การพัฒนาความสามารถการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย โดยการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

นางสาววจนะพร สีเกาะ

วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2567

ใบอนุมัติวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของ นางสาววจนะพร สีเกาะ แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.นิราศ จันทรจิตร)

กรรมการ
(อาจารย์ ดร.ชัยวัฒน์ สุภัควรกุล)

กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.วนิดา ผาระนัด)

กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธัญญลักษณ์ เขจรภักดิ์)

กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมาน เอกพิมพ์)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

(อาจารย์อนุสรณ์ ถูสินแก่น)
คณบดีคณะครุศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร.กฤษกนก ดวงชาทม)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
วันที่.....เดือน.....ปี.....

ชื่อเรื่อง : การพัฒนาความสามารถการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย โดยการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ผู้วิจัย : นางสาววจนะพร สีเกาะ

ปริญญา : ครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการเรียนการสอน)
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อาจารย์ที่ปรึกษา : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธัญญลักษณ์ เขจรภักดิ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมาน เอกพิมพ์

ปีที่สำเร็จการศึกษา : 2567

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาการจัดการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) ศึกษาความสามารถด้านการอ่านและเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแบบ PWIM ระหว่างหลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 และ 3) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแบบ PWIM กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 5 คน โรงเรียนบ้านเลิง จังหวัดขอนแก่น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM 2) แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทย และ 3) แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลวิจัยพบว่า 1) การจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบ PWIM มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 87.17/87.00 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 2) นักเรียนมีเฉลี่ยความสามารถด้านการอ่านและการเขียนสะกดคำภาษาไทย เท่ากับ 17.40 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.14 คิดเป็นค่าร้อยละเฉลี่ยเท่ากับ 87.00 และนักเรียนทุกคนผ่านเกณฑ์การวัดความสามารถ คิดเป็นร้อยละ 100 และ 3) นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย อยู่ในระดับดีมาก

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้แบบ PWIM, การอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำ, พฤติกรรมการเรียนรู้

_____อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Title	:	Development on reading and writing ability to distribute Thai spelling Words in Thai language through the PWIM learning management of 1st Grade students
Author	:	Miss Wajanaporn Seekoh
Degree	:	Master of Education (Curriculum and Instruction) Rajabhat Maha Sarakham University
Advisors	:	Assistant Professor Dr.Thanyaluck Khechornphak. Assistant Professor Dr.Samarn Ekkapim
Year	:	2024

ABSTRACT

The objects of this research were: 1) to develop learning management on reading and writing ability to distribute Thai spelling in Thai language through the PWIM learning management of 1st Grade students with an efficiency of 80/80 2) to study the ability of reading and writing to distribute Thai spelling words to children through the PWIM learning management during after school compared to the criteria of 80 percent and 3) to study student behavior towards reading and spelling activities using learning management according to the PWIM learning management . Target groups include: 5 student 1st Grade students of Ban Loeng School Khon Kaen Primary Educational Service Area Office 1. The instruments used in the research include 1) Thai language learning management plan according to the PWIM model 2) a test to measure reading and writing spelling abilities and 3) Observation's form of the learning behavior of students. tatistics used in data analysis include percentage, mean and standard deviation.

The results of the research found that 1) learning activities using the PWIM model were effective at 87.17/87.00 which was higher than the specified criteria 2) students ability in reading and writing Thai spelling has a mean of 17.40 and a standard deviation of 1.14 representing an average percentage of 87.00 and all students pass the ability measurement criteria calculated as 100 percent and 3) The students have learning behavior in reading and writing of spelling words in Thai at very high level.

Keywords: reading and writing spelling words in Thai, PWIM learning management

_____ Major Advisor

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับความเมตตากรุณาและเอาใจใส่ช่วยเหลือส่งเสริมสนับสนุน ให้กำลังใจ และคำแนะนำอย่างใกล้ชิดสม่ำเสมอจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธัญญลักษณ์ เขจรภักดิ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมาน เอกพิมพ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งใจเป็นอย่างยิ่งและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.นิราศ จันทรจิตร ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.วนิดา ผาระนัด และอาจารย์ ดร.ชัยวัฒน์ สุภัควรกุล กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในการสอบวิทยานิพนธ์ที่กรุณาให้ความเมตตา ให้กำลังใจและให้ข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

ขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน ประกอบด้วย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดรุณนภา นาชัยฤทธิ์, นางสุจิตร เอกพิมพ์, คุณครูวิวัฒนา กองจันทร์ดี, คุณครูปริยานุช ชาญศึก และคุณครณัฏฐ์ บัวผัน ที่กรุณาตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยและให้คำแนะนำในการใช้เครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนและคณะครูของโรงเรียนบ้านเลิง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต 1 ที่อำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ทั้งยังคอยให้ความช่วยเหลือ ส่งเสริมสนับสนุนและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยในการดำเนินการวิจัยจนสำเร็จลุล่วงด้วยดี และขอขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทุกคนที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีสำหรับการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบคุณเพื่อนร่วมรุ่นนักศึกษาในหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอนทุกคน ที่คอยให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจด้วยดีเสมอมา

คุณค่าและประโยชน์ใด ๆ ที่พึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอถวายเป็นเครื่องบูชาพระคุณของบิดา มารดา ครู อาจารย์และญาติมิตรทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัยจนประสบความสำเร็จได้จนถึงทุกวันนี้

นางสาววจนะพร สีเกาะ

สารบัญ

หัวเรื่อง **หน้า**

บทคัดย่อ ..... ก
ABSTRACT ..... ข
กิตติกรรมประกาศ ..... ค
สารบัญ ..... ง
สารบัญตาราง ..... ฉ
สารบัญภาพ ..... ซ
บทที่ 1 บทนำ 1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา 1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย 4
1.3 ขอบเขตการวิจัย 5
1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ 5
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ 7
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง 8
2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย 8
2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย 18
2.3 การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการอ่านและการเขียนจากภาพ PWIM 27
2.4 การหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ 34
2.5 ความสามารถด้านการอ่านและการเขียนแจะลูกสะกดคำภาษาไทย 35
2.6 พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำ 52
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย 58
2.8 กรอบแนวคิดในการวิจัย 64
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย 65
3.1 กลุ่มเป้าหมาย 65
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 65
3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ 66

หัวเรื่อง **หน้า**

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล 74
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล 75
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล 75
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 78
4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล 78
4.2 ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลกาวิเคราะห์ข้อมูล 78
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 79
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ 83
5.1 สรุป 83
5.2 อภิปรายผล 84
5.3 ข้อเสนอแนะ 86
บรรณานุกรม 88
ภาคผนวก 95
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 96
ภาคผนวก ข ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ 108
ภาคผนวก ค ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 118
ภาคผนวก ง หนังสือราชการ 115
ประวัติผู้วิจัย 123

สารบัญตาราง

ตารางที่ **หน้า**

2.1 สาระที่ 1 การอ่าน และมาตรฐาน ท 1.1 15
2.2 สาระที่ 2 การเขียน และมาตรฐาน ท 2.1..... 16
2.3 เกณฑ์การให้คะแนน ใช้เกณฑ์วัดความสามารถในการอ่านออกเสียง ตามระดับคะแนน (Rubric Scores) 43
2.4 เกณฑ์คะแนนการประเมินการเขียน 54
2.5 เกณฑ์คะแนนการประเมินการเขียน 57
3.1 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้ เรื่องมาตราตัวสะกด..... 67
3.2 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสาระการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ และจำนวนข้อสอบที่ต้องการ..... 70
3.3 แบบแผนการวิจัยแบบ One Group Posttest Only Design..... 74
4.1 ผลการประเมินประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1..... 79
4.2 ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย โดยการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM E_1/E_2..... 80
4.3 คะแนนความสามารถด้านการอ่านและเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย..... 80
4.4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับพฤติกรรมการเรียนรู้ ด้านการอ่านและเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1..... 81
ข.1 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ที่ส่งเสริมความสามารถในการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย (แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1) 109
ข.2 แบบสรุปการประเมินระดับคุณภาพความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้..... 111
ข.3 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับค่าความสอดคล้อง IOC ของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกด คำภาษาไทย..... 112

ตารางที่ **หน้า**

ข.4 ค่าความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (B) และค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM..... 113

ข.5 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับค่าความสอดคล้อง IOC ของแบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM..... 114

ค.1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80..... 116

สารบัญภาพ

ภาพที่ หน้า

2.1 กรอบแนวคิดการวิจัย..... 64

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม RAJABHAT MAHA SARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 1
บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ทักษะการรู้หนังสือเป็นคุณสมบัติพื้นฐานที่จำเป็นต่อการเรียนรู้และการสื่อสารในสังคมปัจจุบัน อาจกล่าวได้ว่าเป็นขั้นแรกของการแสวงหาความรู้ที่มีมากมายในโลกนี้ และเป็นการเชื่อมโยงการสื่อสารของผู้คนในสังคมนี้เข้าด้วยกัน (สง่า วงค์ไชย, 2562, น. 1120) จึงถือเป็นทักษะสำคัญและจำเป็นสำหรับผู้เรียนที่จะต้องส่งเสริมตั้งแต่ระดับปฐมวัยไปจนถึงระดับอุดมศึกษาเพื่อเป็นทักษะพื้นฐานที่จะต้องนำไปใช้ในการสื่อสารเรียนรู้และสร้างความเข้าใจในข้อมูลต่าง ๆ ถ้าผู้เรียนได้รับการส่งเสริมและพัฒนาทักษะดังกล่าวให้มีประสิทธิภาพก็จะช่วยให้สามารถกำกับตนเองให้เรียนรู้สรรพสิ่งในสาขาวิชาต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างกลมกลืน เปิดใจยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นและนำแนวคิดต่าง ๆ จากแหล่งการเรียนรู้ต่างวัฒนธรรม เพื่อเป็นประโยชน์ในการนำมาใช้พัฒนาศักยภาพของตนเองให้ดียิ่งขึ้น การอ่านมีความสำคัญต่อมนุษย์ทำให้เรารู้จักคำเข้าใจความหมายของสารและมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสารแล้วสามารถนำมาบูรณาการทางความคิดได้ (ดนิตา ดวงวิไล, 2562) การอ่านทำได้ให้รู้จักข้อมูลต่าง ๆ อย่างทั่วถึง และทำให้ผู้คนมีความอยากรู้อยากเห็นมากขึ้น และยังมีประโยชน์ในการพัฒนาตนเอง คือ พัฒนาการสถาบัน รวมถึงพัฒนาอาชีพ และคุณภาพชีวิต ทำให้ผู้คนในปัจจุบันมีความรู้และมีความก้าวหน้าต่อเทคโนโลยีมากขึ้น ความสามารถด้านการอ่านและการสะกดคำตามที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่าความสำคัญของทักษะการอ่าน และการสะกดคำหมายถึงการอ่านนี้เป็นผลมาจากการฝึกสมองขณะที่อ่าน ทำให้เกิดพัฒนาการทางความคิด ผู้ที่อ่านหนังสือมากจึงมักเป็นปราชญ์หรือนักคิด การอ่านหนังสือจึงทำให้ผู้อ่านได้พัฒนาการใช้จินตนาการ เพราะการอ่านทำให้ผู้อ่านได้ใช้ความคิดอย่างอิสระสามารถสร้างภาพในใจของตนเองโดยการตีความจากภาษาของผู้เขียน ฉะนั้นผู้เขียนจึงต้องพยายามเขียนคำให้ถูกต้อง ใช้ภาษาที่ถูกต้องเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจจึงจะเรียกได้ว่าเป็นการเขียนที่มีประสิทธิภาพ ในการเขียนนอกจากต้องคำนึงถึงเนื้อความตามวัตถุประสงค์ สำนวนที่สละสลวยถูกต้องตามหลักภาษาแล้ว ยังต้องคำนึงถึงการสะกดคำด้วย เพราะการเขียนสะกดคำที่ถูกต้องนอกจากจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่าย และรวดเร็วแล้วยังช่วยให้ผู้เขียนเกิดความมั่นใจในตนเองทุกครั้งที่เขียนดังที่ วิจารณ์ พานิช (2557) ได้เสนอแนวคิดไว้ว่าการเรียนรู้สมัยใหม่ไม่ได้มุ่งเพียงแค่ให้ผู้เรียนสามารถตีความหรืออ่านออกเท่านั้น แต่จะต้องสร้างให้ผู้เรียนเกิดนิสัยรักการอ่านเกิดสุนทรียะและมีความสุขในการอ่านผู้เรียนจะต้องมีแนวทางการอ่านหลายวิธีอันจะเป็น

พื้นฐานที่ดีสำหรับนำไปใช้ในการเขียนสื่อความหมายได้หลายรูปแบบด้วยเช่นกัน จากข้อมูลที่นำเสนอมาข้างต้นการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนระดับพื้นฐานควรจะต้องเร่งดำเนินการแก้ปัญหา เนื่องจากทักษะการอ่านและการเขียนเป็นทักษะการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่ผู้เรียนจะต้องนำไปใช้ในการเรียนรู้และสร้างความเข้าใจโดยเริ่มจากการศึกษาเสียงคำ ความหมาย โครงสร้างทางภาษา ประโยค ข้อความ จนถึงเรื่องราวต่าง ๆ อันจะช่วยให้เกิดความเชี่ยวชาญในการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

กระทรวงศึกษาธิการตระหนักถึงความสำคัญของภาษาไทยจึงได้จัดทำหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เพื่อสร้างพื้นฐานการคิด การเรียนรู้การแก้ปัญหา และให้ผู้เรียน มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาไทย ได้อย่างถูกต้องทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ให้เกิดความเจริญงอกงาม ในการใช้ภาษาตามวัย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)ซึ่งสอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบันที่เป็นโลกข้อมูลที่สามารถเชื่อมโยงเข้าด้วยกันทุกที่ ทุกเวลา (สายัณห์ ผาน้อย และคณะ, 2557, น. 108) ทำให้เราต้องอ่านอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะในชีวิตประจำวันสิ่งที่เราต้องพบเห็นไม่ว่าจะเป็นการอ่านป้ายโฆษณา สลากยา หนังสือพิมพ์ แผนที่ ป้ายชื่อถนนและตำราต่าง ๆ ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ทุกคนต้องอ่านในชีวิตประจำวัน การอ่านจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ความสามารถในด้านการอ่านมีผลโดยตรงต่อการพัฒนาศักยภาพส่วนตน การพัฒนาอาชีพ และพัฒนาสังคม การอ่านที่ดีและมีประสิทธิภาพจึงส่งผลดีต่อมวลรวมของคนในชาติ (สถาบันภาษาไทย, 2559) การอ่านที่ดีต้องเริ่มจากการมีพื้นฐานในการอ่านที่ถูกต้อง โดยเฉพาะการเริ่มฝึกอ่านในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ครูต้องมีวิธีการสอนที่จะทำให้นักเรียนสามารถอ่านคำใหม่ได้ด้วยตนเอง จะต้องใช้วิธีการสอนแบบแจกลูก การแจกลูกเป็นวิธีการอ่านเพื่อให้นักเรียนอ่านคำได้คล่องปาก และจำหลักได้ด้วยการผันสระพยัญชนะ หรือวรรณยุกต์ โดยกำหนดอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นหลักขึ้นหนึ่งตัวเสมือนแม่ แล้วผันไล่ที่ต้องการทีละตัว (พูนสุข บุญย์สวัสดิ์, 2552, น. 41) การแจกลูกจึงเป็นการฝึกให้นักเรียนเปล่งเสียงออกมาแล้วให้นักเรียนสามารถอ่านคำใหม่ได้มากขึ้น และจำคำได้แม่นยำ การสอนวิธีแจกลูกเป็นวิธีการสอนหนึ่งที่เหมาะสมกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทย เป็นลักษณะหรือการแสดงออกถึงความชอบในอ่านและเขียนหนังสือประเภทต่าง ๆ ของบุคคลที่เกิดขึ้นเป็นประจำ ได้แก่ การใช้เวลาว่างอ่านหนังสือ การใช้บริการห้องสมุด การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน การใช้หนังสือเพื่อความบันเทิงหรือตามความสนใจของผู้อ่าน (ธาดาศักดิ์ วัชรปรีชาพงษ์, 2550, น. 10) พฤติกรรมการอ่านมีคุณค่าและมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อมนุษย์เพราะการอ่านช่วยให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ช่วยให้มนุษย์มีประสบการณ์อย่างกว้างขวาง มีความคิดที่ลึกซึ้ง มีทักษะกระบวนการคิด มีความเข้าใจในตนเองและผู้อื่น มีความเข้าใจในเหตุการณ์ต่าง ๆ สิ่งที่กล่าวมานั้น เป็นสิ่งที่ต้องปลูกฝังให้กับเด็ก เพราะการอ่านจะทำให้เด็กมีพฤติกรรมตามที่ต้องการดังกล่าว เมื่อเด็กมีพฤติกรรมการอ่านแล้วก็จะติดตัว

ไปจนโตเป็นผู้ใหญ่จนเกิดเป็นนิสัยรักการอ่าน การอ่านจะทำให้เด็กมีความพึงพอใจที่จะใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์คือ การอ่านหนังสือจนทำให้เขามีความสุข สนุกสนาน ได้รับความรู้และความเพลิดเพลินในการอ่าน สิ่งที่ตามมานั้นมีค่ามหาศาลคือ เด็กได้พัฒนาทางภาษาเรียนรู้การใช้ภาษาเกิดทักษะในการอ่านหนังสือ มีความรู้และประสบการณ์จากการอ่านสิ่งต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือหรือสิ่งพิมพ์ มีความสามารถในการค้นคว้าหาข้อมูล ทำให้เด็กได้พัฒนาอารมณ์และจิตใจ พร้อมทั้งได้รับการพัฒนาด้านสติปัญญา (ดารารัตน์ อุทัยพยัคฆ์, 2555, น.5) ดังนั้นการที่จะทำให้เด็กมีพฤติกรรมรักการอ่านนั้น ผู้ใหญ่ที่เป็นพ่อแม่ ครู ผู้ปกครอง หรือชุมชน จะต้องช่วยกันส่งเสริมและสนับสนุนให้เด็กมีพฤติกรรมดังที่กล่าว ซึ่งเป็นพฤติกรรมสำคัญและเป็นพื้นฐานของนิสัยรักการอ่าน

สภาพปัญหาในการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนบ้านเลิง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต1 เป็นสถานศึกษาขนาดเล็กในชนบททำให้ประสบปัญหาการขาดแคลนครู ครูไม่ครบชั้นเรียนและภาระงานของครูนอกเหนือจากการสอน ส่งผลให้ครูไม่สามารถสอนได้เต็มที่ จึงเป็นส่วนทำให้นักเรียนจำนวนหนึ่งยังมีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียน จะเห็นได้จากผลการประเมินความสามารถด้านการอ่านของผู้เรียน (RT) ปีการศึกษา 2565 มีผลคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 95.50 และผลการประเมินการทดสอบความสามารถพื้นฐานของผู้เรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 อยู่ในระดับดี และการปรึกษาหารือครูผู้สอนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มาก่อน รวมทั้งครูประจำชั้นระดับอนุบาลที่เคยสอนนักเรียนมา แล้วพบว่านักเรียนส่วนมากจะไม่สามารถอ่านคำที่มีมาตราตัวสะกดแม่ กก กบ กด ได้ หรืออ่านออกเสียงได้ยาก รวมถึงยังสับสนอยู่ จากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีทั้งหมดจำนวน 5 คน มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียน คือ อ่านเสียงตัวสะกดผิด ประสมคำไม่ได้ อ่านตกหรือเพิ่มคำเอง ผันเสียงวรรณยุกต์ยังไม่ถูกต้อง อ่านตะกุกตะกักต้องสะกดไปด้วยระหว่างที่อ่าน อ่านกลับคำ สับสนมาตราตัวสะกดต่าง ๆ สับสนเสียงสระ และขาดสมาธิในการเรียนด้านการเขียน นักเรียนบางคนจะเขียนข้าเขียนตัวอักษรกลับหลัง วนหัวพยัญชนะหลายรอบ สะกดคำผิดบ่อยแม้แต่คำง่าย ๆ เขียนแล้วลบบ่อยเขียนแล้วอ่านไม่รู้เรื่อง วางสระและวรรณยุกต์ไม่ถูกที่ชอบเอาคำที่ตัวเองสะกดได้มาเขียนเช่น คำว่า ธรรมชาติ ก็จะเขียนเป็น ทำมะชาด ซึ่งเป็นสาเหตุให้นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน แต่หากนักเรียนได้รับความช่วยเหลือให้เกิดการเรียนรู้ที่เหมาะสมก็สามารถประสบความสำเร็จได้เช่นเดียวกับนักเรียนปกติ ทางโรงเรียนจึงเร่งเห็นว่าควรได้รับการพัฒนาให้อยู่ในระดับที่ดีขึ้น

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยผู้วิจัยจึงได้นำรูปแบบการเรียนรู้แบบ PWIM มาใช้ในการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียน (อิศเรศ พิพัฒน์มงคลพร และวิไล พิพัฒน์มงคลพร, 2558, น. 17-22) ได้พูดถึงการอ่านและการเขียนจากภาพนั้นเป็นการใช้รูปภาพที่สอดคล้องกับสาระ วัตถุประสงค์และวัยของผู้เรียน เป็นสื่อที่นำไปสู่การรู้คำศัพท์ วลี ประโยค ย่อความ จนถึงการอ่าน และการอ่านการเขียนที่สลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้นโดย

มีการฝึกซ้ำ ๆ เป็นปริมาณมาก ๆ จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาการเรียนรู้ด้านการอ่าน และการเขียนคำศัพท์ได้ดี นักเรียนจดจำและรู้ความหมายของคำศัพท์ได้มากขึ้นจากขั้นตอนการสอนแบบรูปภาพ เรียนรู้คำศัพท์จากรูปภาพจากคำที่ไม่รู้ความหมายสู่การเรียนรู้ความหมายของรูปภาพและคำศัพท์นั้น ซึ่งถือเป็นประโยชน์อย่างมากกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ยังมีคำศัพท์ไม่มาก ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการเห็นภาพ ได้ฟัง ได้อ่านออกเสียง สะกดซ้ำๆ หลายครั้ง รูปแบบการสอนที่ PWIM ที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ 4 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 เริ่มด้วยการเลือกภาพที่เป็นคำที่มีมาตราตัวสะกดแม่ กก กบ กด ขั้นที่ 2 ผู้เรียนสังเกต และช่วยกันระบุชื่อคำศัพท์ของสิ่งที่พบในแผนภูมิภาพ ผู้สอนเชื่อมโยงคำศัพท์ที่ผู้เรียนระบุไว้กับแผนภูมิภาพ ขั้นที่ 3 ผู้เรียนจัดกลุ่ม หรือจำแนกประเภทคำศัพท์ที่ได้ระบุไว้จากแผนภูมิผู้เรียนอ่านและทบทวนคำศัพท์ที่ระบุไว้จากแผนภูมิภาพอีกครั้ง และ ขั้นที่ 4 ผู้สอนและผู้เรียนเพิ่มคำ ผู้เรียนตั้งชื่อของแผนภูมิภาพ ผู้เรียนนำคำศัพท์ที่ระบุไว้มาสร้างเป็นประโยค ผู้เรียนอ่านและทบทวนการสร้างประโยค การจัดการเรียนรู้แบบแบบ PWIM เป็นรูปแบบการสอนที่ใช้ภาพเป็นสื่อในการสอนเพื่อให้นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์จากภาพที่เห็น มาใช้จะช่วยในการพัฒนาความสามารถการเรียนรู้ในด้านภาษาการอ่านและการเขียนคำศัพท์ ยังช่วยส่งเสริมให้นักเรียนสามารถจดจำความหมายของศัพท์ได้มากขึ้น

ผู้วิจัยจึงได้พัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองอย่างแท้จริง มีการฝึกฝนอย่างเป็นขั้นตอนและเป็นระบบ ให้นักเรียนได้อ่านและเขียนได้อย่างถูกต้อง เพื่อช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ให้สูงขึ้น และนำความรู้ไปต่อยอดในการขั้นที่สูงต่อไปในอนาคตได้อย่างเหมาะสม

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแบบ PWIM ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

1.2.2 เพื่อศึกษาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนหลังการจัดการเรียนรู้ตามแบบ PWIM เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80

1.2.3 เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทยของนักเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแบบ PWIM

1.3 ขอบเขตการวิจัย

1.3.1 กลุ่มเป้าหมายของการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านเลิง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 5 คน

1.3.2 ตัวแปร

1.3.2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้แบบ PWIM

1.3.2.2 ตัวแปรตาม

1) ความสามารถด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย

2) พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย

1.3.3 กรอบเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้มาตรฐานการเรียนรู้ของสาระที่ 1 การอ่านและสาระที่ 2.การเขียน เรื่อง แสนสนุกกับมาตราตัวสะกด จำนวน 3 หน่วย หน่วยละ 4 ชั่วโมง รวมเป็น 12 ชั่วโมง จำนวน 12 แผน ประกอบด้วย

1.3.3.1 เรื่อง มาตราตัวสะกด แม่ กก จำนวน 4 ชั่วโมง

1.3.3.2 เรื่อง มาตราตัวสะกด แม่ กด จำนวน 4 ชั่วโมง

1.3.3.3 เรื่อง มาตราตัวสะกด แม่ กบ จำนวน 4 ชั่วโมง

1.3.4 ระยะเวลา สถานที่วิจัย

ผู้วิจัยทำวิจัยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 สถานที่วิจัยคือ โรงเรียนบ้านเลิง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต 1

1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ

การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบกระบวนการ PWIM หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่ใช้รูปภาพเป็นสื่อกลางในการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้ทักษะการอ่านและการเขียน เพื่อให้ผู้เรียนสร้างความเข้าใจความหมายและรูปคำศัพท์ก่อนแล้วนำไปสู่การสร้างคำ วลี รวมถึงการแจกลูกสะกดคำ โดยขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของรูปแบบการสอนที่กำหนดไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 เริ่มด้วยการใช้แผนภูมิรูปภาพเพื่อให้นักเรียนสังเกต

ขั้นที่ 2 ผู้เรียนสังเกต และช่วยกันระบุชื่อคำศัพท์ของสิ่งที่พบในแผนภูมิภาพ ผู้สอนเชื่อมโยงคำศัพท์ที่ผู้เรียนระบุไว้กับแผนภูมิภาพ

ขั้นที่ 3 ผู้เรียนจัดกลุ่ม หรือจำแนกประเภทคำศัพท์ที่ได้ระบุไว้จากแผนภูมิผู้เรียนอ่านและทบทวนคำศัพท์ที่ระบุไว้จากแผนภูมิภาพอีกครั้ง

ขั้นที่ 4 ผู้สอนและผู้เรียนเพิ่มคำ ผู้เรียนตั้งชื่อของแผนภูมิภาพ ผู้เรียนนำคำศัพท์ที่ระบุไว้มาสร้างเป็นประโยค ผู้เรียนอ่านและทบทวนการสร้างประโยค

ประสิทธิภาพการเรียนรู้ หมายถึง เกณฑ์คุณภาพการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการอ่านและการเขียนจากภาพ PWIM เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านแจกลูกสะกดคำภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้เป็นที่น่าพอใจและมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 ซึ่งมีความหมายดังนี้

80 ตัวแรก (E_1) หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยรวมกันของนักเรียนทุกคนร้อยละ 80 ขึ้นไป ที่เก็บคะแนนจากการตรวจผลงาน และการทำแบบทดสอบท้ายแผน ถือเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนรู้

80 ตัวหลัง (E_2) หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพธ์โดยพิจารณาจากร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านและเขียนแจกลูกสะกดคำหลังเรียน ซึ่งเป็นประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

ความสามารถการอ่านและเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย หมายถึง ความเข้าใจในการอ่านแจกลูกสะกดคำภาษาไทย เป็นการอ่านแจกลูกสะกดคำที่มีคำตายเป็นตัวสะกดมากระจายแจกลูกพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกด การเทียบเสียงเริ่มต้นจากการสอนให้จำ เสียงคำแล้วนำรูปคำซึ่งเปรียบเสมือนแม่มากระจายหรือแจกลูก โดยการเปลี่ยนสระหรือเปลี่ยน พยัญชนะต้นหรือเปลี่ยนพยัญชนะท้าย และความหมายของการสะกดคำอีกความหมายหนึ่งคือ การนำพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์และตัวสะกดมาประสมเป็นคำอ่าน ซึ่งประเมินโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านแจกลูกสะกดคำภาษาไทยแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ

พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านและเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย หมายถึง การกระทำหรือวิธีการที่ผู้เรียนกระทำต่อสิ่งที่ตนเองต้องเรียนรู้เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในสิ่งนั้น ๆ อันก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม พฤติกรรมการเรียนเป็นสิ่งที่สามารถพิจารณาได้หลายมิติด้วยกัน โดยทั่วไปการที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนนักศึกษา มีองค์ประกอบสำคัญ 5 องค์ประกอบได้แก่ ความสนใจในการทำกิจกรรม การมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น การตอบคำถาม การยอมรับฟังความคิดเห็นผู้อื่น และสามารถทำงานตามที่ได้รับมอบหมายได้ ซึ่งวัดได้จากแบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและเขียนแจกลูกสะกดคำ และช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาภาษาไทยให้สูงขึ้น

1.5.2 ใช้เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนเพื่อจัดกิจกรรมในการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนสำหรับรายวิชาและระดับชั้นอื่น ๆ ได้

1.5.3 เป็นข้อมูลสารสนเทศสำหรับหน่วยงานทางการศึกษา เพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียน

บทที่ 2
ทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย โดยการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย
3. การจัดการเรียนรู้ตามแบบ PWIM
4. การหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้
5. ความสามารถด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำ
6. พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำ
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
8. กรอบแนวคิดในการวิจัย

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคนซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขมีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อการประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ โดยประกอบด้วย มาตรฐานการเรียนรู้ตัวชี้วัด การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

2.1.1 มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้8กลุ่มสาระการเรียนรู้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ดังนี้

ภาษาไทย

คณิตศาสตร์

วิทยาศาสตร์

สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

สุขศึกษาและพลศึกษา

ศิลปะ

การงานอาชีพและเทคโนโลยี

ภาษาต่างประเทศ

ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้ ปฏิบัติได้ มีคุณธรรมจริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน นอกจากนั้นมาตรฐานการเรียนรู้ยังเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนพัฒนาการศึกษาทั้งระบบ เพราะมาตรฐานการเรียนรู้จะสะท้อนให้ทราบว่าต้องการอะไร จะสอนอย่างไร และประเมินอย่างไร รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษาโดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอกซึ่งรวมถึงการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษา และการทดสอบระดับชาติ ระบบการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสะท้อนภาพการจัดการศึกษาว่าสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่มาตรฐานการเรียนรู้กำหนดเพียงใด

2.1.2 ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัดระบุสิ่งที่นักเรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ รวมทั้งคุณลักษณะของผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น ซึ่งสะท้อนถึงมาตรฐานการเรียนรู้ มีความเฉพาะเจาะจงและมีความเป็นรูปธรรมนำไปใช้ในการกำหนดเนื้อหา จัดทำหน่วยการเรียนรู้ จัดการเรียนการสอน และเป็นเกณฑ์สำคัญสำหรับการวัดประเมินผลเพื่อตรวจสอบคุณภาพผู้เรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

ตัวชี้วัดชั้นปีเป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนแต่ละชั้นปีในระดับการศึกษาภาคบังคับ (ประถมศึกษาปีที่1–มัธยมศึกษาปีที่ 3)

ตัวชี้วัดช่วงชั้นเป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (มัธยมศึกษาปีที่ 4-6)

2.1.3 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนต้องอยู่บนหลักการพื้นฐานสองประการคือ การประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียนและเพื่อตัดสินผลการเรียน ในการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนให้ประสบผลสำเร็จนั้น ผู้เรียนจะต้องได้รับการพัฒนาและประเมินตามตัวชี้วัดเพื่อให้บรรลุตามมาตรฐาน

การเรียนรู้ สะท้อนสมรรถนะสำคัญ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนซึ่งเป็นเป้าหมายหลักในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในทุกระดับไม่ว่าจะเป็นระดับชั้นเรียนระดับสถานศึกษา ระดับเขตพื้นที่การศึกษา และระดับชาติ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้เป็นกระบวนการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนโดยใช้ผลการประเมินเป็นข้อมูลและสารสนเทศที่แสดงพัฒนาการความก้าวหน้า และความสำเร็จทางการเรียนของผู้เรียน ตลอดจนข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาและเรียนรู้อย่างเต็มตามศักยภาพ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ แบ่งออกเป็น 4 ระดับ ได้แก่ ระดับชั้นเรียน ระดับสถานศึกษาระดับเขตพื้นที่การศึกษา และระดับชาติ มีรายละเอียดดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

1. การประเมินระดับชั้นเรียน เป็นการวัดและประเมินผลที่อยู่ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ผู้สอนดำเนินการเป็นปกติและเสมอ ในการจัดการเรียนการสอนใช้เทคนิคการประเมินอย่างหลากหลาย เช่น การซักถาม การสังเกต การตรวจการบ้าน การประเมินโครงงานการประเมินชิ้นงาน/ภาระงาน แฟ้มสะสมงาน การใช้แบบทดสอบ ฯลฯ โดยผู้สอนเป็นผู้ประเมินเองหรือเปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินตนเอง เพื่อนประเมินเพื่อน ผู้ปกครองร่วมประเมิน ในกรณีที่ไม่ผ่านตัวชี้วัดให้มี การสอนซ่อมเสริม การประเมินระดับชั้นเรียนเป็นการตรวจสอบว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการความก้าวหน้าในการเรียนรู้ อันเป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหรือไม่ และมากน้อยเพียงใด มีสิ่งที่จะต้องได้รับการพัฒนาปรับปรุงและส่งเสริมในด้านใด นอกจากนี้ยังเป็นข้อมูลให้ผู้สอนใช้ปรับปรุงการเรียนการสอนของตนด้วย ทั้งนี้โดยสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

2. การประเมินระดับสถานศึกษา เป็นการประเมินที่สถานศึกษาดำเนินการเพื่อตัดสินผลการเรียนของผู้เรียนเป็นรายปี/รายภาค ผลการประเมินการอ่าน คิดวิเคราะห์และเขียนคุณลักษณะอันพึงประสงค์ และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน นอกจากนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการศึกษาของสถานศึกษา ว่าส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนตามเป้าหมายหรือไม่ ผู้เรียนมีจุดพัฒนาในด้านใด รวมทั้งสามารถนำผลการเรียนของผู้เรียนในสถานศึกษาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ระดับชาติผลการประเมินระดับสถานศึกษาจะเป็นข้อมูลและสารสนเทศเพื่อการปรับปรุงนโยบาย หลักสูตรโครงการ หรือวิธีการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนเพื่อการจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษา ตามแนวทางการประกันคุณภาพการศึกษาและการรายงานผลการจัดการศึกษาต่อคณะกรรมการสถานศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้ปกครองและชุมชน

3. การประเมินระดับเขตพื้นที่การศึกษา เป็นการประเมินคุณภาพผู้เรียนในระดับเขตพื้นที่การศึกษาตามมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของเขตพื้นที่การศึกษา ตามภาระความรับผิดชอบสามารถดำเนินการโดยประเมินคุณภาพผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนด้วยข้อสอบมาตรฐานที่จัดทำและดำเนินการโดยเขตพื้นที่

การศึกษา หรือด้วยความร่วมมือกับหน่วยงานต้นสังกัด ในการดำเนินการจัดสอบ นอกจากนี้ยังได้จากการตรวจสอบทบทวนข้อมูลจากการประเมินระดับสถานศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษา

4. การประเมินระดับชาติ เป็นการประเมินคุณภาพผู้เรียนในระดับชาติตามมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สถานศึกษาต้องจัดให้ผู้เรียนทุกคนที่เรียน ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เข้ารับการประเมิน ผลจากการประเมินใช้เป็นข้อมูลในการเทียบเคียงคุณภาพการศึกษาในระดับต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้ในการวางแผนยกระดับคุณภาพการจัดการศึกษา ตลอดจนเป็นข้อมูลสนับสนุนการตัดสินใจในระดับนโยบายของประเทศ

ข้อมูลการประเมินในระดับต่าง ๆ ข้างต้น เป็นประโยชน์ต่อสถานศึกษาในการตรวจสอบทบทวนพัฒนาคุณภาพผู้เรียน ถือเป็นภาระความรับผิดชอบของสถานศึกษาที่จะต้องจัดระบบดูแลช่วยเหลือ ปรับปรุงแก้ไข ส่งเสริมสนับสนุนเพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพบนพื้นฐานความแตกต่างระหว่างบุคคลที่จำแนกตามสภาพปัญหาและความต้องการ ได้แก่กลุ่มผู้เรียนทั่วไป กลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ กลุ่มผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกลุ่มผู้เรียนที่มีปัญหาด้านวินัยและพฤติกรรม กลุ่มผู้เรียนที่ปฏิเสธโรงเรียน กลุ่มผู้เรียนที่มีปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคม กลุ่มพิการทางร่างกายและสติปัญญา เป็นต้น ข้อมูลจากการประเมินจึงเป็นหัวใจของสถานศึกษาในการดำเนินการช่วยเหลือผู้เรียนได้ทันท่วงทีเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาและประสบความสำเร็จในการเรียน สถานศึกษาในฐานะผู้รับผิดชอบจัดการศึกษาจะต้องจัดทำระเบียบว่าด้วยการวัดและประเมินผลการเรียนของสถานศึกษาให้สอดคล้องและเป็นไปตามหลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติที่เป็นข้อกำหนดของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อให้บุคลากรที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายถือปฏิบัติร่วมกัน

หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย พุทธศักราช 2551 ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในประเด็นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ความสำคัญของภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจธุระ การงานและดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนากระบวนการคิดวิเคราะห์วิจารณ์ และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของ

บรรพบุรุษ ด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสาน ให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

2.1.4 วิสัยทัศน์การเรียนการสอนภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง อันได้แก่

1. การอ่าน การอ่านออกเสียงคำ ประโยคการอ่านบทร้อยแก้วบทร้อยกรองคำประพันธ์ชนิดต่าง ๆ การอ่านในใจเพื่อสร้างความเข้าใจ และการคิดวิเคราะห์สังเคราะห์ความรู้จากสิ่งที่อ่านเพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

2. การเขียน การเขียนสะกดตามอักขรวิธี การเขียนสื่อสาร โดยใช้ถ้อยคำและรูปแบบต่าง ๆ ของการเขียน ซึ่งรวมถึงการเขียนเรียงความ ย่อความ รายงานชนิดต่าง ๆ การเขียนตามจินตนาการ วิเคราะห์วิจารณ์ และเขียนเชิงสร้างสรรค์

3. การฟัง การดู และการพูด การฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ การพูดแสดงความคิดเห็นความรู้สึก พูดลำดับเรื่องราวต่าง ๆ อย่างเป็นเหตุเป็นผล การพูดในโอกาสต่าง ๆ ทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการ และการพูดเพื่อโน้มน้าวใจ

4. หลักการใช้ภาษาไทย ธรรมชาติและกฎเกณฑ์ของภาษาไทยการใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับโอกาสและบุคคล การแต่งบทประพันธ์ประเภทต่าง ๆ และอิทธิพลของภาษาต่างประเทศในภาษาไทย

5. วรรณคดีและวรรณกรรม วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อศึกษาข้อมูลแนวความคิด คุณค่าของงานประพันธ์ และความเพลิดเพลิน การเรียนรู้และทำความเข้าใจบทเห่บทร้องเล่นของเด็ก เพลงพื้นบ้านที่เป็นภูมิปัญญาที่มีคุณค่าของไทย ซึ่งได้ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องราวของสังคมในอดีต และความงดงามของภาษาเพื่อให้เกิดความซาบซึ้งและภูมิใจในบรรพบุรุษที่ได้สั่งสมสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

2.1.5 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความย่อความและเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ความคิด และความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทยการเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็นวิจารณ์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

2.1.5.1 คุณภาพผู้เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1) อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ เรื่องสั้น ๆ และบทร้อยกรองง่าย ๆ ได้ถูกต้อง คล่องแคล่วเข้าใจความหมายของคำและข้อความที่อ่าน ตั้งคำถามเชิงเหตุผลลำดับเหตุการณ์ คาดคะเนเหตุการณ์ สรุปความรู้ข้อคิดจากเรื่องที่อ่าน ปฏิบัติตามคำสั่ง คำอธิบายจากเรื่องที่อ่านได้ เข้าใจความหมายของข้อมูลจากแผนภาพ แผนที่ และแผนภูมิ อ่านหนังสืออย่างสม่ำเสมอ และมีมารยาทในการอ่าน

2) มีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด เขียนบรรยายบันทึกประจำวัน เขียนจดหมายลาครู เขียนเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ เขียนเรื่องตามจินตนาการและมีมารยาทในการเขียน

3) เล่ารายละเอียดและบอกสาระสำคัญ ตั้งคำถาม ตอบคำถามรวมทั้งพูดแสดงความคิดความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู พูดสื่อสารเล่าประสบการณ์และพูดแนะนำหรือพูดเชิญชวนให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม และมีมารยาทในการฟัง ดู และพูด

4) สะกดคำและเข้าใจความหมายของคำ ความแตกต่างของคำและพยางค์หน้าที่ของคำในประโยค มีทักษะการใช้พจนานุกรมในการค้นหาความหมายของคำ แต่งประโยคง่าย ๆ แต่งคำคล้องจอง แต่งคำขวัญ และเลือกใช้ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่นได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

5) เข้าใจและสามารถสรุปข้อคิดที่ได้จากการอ่านวรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน แสดงความคิดเห็นจากวรรณคดีที่อ่าน รู้จักเพลงพื้นบ้านเพลงกล่อมเด็กซึ่งเป็น

วัฒนธรรมของท้องถิ่น ร้องบทร้องเล่นสำหรับเด็กในท้องถิ่น ท่องจำบทอาขยานและบทร้อยกรอง ที่มีคุณค่าตามความสนใจได้

2.1.5.2 การวัดและประเมินผลภาษาไทย

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ให้ความหมายการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาไทยไว้ว่า การวัดและการประเมินผลเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมการเรียนการสอนที่ต้องดำเนินการควบคู่ไปกับการบูรณาการ หรือประสมประสานการวัดและประเมินผลกับการเรียนการสอนเข้าด้วยกัน จะส่งผลต่อการพัฒนาการศึกษาหลายประการ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนซึ่งเป็นศูนย์กลางการพัฒนานั้น และการวัดและประเมินผลจะมีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนทั้งนี้เพราะการวัดและประเมินผลและการเรียนรู้ทางตรงก็คือจะให้ข้อมูลย้อนกลับที่สำคัญจะนำไปสู่การเรียนรู้ที่มีประสิทธิผล ส่วนผลทางอ้อมคือจะเป็นสิ่งชี้นำการเรียนการสอน ดังนั้นผู้จัดการศึกษาได้ให้การวัดและการประเมินด้านความรู้ด้านภาษาเป็นงานที่ต้องการความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับภาษาและการพัฒนาทางภาษา การวัดผลการเรียนรู้ด้านภาษาไทยจำเป็นต้องเข้าใจหลักการ เพื่อเป็นพื้นฐานดำเนินงานดังนี้

1. ทักษะทางภาษา การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการดูมีความสำคัญเท่า ๆ กัน และมีความเกี่ยวเนื่องกัน ความก้าวหน้าของทักษะหนึ่งจะมีผลต่อการพัฒนาทักษะอื่น ๆ ด้วย

2. ผู้เรียนต้องได้การพัฒนาความสามารถทางภาษา เช่นเดียวกันกับทักษะการคิด ทักษะทางสังคม เมื่อผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาตามความต้องการที่แท้จริงของตัวเองและสถานการณ์จริง ทั้งในบริบททางวิชาการในห้องเรียนและชุมชนที่กว้างออกไป

3. ผู้เรียนต้องเรียนรู้การใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนอย่างถูกต้องด้วยการฝึกฝนไม่ใช่การเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาอย่างเดียว การเรียนการใช้ภาษาที่ประกอบด้วยไวยากรณ์ การสะกดคำและความหมายต่าง ๆ จะค่อย ๆ เพิ่มขึ้นเมื่อผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางภาษาเช่นเดียวกัน แต่จะแตกต่างกันในจังหวะก้าวและวิธีการเรียนรู้

4. ผู้เรียนทุกคนต้องผ่านขั้นตอนการพัฒนาทางภาษาเช่นเดียวกันแต่จะแตกต่างกันในจังหวะก้าวและวิธีการเรียนรู้

5. ภาษาและวัฒนธรรม มีความสำคัญอย่างใกล้ชิด หลักสูตรที่ให้ความสำคัญให้ความเคารพ และเห็นคุณค่าของเชื้อชาติ วัฒนธรรม ภูมิหลังภาษา และความหลากหลายของภาษาจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความรู้สึกที่ดีเกี่ยวกับตนเอง และกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้

6. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 1 การอ่าน และ 2 สาระการเขียน

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551ได้กำหนดตัวชี้วัดของผู้เรียนในระดับประถมศึกษาปีที่4กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ดังนี้

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

ตารางที่ 2.1 สาระที่ 1 การอ่าน และมาตรฐาน ท 1.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.1	1. อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง และข้อความสั้น ๆ 2. บอกความหมายของคำและข้อความที่อ่าน	• การอ่านออกเสียงและบอกความหมายของคำ คำคล้องจอง และข้อความที่ประกอบด้วย คำพื้นฐาน คือ คำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ไม่น้อยกว่า 600 คำ รวมทั้งคำที่ใช้เรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ประกอบด้วย - คำที่มีรูปวรรณยุกต์และไม่มีรูปวรรณยุกต์ - คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตรา - คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ - คำที่มีอักษรนำ
	3. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน 4. เล่าเรื่องย่อจากเรื่องที่อ่าน 5. คาดคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน	• การอ่านจับใจความจากสื่อต่างๆ เช่น - นิทาน - เรื่องสั้นๆ - บทร้องเล่นและบทเพลง - เรื่องราวจากบทเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
	6. อ่านหนังสือตามความสนใจอย่างสม่ำเสมอและนำเสนอเรื่องที่อ่าน	• การอ่านหนังสือตามความสนใจ เช่น - หนังสือที่นักเรียนสนใจและเหมาะสมกับวัย - หนังสือที่ครูและนักเรียนกำหนดร่วมกัน

(ต่อ)

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	7. บอกความหมายของเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์สำคัญที่มักพบเห็นในชีวิตประจำวัน	• การอ่านเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ประกอบด้วย - เครื่องหมายสัญลักษณ์ต่างๆ ที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน - เครื่องหมายแสดงความปลอดภัยและแสดงอันตราย
	8. มารยาทในการอ่าน	• มารยาทในการอ่าน เช่น - ไม่อ่านเสียงดังรบกวนผู้อื่น - ไม่เล่นกันขณะที่อ่าน - ไม่ทำลายหนังสือ

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความย่อความและเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ตารางที่ 2.2 สาระที่ 2 การเขียน และมาตรฐาน ท 2.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.1	1. คัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด	• การคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดตามรูปแบบการเขียนตัวอักษรไทย
	2. เขียนสื่อสารด้วยคำและประโยคง่าย ๆ	• การเขียนสื่อสาร - คำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน - คำพื้นฐานในบทเรียน - คำคล้องจอง - ประโยคง่ายๆ

(ต่อ)

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	3. มีมารยาทในการเขียน	• มารยาทในการเขียน เช่น - เขียนให้อ่านง่าย สะอาด ไม่ขีดฆ่า - ไม่ขีดเขียนในที่สาธารณะ - ใช้ภาษาเขียนเหมาะสมกับเวลา สถานที่ และบุคคล

คำอธิบายรายวิชาพื้นฐาน

ท11101 ภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เวลา 200 ชั่วโมง

คำอธิบายรายวิชา

ฝึกอ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง และข้อความสั้น ๆ บอกความหมายของคำและข้อความ ตอบคำถาม เล่าเรื่องย่อ คาดคะเนเหตุการณ์ เลือกอ่านหนังสือตามความสนใจอย่างสม่ำเสมอ นำเสนอเรื่องที่อ่าน บอกความหมายของเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์สำคัญที่มักพบเห็นในชีวิตประจำวัน มีมารยาทในการอ่าน ฝึกคัดลายมือด้วยตัวบรรจงเต็มบรรทัด เขียนสื่อสารด้วยคำและประโยคง่าย ๆ มีมารยาทในการเขียน ฝึกทักษะในการฟัง ฟังคำแนะนำ คำสั่งง่าย ๆ และปฏิบัติตาม ตอบคำถาม เล่าเรื่อง พูดแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกจากเรื่องที่ฟังและดู พูดสื่อสารได้ตามวัตถุประสงค์ เน้นมารยาทในการฟัง การดูและการพูด ฝึกทักษะการเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และเลขไทย เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ เรียบเรียงคำเป็นประโยคง่าย ๆ ต่อคำคล้องจองง่าย ๆ

บอกข้อคิดที่ได้จากการอ่านหรือการฟังวรรณกรรมร้อยแก้วและร้อยกรองสำหรับเด็ก ฝึกท่องจำบทอาขยานตามที่กำหนดและบทร้อยกรองตามความสนใจ โดยใช้กระบวนการอ่าน กระบวนการเขียน กระบวนการแสวงหาความรู้ กระบวนการกลุ่ม กระบวนการคิด การฝึกปฏิบัติ อธิบาย บันทึก การตั้งคำถาม ตอบคำถาม ใช้ทักษะการฟัง การดูและการพูด พูดแสดงความคิดเห็น กระบวนการสร้างความคิดรวบยอด เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด ความเข้าใจ สื่อสารได้ถูกต้อง รักการเรียนภาษาไทย เห็นคุณค่าของการอนุรักษ์ภาษาไทยและตัวเลขไทย สามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์โดยใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงและสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

มาตรฐาน/ตัวชี้วัด

ท 1.1 ป.1/1, ป.1/2, ป.1/3, ป.1/4, ป.1/5, ป.1/6, ป.1/7, ป.1/8

ท 2.1 ป.1/1, ป.1/2, ป.1/3

ท 3.1 ป.1/1, ป.1/2, ป.1/3, ป.1/4, ป.1/5

ท 4.1 ป.1/1, ป.1/2, ป.1/3, ป.1/4

ท 5.1 ป.1/1, ป.1/2

รวม 5 มาตรฐาน 22 ตัวชี้วัด

จากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดให้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้หลักในการช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนสามารถอ่านและเขียนสิ่งต่าง ๆ ผ่านการถ่ายทอดความคิด ความรู้ และภาษาไทยยังเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทยเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจธุรการงานต่าง ๆ และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมได้อย่างสันติสุขและเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์ จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ความคิด วิเคราะห์วิจารณ์ และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี ภาษาไทยจึงเป็นสมบัติของชาติที่ควรค่าแก่การรักษาและเรียนรู้

สรุปได้ว่า ผู้วิจัยเลือกใช้รายวิชาภาษาไทย หน่วยการเรียนรู้เรื่องมาตราตัวสะกด จำนวน 12 ชั่วโมง และแผนจัดการเรียนรู้ 12 แผน ในการทำวิจัยครั้งนี้

2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย

ทักษะการอ่าน และการสะกดคำผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยความสำคัญของทักษะการอ่าน และการสะกดคำจุดมุ่งหมายของการอ่าน และการสะกดคำประโยชน์ของการอ่าน และการสะกดคำทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะการอ่าน และการสะกดคำ

2.2.1 ความสำคัญของทักษะการอ่าน และการสะกดคำ

ทักษะการอ่าน และการสะกดคำเป็นกระบวนการที่ผู้อ่านรับรู้สารซึ่งเป็นความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความคิดเห็นที่ผู้เขียนถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรซึ่งมีนักการศึกษาให้นิยามไว้หลายท่าน ดังนี้

จารุดี ผโลประการ (2555, น. 6, อ้างถึงใน วิสารัตน์ ทองเพียร, 2563, น. 7) ได้ให้ความหมายว่าของคนที่ไม่ชอบอ่านหนังสือหรือไม่มีนิสัยรักการอ่านจะเป็นสิ่งบั่นทอนความก้าวหน้าทางด้านวัตถุและจิตใจ

สวัสดิ์ เรืองวิเศษ (2558, น. 5, อ้างถึงใน วิสารัตน์ ทองเพียร, 2563, น. 7) ได้ให้ความหมายว่าการปลูกฝังนิสัยรักการอ่านให้เด็ก จะส่งเสริมให้เด็กเป็นคนดีพร้อมทั้งทางกาย วาจา ใจ

และสติปัญญา อันประกอบด้วยมีความรู้ดี ความประพฤติดี มีพลานามัยสมบูรณ์ดี สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง และนำความรู้นั้นไปใช้ประโยชน์ต่อตนเอง ครอบครัว ชุมชน ประเทศชาติ ตลอดจนมนุษยชาติทั้งมวล

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2559, น. 19)ได้ให้ความหมายว่าการอ่านควรเริ่มตั้งแต่วัยเด็ก เพราะเมื่อเด็กรักการอ่านตั้งแต่เล็กๆ แล้ว เวลาที่เติบโตขึ้นนิสัยรักการอ่านจะติดตัวต่อไปเรื่อย ๆ เป็นผลดีต่อการเรียนและการปรับปรุงตัวให้เข้ากับสังคมและสิ่งแวดล้อมของเด็กได้เป็นอย่างดี

ปิยรัตน์ กลอนดอน (2559, น. 7) ได้กล่าวว่า การอ่านคือ การสร้างความหมายจากภาพสัญลักษณ์ โดยอาศัยความรู้ ประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน และสิ่งชี้แนะในการคาดคะเนและตรวจสอบความหมายที่อ่าน

อัจฉรา นาคทรัพย์ (2547, น.28) ได้กล่าวถึงความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมองที่มีการแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่มองเห็นโดยผ่านกระบวนการคิด เกิดเข้าใจและถ่ายทอดออกมาเป็นถ้อยคำที่มีความหมาย สื่อได้ตรงกันระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน

จากความสำคัญของทักษะการอ่าน และการสะกดคำตามที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่าความสำคัญของทักษะการอ่าน และการสะกดคำหมายถึงการอ่านนี้เป็นผลมาจากการฝึกสมองขณะที่อ่าน ทำให้เกิดพัฒนาการทางความคิด ผู้ที่อ่านหนังสือมากจึงมักเป็นปราชญ์หรือนักคิด การอ่านหนังสือจึงทำให้ผู้อ่านได้พัฒนาการใช้จินตนาการ เพราะการอ่านทำให้ผู้อ่านได้ใช้ความคิดอย่างอิสระสามารถสร้างภาพในใจของตนเองโดยการตีความจากภาษาของผู้เขียน

2.2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำ

จุดมุ่งหมายของการอ่าน และการสะกดคำมีหลายจุดประสงค์ด้วยกัน มีนักวิชาการได้ศึกษาจุดมุ่งหมายของการอ่าน และการสะกดคำเอาไว้ต่างๆดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2546, น. 9) ได้กล่าวจุดมุ่งหมายของการอ่าน และการสะกดคำไว้ดังนี้

1. อ่านเพื่อความรู้ ได้แก่ การอ่านจากหนังสือตำราทางวิชาการ สารคดีทางวิชาการ การวิจัยประเภทต่าง ๆ หรือการอ่านผ่านสื่ออีเล็กทรอนิกส์ ควรอ่านอย่างหลากหลาย เพราะความรู้ในวิชาหนึ่ง อาจนำไปช่วยเสริมในอีกวิชาหนึ่งได้

2. อ่านเพื่อความบันเทิงได้แก่ การอ่านจากหนังสือประเภทสารคดีท่องเที่ยว นวนิยายเรื่องสั้นเรื่องแปล การ์ตูน บทประพันธ์ บทเพลง แม้จะเป็นการอ่านเพื่อความบันเทิง แต่ผู้อ่านจะได้ความรู้ที่สอดแทรกอยู่ในเรื่องด้วย

3. อ่านเพื่อทราบข่าวสารความคิด ได้แก่ การอ่านจากหนังสือประเภทบทความ บทวิจารณ์ ข่าว รายงานการประชุม ถ้าจะให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริงต้องเลือกอ่านให้หลากหลาย ไม่เจาะจงอ่านเฉพาะสื่อ ที่นำเสนอตรงกับความคิดของตน เพราะจะทำให้ได้มุมมอง ที่กว้างขึ้นช่วยให้มีเหตุผลอื่น ๆ มาประกอบการวิจารณ์ วิเคราะห์ได้หลายมุมมองมากขึ้น

4. อ่านเพื่อจุดประสงค์เฉพาะทางแต่ละครั้ง ได้แก่ การอ่านที่ไม่ได้เจาะจง แต่เป็นการอ่านในเรื่องที่ตนสนใจ หรืออยากรู้ เช่น การอ่านประกาศต่าง ๆ การอ่านโฆษณา แผ่นพับประชาสัมพันธ์สลากยา ข่าวสังคม ข่าวบันเทิง ข่าวกีฬา การอ่านประเภทนี้มักใช้เวลาไม่นานส่วนใหญ่เป็นการ อ่านเพื่อให้ได้ความรู้และนำไปใช้ หรือนำไปเป็นหัวข้อสนทนา เชื่อมโยงการอ่าน สู่การวิเคราะห์ และคิดวิเคราะห์ บางครั้งก็อ่านเพื่อใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

สุขุม เฉลยทรัพย์ (2550, น. 26) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่าน และการสะกดคำไว้ดังนี้

1. การอ่านเพื่อความรู้ ได้แก่ การอ่านหนังสือประเภทตารา สารคดีวารสาร หนังสือพิมพ์และข้อความต่าง ๆ เพื่อให้ทราบเรื่องราวอันเป็นข้อความรู้ หรือเหตุการณ์บ้านเมือง การอ่านเพื่อความรอบรู้เป็นการอ่านที่จำเป็นที่สุดสาหรับครู เพราะความรู้ต่าง ๆ มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมอยู่ทุกขณะ แม้จะได้ศึกษามามากจากสถาบันการศึกษาระดับสูง ก็ยังมีสิ่งที่ยังไม่รู้และต้องค้นคว้าเพิ่มเติมให้ทันต่อความก้าวหน้าของโลกข้อความรู้ต่าง ๆ อาจมิได้ปรากฏชัดเจนในตารางแต่แทรกอยู่ในหนังสือประเภทต่าง ๆแม้ในหนังสือประเภทบันเทิงคดีก็จะให้เกร็ดความรู้ควบคู่กับความบันเทิงเสมอ

2. การอ่านเพื่อความคิดแนวความคิดทางปรัชญา วัฒนธรรม จริยธรรม และความคิดเห็นทั่วไป มักแทรกอยู่ในหนังสือแทบทุกประเภท มิใช่หนังสือประเภทปรัชญา หรือจริยธรรมโดยตรงเท่านั้น การศึกษาแนวคิดของผู้อื่น เป็นแนวทางความคิดของตนเองและอาจนำมาเป็นแนวปฏิบัติในการดำเนินชีวิตหรือแก้ปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตผู้อ่านจะต้องใช้วิจารณญาณในการเลือกนำความคิดที่ได้อ่านมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในบางเรื่องผู้อ่านอาจเสนอความคิดโดยยกตัวอย่างคนที่มีความคิดผิดพลาดเพื่อเป็นอุทาหรณ์ให้ผู้อ่านได้ความยั้งคิด เช่น เรื่องพระลอแสดงความรักอันฝืนทานองคลองธรรมจึงต้องประสบเคราะห์กรรมในที่สุดผู้อ่านที่ขาดวิจารณญาณมีความคิดเป็นเรื่องจูงใจให้คนทำความผิดนับว่าขาดประโยชน์ทางความคิดที่ควรได้ไปอย่างน่าเสียดายการอ่านประเภทนี้จึงต้องอาศัยการศึกษาและการชี้แนะที่ถูกต้องจากผู้มีประสบการณ์ในการอ่านมากกว่าครูจึงต้องใช้วิจารณญาณในการอ่านเพื่อความคิดของตนเองและเพื่อชี้แนะหรือสนับสนุนนักเรียนให้พัฒนาการอ่านประเภทนี้

3. การอ่านเพื่อความบันเทิงเป็นการอ่านเพื่อฆ่าเวลา เช่น ระหว่างที่คอยบุคคลที่นัดหมายคอยเวลารถไฟออก เป็นต้น หรืออ่านหนังสือประเภทบันเทิงคดีในเวลาว่าง บางคนที่มีนิสัยรักการอ่านหากรู้สึกเครียดจากการอ่านหนังสือเพื่อความรู้ อาจอ่านหนังสือประเภทเบาสมองเพื่อการพักผ่อนหนังสือประเภทที่สนองจุดประสงค์ของการอ่านประเภทนี้มีจานวนมาก เช่น เรื่องสั้น นวนิยาย การ์ตูน วรรณคดีประเทืองอารมณ์เป็นต้นจุดประสงค์ในการอ่านทั้ง 3 ประการดังกล่าว อาจรวมอยู่ในการอ่านครั้งเดียวกันก็ได้โดยไม่จำเป็นต้องแยกจากกันอย่างชัดเจน

4. คุณค่าของการอ่าน ในการส่งเสริมการอ่าน ครูควรชี้ให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการอ่าน ซึ่งจะเป็นแนวทางในการเลือกหนังสือด้วย คุณค่าดังกล่าวมามีดังนี้

4.1 คุณค่าทางอารมณ์หนังสือที่ให้คุณค่าทางอารมณ์ ได้แก่ วรรณคดีที่มีความงามทั้งถ้อยคำน้ำเสียง ลีลาในการประพันธ์ ตลอดจนความงามในเนื้อหา อาจเรียกได้ว่ามี “รส” วรรณคดี ซึ่งตารางสันสกฤต กล่าวว่า มีรส 9 รส คือ

4.1.1 รสแห่งความรักหรือความยินดี

4.1.2 รสแห่งความรื่นเริง

4.1.3 รสแห่งความสงสาร

4.1.4 รสแห่งความเกรี้ยวกราด

4.1.5 รสแห่งความกล้าหาญ

4.1.6 รสแห่งความน่ากลัวหรือทุกขเวทนา

4.1.7 รสแห่งความเกลียดชัง

4.1.8 รสแห่งความประหลาดใจ

4.1.9 รสแห่งความสงบสันติในวรรณคดีไทยก็แบ่งเป็น4รส คือ

4.1.9.1 เสาวจนี การชมความงาม

4.1.9.2 นารีปราโมทย์การแสดงความรัก

4.1.9.3 พิโรธวาทัง การแสดงความโกธรแค้น

4.1.9.4 สัลลาปังคพิไสย การคร่าครวญ

หลายท่านคงเคยได้ศึกษามาแล้ว หนังสือที่มิใช่ตาราวิชาการโดยตรง มักแทรกอารมณ์ไว้ด้วยไม่มากก็น้อย ทั้งนี้เพื่อให้น่าอ่านและสนองอารมณ์ของผู้อ่านในด้านต่าง ๆ

4.2 คุณค่าทางสติปัญญาหนังสือดีย่อมให้คุณค่าทางด้านสติปัญญา อันได้แก่ความรู้และความคิดเชิงสร้างสรรค์ มิใช่ความคิดในเชิงทำลายความรู้ในที่นี้นอกจากความรู้ทางวิชาการแล้วยังรวมถึงความรู้ทางการเมือง สังคม ภาษา และสิ่งต่างๆ อันเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านเสมอ แม้จะหยิบหนังสือมาอ่านเพียง 2-3 นาทีผู้อ่านก็จะได้รับคุณค่าทางสติปัญญาไม่ด้านใดก็ด้านหนึ่งหนังสืออาจจะ

ปรากฏในรูปของเศษกระดาษถุงกระดาษ แต่ก็จะ “ให้” บางสิ่งบางอย่างแก่ผู้อ่านบางครั้งอาจช่วยแก้ปัญหาที่คิดไม่ตกมาเป็นเวลานานทั้งนี้ย่อมสุดแต่วิจารณญาณและพื้นฐานของผู้อ่านด้วยบางคนอาจมองผ่านไปโดยไม่สนใจแต่บางคนอาจมองลึกลงไปเห็นคุณค่าของหนังสือนั้นเป็นอย่างยิ่งคุณค่าทางสติปัญญาจึงมิใช่ขึ้นอยู่กับหนังสือเท่านั้น หากขึ้นอยู่กับผู้อ่านด้วย

4.3 คุณค่าทางสังคม การอ่านเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สืบต่อกันมาแต่เป็นโบราณกาล หากมนุษย์ ไม่มีนิสัยในการอ่าน วัฒนธรรมคงสูญสิ้นไป ไม่สืบทอดมาจนบัดนี้ วัฒนธรรมทางภาษาการเมือง การประกอบอาชีพ การศึกษา กฎหมาย ฯลฯ เหล่านี้อาศัยหนังสือและการอ่านเป็นเครื่องมือในการเผยแพร่และพัฒนาให้คุณค่าแก่สังคมนานัปการ หนังสืออาจทำให้การเมืองเปลี่ยนแปลงไปได้หากมีคนอ่านเป็นจานวนมาก หนังสือและผู้อ่าน จึงอาศัยกันและกันเป็นเครื่องสืบทอดวัฒนธรรมของมนุษย์ในสังคมที่เจริญแล้ว จะเห็นได้ว่า ในกลุ่มคนที่ไม่มีภาษาเขียน ไม่มีหนังสือไม่มีการอ่านวัฒนธรรมของสังคมนั้นมักล้าหลัง ปราศจากการพัฒนา การอ่านจึงให้คุณค่าทางสังคมในทุกด้าน

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2559, น. 19) ได้กล่าวว่าการสร้างเสริมการอ่านควรเริ่มตั้งแต่วัยเด็กเพราะเมื่อเด็กรักการอ่านตั้งแต่เล็ก ๆ แล้ว เวลาที่เติบโตขึ้นนิสัยรักการอ่านจะติดตัวต่อไปเรื่อย ๆ เป็นผลดีต่อการเรียนและการปรับปรุงตัวให้เข้ากับสังคมและสิ่งแวดล้อมของเด็กได้เป็นอย่างดี

สรุปได้ว่าจุดมุ่งหมายของการอ่าน และการสะกดคำมีดังนี้อ่านเพื่อความรู้อ่านเพื่อความบันเทิงอ่านเพื่อทราบข่าวสารความคิดอ่านเพื่อจุดประสงค์เฉพาะทางแต่ละครั้ง

2.2.3 องค์ประกอบของการอ่าน

การอ่านของเด็กขึ้นกับองค์ประกอบหลายอย่าง ดังที่ Goodman (1971, pp. 25–27, อ้างถึงใน, มยุรี กันทะลือ, 2543, น. 12) กล่าวไว้ ดังนี้

1. ความรู้ทางภาษา (Linguistic Knowledge) โดยในระยะแรกผู้อ่านจะเรียนรู้ความสัมพันธ์เกี่ยวกับตัวอักษรและความหมายของคำ ต่อมาเมื่อผู้อ่านมีประสบการณ์ในการอ่านมากขึ้นก็จะสามารถอ่านเพื่อความเข้าใจได้มากขึ้น

2. ประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน (Schema) ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาและความรู้เดิมที่ผู้อ่านมีอยู่

3. ความสมบูรณ์ของเนื้อเรื่อง หรืองานเขียนนั้น (Conceptual or Semantic Completeness) ผู้อ่านจะไม่เข้าใจสิ่งที่อ่าน หากเนื้อเรื่องนั้นมีเนื้อความที่ยังไม่สมบูรณ์ยกเว้นในกรณีที่มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่านมาก่อน

4. ความสามารถในการวิเคราะห์โครงสร้างของงานเขียนนั้น (Text Schema) งานเขียนแต่ละชิ้นมีลักษณะและโครงสร้างที่แตกต่างกัน และยังสะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อตลอดจนวัฒนธรรม

ของผู้เขียนด้วย ดังนั้น หากงานเขียนเสนอเรื่องราวที่แตกต่างไปจากวัฒนธรรมและประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน การอ่านก็จะไม่ประสบผลสำเร็จ

ศรีรัตน์ เจิงกลิ่นจันทร์ (2542, น. 38) ได้กล่าวว่าองค์ประกอบของการอ่าน ไว้ดังนี้

การจำแนกความแตกต่าง และความเหมือนด้วยตา หมายถึง การที่เด็กจำเป็นต้องรู้จักการสังเกตเห็นความเหมือน และความแตกต่างกันของรูปทรงของวัตถุ รูปภาพ คำที่เขียนเป็นสัญลักษณ์ ความสามารถในการอ่านขึ้นอยู่กับความสามารถในการเห็น ความแตกต่างระหว่างคำที่อ่านกับคำอื่น ๆ เด็กจะสามารถเห็นภาพความแตกต่างของคำได้ดีกว่าเห็นความเหมือน ควบคู่กับการเห็นภาพของคำนั้น ๆ ด้วย

การจำแนกเสียงที่คล้ายคลึงกันจากการฟัง หมายถึง ความสามารถในการจำแนกเสียงช่วยให้การอ่านเป็นไปอย่างถูกต้อง และสามารถในการจำแนกเสียงนั้น สามารถพัฒนาได้โดยการฝึกฝน สิ่งสำคัญคือมิใช่ฝึกฝน โดยการให้เด็กฟังแต่เสียงอย่างเดียว ควรให้เด็กได้ฟังเสียงควบคู่กันกับการเห็นภาพของคำนั้น ๆ ด้วยความสามารถในการฟังเรื่องราวต่าง ๆ หมายถึง การฝึกให้เด็กรู้จักคิดหาเหตุผลโดยครูตั้งคำถามประเภททำไม รู้สึกอย่างไร อะไรจะเกิดขึ้นต่อไป หรือเรื่องนี้ให้ความรู้ข้อคิดอะไรแก่เราบ้าง

การเรียนรู้คำศัพท์ หมายถึง การเรียนรู้คำศัพท์ที่ใช้กันอยู่ทั่วไป จะช่วยให้เด็กมีความพร้อมในการอ่านมากขึ้น และถ้าต้องการให้การอ่านประสบความสำเร็จด้วยดี และนำความคิดจากการอ่านไปใช้ให้เด็กเข้าใจความหมายของคำศัพท์ใหม่ ๆ ให้มากการสร้างความสนใจในการอ่านหมายถึง การสร้างความสนใจเป็นสิ่งที่จะต้องทำตั้งแต่อยู่บ้าน และต่อเนื่องมาถึงโรงเรียน เช่น การอ่าน การวาดภาพ การเล่านิทาน เป็นต้น

การสร้างความคิดรวบยอด หมายถึง เด็กเรียนรู้ในการความคิดรวบยอดจากประสบการณ์และลึกซึ้งกว้างขวางของประสบการณ์ มีการสร้างความสามารถในการคิดถึงคำนั้น ๆ ในลักษณะของนามธรรมเป็นพัฒนาการในการเข้าใจความสามารถในขั้นแรก เด็กสามารถจำแนกสิ่งของอย่างหนึ่งออกจากสิ่งของอื่นได้ เมื่อเด็กมีความชำนาญมากขึ้น เด็กจะมีการรับรู้เฉียบคมกว้างขวางและมีความซับซ้อนยิ่งขึ้น เด็กสามารถเข้าใจลักษณะที่สำคัญและไม่สำคัญของสิ่งต่าง ๆ ในสิ่งแวดล้อมของตน เด็กจะสามารถใช้ประสบการณ์ของตน ในการสร้างความคิดรวบยอดซึ่งเริ่มด้วยการเข้าใจสิ่งที่เป็นนามธรรม จนกระทั่งสามารถจัดกลุ่มของสิ่งต่าง ๆ ได้ และในที่สุดสามารถจำแนกประเภทได้

สนิท ฉิมเล็ก (2557, น. 150) ได้สรุปองค์ประกอบทางการอ่านของเด็กได้ดังนี้

1. องค์ประกอบทางด้านร่างกาย

    1.1 สายตา

    1.2 ปาก

1.3 หู

2. องค์ประกอบทางด้านจิตใจ

2.1 ความต้องการ

2.2 ความสนใจ

2.3 ความศรัทธา

3. องค์ประกอบทางด้านสติปัญญา

3.1 ความสามารถในการรับรู้

3.2 ความสามารถในการนำประสบการณ์เดิมไปใช้

3.3 ความสามารถในการใช้ภาษาให้ถูกต้อง

3.4 ความสามารถในการเรียน

4. องค์ประกอบทางประสบการณ์พื้นฐาน

5. องค์ประกอบทางวุฒิภาวะ อารมณ์ แรงจูงใจและบุคลิกภาพ

6. องค์ประกอบทางสิ่งแวดล้อม

การเขียน หมายถึง การใช้สายตามองตัวอักษรจากซ้ายไปขวา บนลงล่างตามลำดับ ฉะนั้นการฝึกความสามารถทางการเขียนจึงเกี่ยวกับการอ่าน การฝึกการเขียนตัวอักษรทำให้เพิ่มทักษะการอ่านได้เร็วขึ้นเนื่องจากเด็กได้เห็นความแตกต่างของตัวอักษร แต่ละตัวได้อย่างชัดเจน

พนัส สุขหนองบึง (2538, น. 32) ได้เสนอองค์ประกอบในการอ่าน ดังนี้

1. ความสามารถในการแยกสิ่งที่ได้ยินเป็นการเข้าใจและสามารถใช้ภาษาพูดได้อย่างถูกต้องแยกคำพูดที่แตกต่างกันได้สามารถแยกด้วยคำ และออกเสียงในการอ่านปากเปล่าได้

2. ความสามารถทางความคิดและความจำความสามารถในการใช้ และเข้าใจเหตุผลรู้จักเชื่อมโยงความคิดให้มีความหมาย เข้าใจความหมายของประโยคและรูปร่างของคำได้

3. ความสามารถทางสายตาความสามารถในการแยกคำที่คล้ายคลึงกัน และมองเห็นความแตกต่างของคำนั้นๆความสนใจความสามารถที่นั่งนิ่ง จับสายตาไปตามสิ่งที่อ่าน เคลื่อนไหวสายตาได้ตามสมควร จึงมีสมาธิในการอ่าน การฟัง และการทำตามคำสั่งได้

สรุปได้ว่า การอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำ คือการเทียบเสียง แจกแจงว่าคำนั้นมีพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดอย่างไร การจัดการเรียนการสอนการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย ถือเป็นการเริ่มต้นที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถอ่านออกและเขียนได้ เพื่อจะนำไปใช้ได้ในการเรียนรู้ต่อไป

2.2.4 ทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะการอ่าน และการเขียนแจกลูกสะกดคำ

ทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะการอ่าน และการเขียนแจกลูกสะกดคำมีนักการศึกษาให้นิยามไว้หลายท่าน ดังนี้

Cocran, et al. (n.d., อ้างถึงใน บังอร พานทอง 2549, น. 24-25) ได้กล่าวถึงพัฒนาการของเด็กไว้ดังนี้

1. ขั้นที่จะสามารถอ่านได้ด้วยตนเองจนอิสระการเรียนรู้การอ่านในขั้นนี้จะเป็นการเรียนรู้เบื้องต้นถึงความสัมพันธ์ของตนเองกับหนังสือ ว่าหนังสือนั้นคืออะไร และควรปฏิบัติต่อหนังสือนั้นอย่างไร ในขั้นนี้ เด็กจะไม่สามารถอ่านหรือทาความเข้าใจกับหนังสือด้วยตนเอง จะต้องมีผู้อื่นเข้ามาช่วย สามารถแยกย่อยได้ 3 ระยะคือ

1.1 ระยะเริ่มเรียนรู้เป็นขั้นตอนเริ่มต้นตั้งแต่เกิด ซึ่งเด็กจะยังไม่รู้หนังสือหรือสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ว่าคืออะไร แต่จะเรียนรู้ขึ้นทีละน้อยจากประสบการณ์และสภาพแวดล้อม ว่าการถือหนังสือควรถืออย่างไร แม้จะเริ่มจากการกลับหัวกลับท้ายก็ตาม

1.2 ระยะที่เด็กมีความรู้สึกเหมือนตนเองเป็นผู้อ่าน ในขั้นนี้ เด็กโดยทั่วไปอายุประมาณ 2 ปีคือ ถือหนังสือได้ถูกทิศทาง ทราบว่าควรอ่านจากซ้ายไปขวา จากบนลงล่าง เปิดหนังสือจากหน้าแรกไปหน้าสุดท้าย เด็กเริ่มให้ความสนใจรูปภาพ และสนใจความหมายของภาพต่าง ๆ

1.3 ระยะที่เด็กเริ่มเรียนรู้เกี่ยวกับตัวอักษร เด็กจะเริ่มมีความสามารถในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับตัวอักษรและเสียงต่าง ๆ ตลอดจนการนาไปใช้ในการอ่าน เริ่มรู้จักคำและนำคำบางคำไปใช้ได้เป็นพิเศษ เช่น ชื่อตัวเอง และคาที่พบบ่อย ๆ เด็กจะเรียนรู้และทราบความหมาย ตลอดจนสามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้องก่อนคำอื่นๆ

2. ขั้นสามารถอ่านด้วยตนเองได้อย่างอิสระในขั้นนี้เด็กจะมีความรู้เกี่ยวกับตัวอักษรเสียงและระบบภาษามากขึ้น ทราบความหมายของคำและสามารถอ่านคาง่าย ๆ ในหนังสือที่ไม่เคยอ่านมาก่อน เริ่มเกิดความมั่นใจในการที่จะนำความสามารถทั้งหมดในการอ่านมาใช้เพื่ออ่านในสิ่งที่ตนต้องการจะอ่าน ในขั้นนี้ สามารถแบ่งย่อยเป็น 3 ระยะ

2.1 ระยะที่มีความมั่นใจ ในการนำตัวบ่งชี้ในระบบภาษาต่าง ๆ มาใช้ร่วมกันในกระบวนการอ่าน เริ่มมีความอยากอ่านมากขึ้น อยากอ่านให้ผู้อื่นฟังทุกครั้งที่มีโอกาส มีความสามารถเข้าใจคำ ๆ หนึ่ง ซึ่งใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ ระยะนี้จะเกิดขึ้นในช่วงสั้น ๆ จากนั้นเด็กก็จะสามารถอ่านได้อย่างเป็นธรรมชาติ

2.2 ระยะที่เด็กจะมีความสามารถในการอ่านอย่างอิสระมากขึ้น สามารถอ่านได้ด้วยตนเองและสนใจที่จะอ่านเพื่อความพอใจของตนเองมากกว่าที่จะอ่านให้ผู้อื่นฟังเหมือนในระยะที่ผ่านมา

2.3 ระยะที่มีทักษะการอ่านเด็กที่มีการพัฒนามาถึงระยะนี้ จะเป็นผู้ที่มีความสามารถในการอ่าน ระดับที่เลือกสิ่งที่ต้องการอ่านได้ด้วยตนเอง โดยมีพื้นฐานมาจากประสบการณ์ส่วนตัวที่ต้องการค้นหาความรู้เพิ่มเติมในสิ่งที่ตนสนใจขั้นตอนความสามารถในการอ่านของเด็กมักจะผ่านเป็นลาดับขั้น ดังที่กล่าวข้างต้น บางคนอาจจะพัฒนาไปตามลาดับอย่างราบรื่น แต่บางคนอาจจะใช้เวลายาวนานในบางขั้นตอน หรือใช้เวลาสั้นกว่าผู้อื่นในบางขั้นตอน แต่สามารถผ่านไปได้ด้วยดีตามลำดับแต่บางคนอาจจะเกิดปัญหาไม่สามารถผ่านขั้นตอนการพัฒนาการอ่านไปได้ จะต้องได้รับการช่วยปรับปรุงชี้แนะ จึงสามารถประสบความสำเร็จ ข้อบกพร่องของผู้อ่านกลุ่มนี้มักเกิดจาก

1. ไม่สามารถทำความเข้าใจเนื้อเรื่องตามตัวอักษรที่ปรากฏ จะต้องได้รับความสนใจรูปภาพประกอบมากกว่าและเล่าเรื่องตามจินตนาการภาพ

2. มีพฤติกรรมตรงข้ามกับกลุ่มแรก จะเป็นผู้เน้นด้านการออกเสียงของพยัญชนะหรือคำต่างๆให้ถูกต้องสมบูรณ์ที่สุด ทั้งที่บางครั้งก็ไม่ทราบความหมาย

3. ไม่เกิดความสนใจ ไม่เห็นความสำคัญของการอ่านว่าเป็นบันไดสู่ความรู้ต่าง ๆ ของตนในอนาคต จะพยายามหลีกเลี่ยงกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการอ่านนั้น ๆ

Bruner (n.d., pp. 1956, อ้างถึงใน วิสารัตน์ ทองเพียร, 2563, น. 14) กล่าวโดยเชื่อว่าพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็กเกิดจากกระบวนการภายในอินทรีย์ (Organism) เน้นความสำคัญของสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมที่แวดล้อมเด็กซึ่งจะพัฒนาได้ดีเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็กและชี้ให้เห็นว่าการศึกษาว่าเด็กเรียนรู้อย่างไร ควรศึกษาตัวเด็กในชั้นเรียนไม่ควรใช้หนูและนกพิราบ ทฤษฎีของบรูเนอร์เน้นหลักการ กระบวนการคิด ซึ่งประกอบด้วยลักษณะ 4ข้อ คือแรงจูงใจ (Motivation) โครงสร้าง (Structure) ลำดับขั้นความต่อเนื่อง (Sequence) และการเสริมแรง (Reinforcement) สำหรับในหลักการที่เป็นโครงสร้างของความรู้ของมนุษย์ บรูเนอร์แบ่งขั้นพัฒนาการคิดในการเรียนรู้ของมนุษย์ออกเป็น3ขั้นด้วยกัน ซึ่งคล้ายคลึงกับขั้นพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ได้แก่

1. ขั้นการกระทำ (Enactive Stage) เด็กเรียนรู้จากการกระทำและการสัมผัส

2. ขั้นคิดจินตนาการหรือสร้างมโนภาพ (Piconic Stage) เด็กเกิดความคิดจากการรับรู้ตามความเป็นจริง และการคิดจากจินตนาการด้วย

3. ขั้นใช้สัญลักษณ์และคิดรวบยอด (Symbolic Stage) เด็กเริ่มเข้าใจเรียนรู้ความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ รอบตัวและพัฒนาความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งที่พบเห็น

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า พัฒนาการทางการอ่านดำเนินไปตามขั้นตอนในแต่ละช่วง ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องต้องมีความรู้จะช่วยให้สามารถจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาการทางการอ่านได้อย่างเหมาะสม

โดยเฉพาะการรู้จักสังเกตตัวอักษร เสียง มีความมั่นใจในการอ่านอิสระ เข้าใจความหมายของคำอย่างง่าย ๆ ซึ่งเป็นพื้นฐานในการพัฒนาการอ่านต่อไป

2.3 การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยตามรูปแบบการอ่านและการเขียนจากภาพ PWIM

2.3.1 ความหมายของรูปแบบการใช้การจัดการเรียนรู้แบบ PWIM

รูปแบบการสอนเป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบภายใต้แนวคิดทฤษฎีหรือหลักการต่าง ๆ ที่นำมาใช้เป็นพื้นฐานรูปแบบการอ่านและการเขียนจากภาพ (Word Inductive Model: PWIM) เป็นรูปแบบการสอนที่ Calhoun พัฒนาขึ้น สรุปหลักการจัดการเรียนรู้ได้ 4 ประการ (Joyce, Weil and Calhoun, 2015) ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการแบบธรรมชาติของสังคม (Natural Social Process) การจัดการเรียนรู้ตามกระบวนการแบบธรรมชาติของสังคม เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการสื่อสารแบบธรรมชาติ (Whole Language) คือ การใช้ทักษะภาษา ได้แก่ การฟังการพูด การอ่านและการเขียนในชีวิตประจำวัน รวมทั้งสิ่งของ สิ่งประดิษฐ์ รูปภาพในการสอนคำศัพท์และโครงสร้างของประโยค การเรียนรู้ตามหลักการข้อนี้ ผู้สอนจะต้องกระตุ้นและส่งเสริมทักษะทางภาษา ฝึกการใช้ภาษาในทุกขั้นตอนที่สัมพันธ์กับการสื่อสาร ซึ่งขั้นตอนของ PWIM จึงเริ่มจากการให้ผู้เรียนได้สังเกตรูปภาพ พูดชื่อคำ ศัพท์จากภาพอ่านทบทวนชื่อคำศัพท์ ฟังการอ่านออกเสียงและการสะกดคำ และนำคำศัพท์ที่ได้ไปสร้างเป็นข้อความหรือแต่งประโยคต่อไปซึ่งกระบวนการดังกล่าวจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้คำศัพท์ผ่านกระบวนการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ซึ่งเป็นกระบวนการสื่อสารทางสังคมที่มนุษย์ทุกคนใช้ในชีวิตประจำวัน

2. การจัดการเรียนรู้ที่เน้นความต่อเนื่องของสมอง (The Concept–wired Brain) การจัดการเรียนรู้ที่เน้นความต่อเนื่องของสมอง เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการคิดเชิงอุปนัยซึ่งจะช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางสมองของผู้เรียนในการสร้างองค์ความรู้ และสามารถแยกแยะข้อมูลได้ การจัดการเรียนรู้ตามหลักการข้อนี้ ผู้สอนจะต้องสังเกตจัดกลุ่มคำศัพท์ตามประเภทหรือชนิดของคำที่ระบุได้จากภาพซึ่งขั้นตอนดังกล่าวผู้เรียนจะต้องใช้กระบวนการคิดเชิงอุปนัยในการตีความและแยกแยะประเภทของข้อมูลให้สัมพันธ์กันมากที่สุด ดังนั้นในขั้นตอนดังกล่าวจึงเป็นกระบวนการที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการคิดที่สำคัญ

3. การจัดการเรียนรู้ที่เน้นการทำความเข้าใจจากความต้องการของผู้เรียน (Need to Understand) การจัดการเรียนรู้ที่เน้นการทำความเข้าใจจากความต้องการของผู้เรียนเป็นการให้ผู้เรียนค้นหาความหมาย โดยการรับรู้และสร้างความเข้าใจคำศัพท์ เพื่อนำไปสู่ข้อมูลในการอธิบาย

ความหมาย แนวคิดดังกล่าวจะช่วยให้ผู้เรียนสืบค้นหาความหมายของคำศัพท์ เพื่อนำไปสู่การสร้างความเข้าใจความหมาย และเนื้อหาของคำศัพท์ผ่านกระบวนการคิด กระบวนการอ่านและการเขียน และในขั้นตอนนี้ผู้เขียนเห็นว่า ครูจะต้องส่งเสริมและกระตุ้นโดยการหาสื่อการเรียนรู้เช่น ของจริง เพื่อกระตุ้นและเชื่อมโยงความรู้ของนักเรียนให้สามารถค้นหาความหมายของคำศัพท์ได้และช่วยทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนได้

4. การจัดเรียนรู้ที่เน้นการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม (The Interactive Environment) การจัดเรียนรู้ที่เน้นการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม เป็นการปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นเรียน เพื่อช่วยขยายองค์ความรู้ในการอ่านระหว่างการแลกเปลี่ยนการเรียนรู้ในห้องเรียนทั้งกลุ่มย่อยและกลุ่มใหญ่อันเป็นสำคัญต่อความสามารถในการคิดเชิงอุปนัย แนวคิดดังกล่าวช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้นและผู้สอน เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถแสดงศักยภาพในการอ่านและการเขียนได้อย่างเต็มที่โดยเฉพาะการอ่านออกเสียง การอ่านสะกดคำ

จิระพร ชะโน (2555, น. 68) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการสอนไว้ว่าจะต้องยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) โดยเน้นกระบวนการอ่านของมนุษย์เป็นสำคัญแนวทฤษฎีการสอนอ่านให้คำจำกัดความของการอ่านไว้ว่า การอ่าน คือ การสร้างความหมายจากสัญลักษณ์ โดยผ่านกระบวนการทางความคิด วิธีการสอน และเทคนิคการสอนที่จะใช้ในการเรียนรู้การอ่านที่ถูกต้องและเป็นไปตามธรรมชาติ นักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาไม่ได้มองการอ่านเพียงการแสวงหาความหมายเพื่อเข้าใจสัญลักษณ์ หรืออักษรเพียงตัวเดียว แต่คำนึงถึงหลักการทางจิตวิทยาในการรับรู้การอ่าน การถ่ายโยงความคิดรวบยอดทั้งองค์ประกอบอื่น ๆ ที่จะช่วยให้การอ่านสมบูรณ์เช่น ความสนใจประสบการณ์เดิมและการละลึกสิ่งที่อ่านได้ ทั้งนั้นทฤษฎีการสอนอ่านได้เน้นการสร้างความหมายจากสัญลักษณ์โดยผ่านกระบวนการคิดการสอนอ่านในช่วงต้น จึงมุ่งให้นักเรียนจำสัญลักษณ์/คำในลักษณะการจำภาพนั่นคือเมื่อเห็นคำก็จะคำนึงถึงความหมาของคำ ก่อนคำนึงถึงส่วนประกอบของคำ หรือหลักเกณฑ์ทางภาษา

Zimmerman and Labuhn (2012, pp. 399-425) ได้กล่าวว่า ทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมของไวก็อตสกี (Vygotsky's Sociocultural Theory) มีสาระสำคัญคือ การจัดการเรียนรู้จะต้องคำนึงถึงระดับพัฒนาการ 2 ระดับ คือ ระดับพัฒนาการที่เป็นจริง (Actual Development Level)และระดับพัฒนาการที่สามารถจะเป็นไปได้ (Potential Development Level)ระยะห่างระหว่างระดับพัฒนาการที่เป็นจริงและระดับพัฒนาการที่สามารถจะเป็นไปได้เรียกว่า พื้นที่รอยต่อพัฒนาการ (Zone of Proximal Development) การส่งเสริมพัฒนาการการอ่านต้องจัดสถานการณ์การเรียนรู้ที่เกินกว่าระดับพัฒนาการที่เป็นจริงแล้วช่วยเหลือสนับสนุนด้วยการเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) ผ่านการแก้ปัญหาภายใต้คำแนะนำของผู้ใหญ่หรือการร่วมมือช่วยเหลือกับเพื่อนที่มีความสามารถเหนือกว่า เพื่อให้เด็กพัฒนาสู่ระดับพัฒนาการที่สามารถเป็นไปได้ (Wink and Putney, 2002) การเสริมต่อการเรียนรู้ก่อนอ่าน

(Pre-Reading Scaffolding) ด้วยการอ่านหนังสือภาพให้เด็กฟังแล้วเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของเด็ก การเสริมต่อการเรียนรู้ระหว่างอ่าน (During Reading Scaffolding) ด้วยสนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน และการเสริมต่อการเรียนรู้หลังอ่าน (Post Reading Scaffolding) ด้วยการทำกิจกรรมสร้างสรรค์และแสดงละครตามเรื่องจะช่วยเชื่อมการอ่านกับความรู้เดิม

สรุปได้ว่า รูปแบบการใช้การจัดการเรียนรู้แบบ PWIM เป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบภายใต้แนวคิดทฤษฎี หรือหลักการต่าง ๆ ที่นำมาใช้เป็นพื้นฐานรูปแบบการอ่านและการเขียนจากภาพ สามารถจัดการเรียนได้ 4 ประการ ได้แก่ 1) การจัดการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการแบบธรรมชาติของสังคม 2) การจัดการเรียนรู้ที่เน้นความต่อเนื่องของสมอง 3) การจัดการเรียนรู้ที่เน้นการทำความเข้าใจจากความต้องการของผู้เรียน และ 4) การจัดเรียนรู้ที่เน้นการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม โดยเน้นกระบวนการอ่านของมนุษย์เป็นสำคัญ เพื่อให้เด็กพัฒนาสู่ระดับพัฒนาการที่ส่งเสริมต่อการเรียนรู้

2.3.2 วัตถุประสงค์การใช้การจัดการเรียนรู้แบบ PWIM

Word Inductive Model: PWIM พัฒนาขึ้นเพื่อช่วยแก้ปัญหาการอ่านการเขียน การเรียนรู้คำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษาของผู้เรียนระดับพื้นฐาน (Calhoun, 1999) เชื่อว่า ครูสามารถสอนให้เด็กมีจิตสำนึกและเกิดความใส่ใจได้ หากใช้กระบวนการสื่อสารได้แก่ทักษะการอ่านและการเขียน ซึ่งเป็นกระบวนการรับสารและส่งสารที่ผู้เรียนสามารถทำได้ด้วยการใช้ทักษะการอ่าน (อ่านสะกดคำ อ่านออกเสียง อ่านจับใจความ ฯลฯ) เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ความคิดรวบยอด การสร้างประโยค หลักไวยากรณ์ ฝึกการเขียนย่อหน้า และเขียนเรื่องโดยใช้รูปภาพที่เหมาะสมเป็นสื่อการเรียนรู้ (วัชรา เล่าเรียนดี, 2556) และเห็นผลได้ด้วยการใช้ทักษะการเขียน (เขียนสื่อความ เขียนเรียงความ หรือเขียนสรุปความฯลฯ) จึงช่วยให้การเรียนการสอนภาษาเป็นแบบธรรมชาติ และสามารถนำไปใช้ชีวิตประจำวันได้ วัตถุประสงค์ของ PWIM สรุปได้ 3 ประการ (สง่า วงค์ไชย, 2562, น. 113) ดังนี้

1. เพื่อรูปแบบการสอนอ่านและเขียนให้ผู้เรียนระดับพื้นฐาน
2. เพื่อช่วยส่งเสริมและพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนให้แก่ผู้เรียน
3. เพื่อติดตามผลการใช้PWIMจากผู้เรียนและผู้สอน หรือผู้นำไปใช้

การสอนแบบ PWIM มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ทางบทบาทของเด็กประถมที่มีปัญหาด้านการอ่านการเขียน ได้แก่ การใช้คำศัพท์ความคิดรวบยอด ในการอ่านและการเขียนโดยการสร้างประโยคหลักไวยากรณ์ฝึกการเขียนย่อหน้า และเขียนเรื่องโดยใช้รูปภาพที่เหมาะสมเป็นสื่อในการจัดกิจกรรม

อิศเรศ พิพัฒน์มงคลพร และวิไล พิพัฒน์มงคลพร (2558, น. 17-22) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของรูปแบบ PWIM ไว้ดังนี้

1. ใช้ภาพเป็นสื่อในการเรียนรู้
2. สอนหลักภาษาผ่านการอ่าน การสร้างกฎ/หลักการด้วยตนเอง
3. ทำให้เกิดความเข้าใจร่วมกัน
4. ความสัมพันธ์ระหว่างภาพกับคำ
5. อาศัยการเชื่อมโยงระหว่างเสียงกับสัญลักษณ์
6. รูปแบบภาษาสำคัญกับสิ่งที่เห็น
7. สอนจากสิ่งที่รู้ไปหาสิ่งที่ไม่รู้(สอนจากรูปภาพไปหาคำศัพท์)
8. เป็นเครื่องมือสำคัญตลอดการเรียนรู้

2.3.3 ลักษณะสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM

การจัดการเรียนรู้แบบ PWIM เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ใช้รูปภาพในการสอนในการฝึกทักษะการอ่านและการเขียนและอาศัยกลไกการทำงานของสมองในการเรียนรู้คำศัพท์ต่าง ๆ จากรูปภาพ โดยเรียนรู้ผ่านทางสายตาการมองเห็นรูปภาพ และการได้ยินผ่านทางหู แล้วเชื่อมโยงสิ่งที่ได้เห็นและได้ยินจากข้อความรูปภาพ (Calhoun, 2017) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบ PWIM มีลักษณะที่สำคัญในการพัฒนาในด้านภาษาและความรู้เนื่องจากเป็นการสร้างคลังคำศัพท์ของเด็กจากคำพูดและความเข้าใจและรูปแบบประโยคและอำนวยความสะดวกในการเปลี่ยนแปลงการเขียนและการอ่านเด็กส่วนใหญ่ต้องการทำความเข้าใจกับภาษาที่อยู่รอบตัวของพวกเขาและเด็กส่วนใหญ่มีความกระตือรือร้นที่จะปลดล็อคความลึกลับของภาษาในการอ่านและการเขียน

ลักษณะเด่นของการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM มีลักษณะเด่นในการพัฒนาการอ่านและการเขียนโดยเน้นให้ผู้เรียนฝึกสะกดอ่านและสะกดเขียนอย่างถูกต้อง โดยอาศัยการเรียนรู้จากการค้นหาคำศัพท์จากการมองรูปภาพและการคิดต่อยอดจากรูปภาพ ลักษณะเด่นของการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM (Calhoun, 2017) ได้กล่าวถึง ดังนี้

1. เป็นวิธีการสอนที่สามารถใช้สอนผู้เรียนที่เริ่มต้นเรียนภาษาไทยได้ทุกกลุ่มอายุ
2. ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสิ่งที่รู้แล้ว(รูปภาพ) ไปหาสิ่งที่ไม่รู้ (คำศัพท์)
3. ช่วยให้ผู้เรียนฟังการอ่านออกเสียงอย่างถูกต้อง และได้เห็นรูปแบบคำศัพท์ทำให้เกิดความเชื่อมโยงระหว่าง รูปภาพ การอ่านออกเสียง และ สัญลักษณ์ (คำศัพท์)
4. ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาอย่างรวดเร็ว
5. ช่วยให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์ในการอ่าน และการเขียนคำศัพท์ที่ชัดเจนขึ้น
6. ช่วยให้ผู้เรียนสามารถจำแนกประเภทคำ และประโยคได้
7. เน้นให้ผู้เรียนเกิดทักษะการคิดแบบอุปนัย (Think Inductively) สร้างกฎและหลักการจากตัวอย่างหลาย ๆ ตัวอย่าง

8. ส่งเสริมให้ผู้เรียนคิดตั้งชื่อเรื่อง ประโยค และขอความสั้นๆ

9. ช่วยสร้างความเข้าใจในความหมายของคำให้แก่นักเรียน

10. เป็นวิธีสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนเชื่อมโยงจากรูปภาพไปสู่สัญลักษณ์และภาษา คำศัพท์นำไปสู่การวิเคราะห์โครงสร้างของคำ คำศัพท์นำไปสู่การเขียนการเขียนข้อความต่อเนื่อง เรื่องสั้น ๆ และการแต่งเรียงความ

2.3.4 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ PWIM

Calhoun (2017) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของรูปแบบการสอนที่กำหนดไว้ โดย Picture Word Inductive Model (PWIM) มีขั้นตอน ดังนี้

1. เริ่มด้วยการเลือกภาพที่ประกอบด้วยที่มีวัตถุ สิ่งของ คน เหตุการณ์ต่าง ๆ หรือมาจากสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ใกล้ตัวของผู้เรียน เพื่อนำมาใช้เป็นแผนภูมิภาพ (Picture Word Chart)

2. ผู้เรียนสังเกต และช่วยกันระบุชื่อคำศัพท์ของสิ่งที่พบในแผนภูมิภาพ สถานการณ์ เหตุการณ์หรือพฤติกรรมต่าง ๆโดยนำบัตรคำศัพท์ติดให้ตรงกับสถานการณ์ เหตุการณ์ หรือพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ปรากฏในแผนภูมิภาพ

3. ผู้สอนเชื่อมโยงคำศัพท์ที่ผู้เรียนระบุไว้กับแผนภูมิภาพ จากนั้นให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงและสะกดคำ คำศัพท์ดังกล่าวโดยผู้สอนจะตรวจสอบและแนะนำวิธีการอ่านออกเสียงและการสะกดคำที่ถูกต้อง เพื่อนำไปใช้ในครั้งต่อไป

4. ผู้เรียนอ่านและทบทวนคำศัพท์ที่ระบุไว้จากแผนภูมิภาพ

5. ผู้เรียนจัดกลุ่ม หรือจำแนกประเภทคำศัพท์ที่ได้ระบุไว้จากแผนภูมิภาพ เช่นคำที่ออกเสียง /ch/ (cheese, peach, chilled) คำที่ออกเสียง /ch/ 2 ตำแหน่ง เช่น church เป็นต้น คำศัพท์ดังกล่าวผู้เรียนยกตัวอย่างที่ปรากฏในรูปภาพ ในการจัดกลุ่มผู้สอนจะต้องคำนึงถึงความสามารถและวัยของผู้เรียน เพื่อประโยชน์ในการคิดเชิงอุปนัย

6. ผู้เรียนอ่านและทบทวนคำศัพท์ที่ระบุไว้จากแผนภูมิภาพอีกครั้ง

7. ผู้สอนและผู้เรียนเพิ่มคำ (ถ้าต้องการเพิ่ม เพื่อให้สามารถเขียนได้สอดคล้องกับเนื้อหาที่สอน) ในแผนภูมิภาพ

8. ผู้เรียนตั้งชื่อของแผนภูมิภาพ โดยพิจารณาจากรายละเอียดของสิ่งที่ปรากฏในแผนภูมิภาพ และบรรยายเกี่ยวกับสิ่งที่ปรากฏในแผนภูมิภาพ

9. ผู้เรียนนำคำศัพท์ที่ระบุไว้มาสร้างเป็นประโยค (ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงความสามารถและวัยของผู้เรียน) และจัดประเภทของประโยค เพื่อเรียบเรียงให้เป็นข้อความหรือย่อหน้า

10. ผู้เรียนอ่านและทบทวนการสร้างประโยค และการเขียนย่อหน้าที่สร้างขึ้น

อิศเรศ พิพัฒน์มงคลพร และวิไล พิพัฒน์มงคลพร (2558, น. 17-22) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ วิธีการสอน PWIM ดังนี้

1. เริ่มต้นด้วยการใช้แผนภูมิรูปภาพ (Picture Word Chart) ที่ประกอบด้วยภาพ วัตถุ สิ่งของ ฉากเหตุการณ์ สถานการณ์ที่นักเรียนรู้จักคุ้นเคย ให้นักเรียนสังเกต ช่วยกันระบุคำต่าง ๆ หรือเหตุการณ์ หรือการปฏิบัติที่ปรากฏในรูปภาพ (Words and Action)

2. ครูโยงภาพกับคำศัพท์หรือคำที่นักเรียนเสนอ (วาดเส้นจากวัตถุที่นักเรียนระบุ)แล้วให้นักเรียนพูดออกเสียงคำศัพท์ และสะกดคำศัพท์นั้นโดยครูคอยแนะนำแก้ไขให้ออกเสียงให้ถูกต้อง

3. อ่านและทบทวนคำศัพท์จากแผนภูมิรูปภาพ (Picture Word Chart)

4. ให้นักเรียนช่วยกันจัดกลุ่มคำ หรือจัดประเภทคำ (เช่น พยัญชนะต้นคำนามคำกริยาคำคล้องจอง) หรือคำศัพท์ที่ระบุจากภาพ (ความคิดรวบยอด การจำแนก การจัดกลุ่มขึ้นอยู่กับวัย และระดับประสบการณ์ของนักเรียน) ขั้นนี้เป็นรูปแบบการสอนที่ใช้วิธีการของการอุปนัย

5. ให้นักเรียนฝึกเขียนวลี แต่งประโยคจากคำศัพท์ต่าง ๆ

6. ให้นักเรียนฝึกเขียนข้อความ ย่อหน้า และเขียนเรื่องจากภาพ

7. เพิ่มคำศัพท์อื่น ๆ (ถ้าต้องการ) ลงในแผนภูมิรูปภาพ (Picture Word Chart) และจัดทำธนาคารคำศัพท์

8. ให้นักเรียนตั้งชื่อแผนภูมิรูปภาพ (Picture Word Chart) ให้นักเรียนพิจารณารายละเอียดในแผนภูมิรูปภาพและให้นักเรียนบรรยายเกี่ยวกับสิ่งที่ปรากฏในแผนภูมิรูปภาพนั้น

9. ให้นักเรียนเขียนประโยคหรือข้อความที่เกี่ยวกับคำในแผนภูมิรูปภาพ (Picture Word Chart) และจัดประเภทของประโยค

10. อ่านและทบทวนประโยคและข้อความที่นักเรียนสร้างขึ้นอีกครั้ง

2.3.5 ประโยชน์ของรูปแบบ PWIM

อิศเรศ พิพัฒน์มงคลพร และวิไล พิพัฒน์มงคลพร (2558, น. 17-22) กล่าวว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบPWIMมีประโยชน์ต่อนักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่าน และการเขียนดังนี้

1. ช่วยในการพัฒนาผลการเรียนรู้ด้านภาษา การอ่าน และการเขียนคำศัพท์ได้ดี

2. ช่วยให้นักเรียนจดจำ และรู้ความหมายของคำศัพท์ได้มากขึ้นจากการที่นักเรียนได้ฟัง ได้อ่านออกเสียงสะกดคำซ้ำ ๆ หลายครั้ง

3. ช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้และเข้าใจความคิดรวบยอดของคำศัพท์รวมถึงหลักการทางด้านภาษาอย่างแท้จริงอันจะส่งผลให้นักเรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในโอกาสต่อไป

4. ทำให้เกิดการเรียนรู้โดยผู้เรียนโดยตรงนักเรียนได้เห็นคำ ได้ออกเสียง ได้เขียนคำศัพท์อย่างถูกต้องหลาย ๆ ครั้ง

5. นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากขึ้นจากการร่วมกันสืบเสาะหาคำศัพท์ด้วยตนเอง

6. สามารถนำไปใช้ได้กับนักเรียนทุกระดับชั้น ใช้ทำกิจกรรมได้หลายลักษณะอาทิ จัดกิจกรรมรายบุคคล กิจกรรมกลุ่มเล็ก หรือใช้กับนักเรียนทั้งชั้นเรียน

7. สามารถประยุกต์ใช้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เช่น สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์

8. นำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์ และเสริมสร้างจินตนาการ

9. ในการสอนเขียนประโยค ครูสามารถสอนการเขียนภาษาเขียนที่ถูกต้องโดยปรับปรุงจากประโยคที่นักเรียนเขียนมา รวมทั้งสามารถแก้ไขการใช้เครื่องหมายวรรคตอน เช่นเครื่องหมายจุลภาค (,) การใช้อักษรใหญ่-เล็ก ของนักเรียนให้ถูกต้องด้วยเช่นกัน

ในการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยตามรูปแบบการอ่านและการเขียนจากภาพ เพื่อใช้ฝึกทักษะในการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพจำเป็นต้องนำเอาทฤษฎีหรือหลักจิตวิทยาเข้ามาเกี่ยวข้องเพื่อเสริมความเหมาะสมให้แบบฝึกการอ่านและการเขียนมีความเหมาะสมถูกต้องและสมบูรณ์เหมาะสมกับการที่จะนำไปใช้กับนักเรียนตามวัยความสามารถและความสนใจของนักเรียนซึ่งจะส่งผลทำให้แบบฝึกหัดนั้นมีประสิทธิภาพเกิดความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้นดังที่มีนักวิชาการได้กล่าวไว้ดังนี้

2.3.6 แนวทางการนำไปใช้

2.3.6.1 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เกิดการลองผิดลองถูกบ้าง (ถ้าการลองผิดนั้นไม่ก่อให้เกิดอันตราย และเสียเวลามากนัก) เพราะการลองผิดลองถูกจะช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ได้ดีขึ้น จดจำได้ดีขึ้นเกิดความภูมิใจในการทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง

2.3.6.2 ควรสอนเมื่อนักเรียนพร้อม ครูจะต้องจัดประสบการณ์ให้เหมาะสมกับความพร้อมของเด็ก กระตุ้นให้เด็กอยากเรียนรู้ ดังนั้นครูต้องตรวจสอบความรู้เดิมของเด็ก เพื่อจะได้เชื่อมโยงมาสู่ความรู้ใหม่ (แน่ใจว่านักเรียนพร้อมที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ) โดยจัดสิ่งที่สอนให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของเด็ก

2.3.6.3 ส่งเสริมให้เกิดการฝึกหัด เพื่อเป็นการพัฒนาให้นักเรียนมีทักษะในเรื่องนั้น ๆ แต่ต้องระวังไม่ให้เกิดความซ้ำซากจนนักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย

2.3.6.4 มีการกำหนดจุดมุ่งหมายของการเรียนให้ชัดเจน ให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจเมื่อเขาประสบความสำเร็จในแต่ละหน่วย

2.3.6.5 ควรมีการสะท้อนกับผลงานของนักเรียน และควรสะท้อนกับทันที

2.3.6.6 เมื่อนักเรียนเกิดการเรียนรู้แล้ว ควรจะจัดประสบการณ์ให้นักเรียนนำมาใช้อยู่บ่อย ๆ

2.3.7 การประยุกต์สู่การสอน

2.3.7.1 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับผู้เรียน

2.3.7.2 เด็กแต่ละคนมีพัฒนาการที่แตกต่างกันแม้จะอยู่ในวัยเดียวกัน

2.3.7.3 การสอนสิ่งต่าง ๆ ให้กับเด็ก ควรใช้สื่อและอุปกรณ์ที่เป็นรูปธรรมเพื่อช่วยให้เด็กมีความเข้าใจได้ชัดเจนขึ้นดีกว่าการบอก เล่า บรรยายด้วยคำพูดเพียงอย่างเดียว

จากการศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM โดยใช้ทักษะการอ่านและการเขียนเพื่อให้ผู้เรียนสร้างความเข้าใจความหมายและรูปคำศัพท์ก่อนแล้วนำไปสู่การสร้างคำ วลี รวมถึงการแจกลูกสะกดคำ ผู้วิจัยจึงได้วิเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของรูปแบบการสอนที่กำหนดไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 เริ่มด้วยการใช้แผนภูมิรูปภาพเพื่อให้นักเรียนสังเกต

ขั้นที่ 2 ผู้เรียนสังเกต และช่วยกันระบุชื่อคำศัพท์ของสิ่งที่พบในแผนภูมิภาพ ผู้สอนเชื่อมโยงคำศัพท์ที่ผู้เรียนระบุไว้กับแผนภูมิภาพ

ขั้นที่ 3 ผู้เรียนจัดกลุ่ม หรือจำแนกประเภทคำศัพท์ที่ได้ระบุไว้จากแผนภูมิผู้เรียนอ่านและทบทวนคำศัพท์ที่ระบุไว้จากแผนภูมิภาพอีกครั้ง

ขั้นที่ 4 ผู้สอนและผู้เรียนเพิ่มคำ ผู้เรียนตั้งชื่อของแผนภูมิภาพ ผู้เรียนนำคำศัพท์ที่ระบุไว้มาสร้างเป็นประโยค ผู้เรียนอ่านและทบทวนการสร้างประโยค

2.4 การหาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้

ในการหาประสิทธิภาพมีผู้ให้ความหมาย และการประเมินสื่อการสอนไว้ ดังนี้

ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2553, น. 24) กล่าวถึงการประเมินสื่อการเรียนการสอนว่าเป็นการพิจารณาหาประสิทธิภาพ และหาคุณภาพของสื่อการเรียนการสอน ดังนั้นการประเมินสื่อจึงเริ่มด้วย การกำหนดปัญหา หรือคำถาม เช่นเดียวกับการวิจัย ด้วยเหตุนี้การประเมินสื่อจึงเป็นการวิจัยอีกแบบหนึ่งที่เรียกว่า การวิจัยประเมิน (Evaluation Research)

เผชิญ กิจระการ (2554, น. 44-51) ได้กล่าวถึง ประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอนว่าหมายถึง ความสามารถของบทเรียนในการสร้างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ผู้เรียนเกดิ การเรียนรู้ตามจุดประสงค์ถึงระดับเกณฑ์ที่คาดไว้ประสทธิภาพที่วัดออกมาจะพิจารณาจากเปอร์เซ็นต์การทำแบบฝึกหัดหรือกระบวนการปฏิสัมพันธ์กับเปอร์เซ็นต์การทำแบบทดสอบเมื่อจบบทเรียน

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556, น. 7-20) ได้กล่าวว่า ประสิทธิภาพของสื่อหรือชุดการสอนจะกำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหมายว่าผู้เรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นที่พึงพอใจโดยกำหนดให้ผลเฉลี่ยของคะแนนการทำงานและการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมดต่อร้อยละของผลการประเมินหลังเรียนทั้งหมด คือ E_1/E_2 สิทธิภาพของกระบวนการ/ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ตัวอย่าง 80/80 หมายความว่า เมื่อเรียนด้วยสื่อหรือชุดการสอนแล้ว ผู้เรียนจะสามารถทำแบบฝึกปฏิบัติ หรืองานได้ผลเฉลี่ย 80% และประเมินหลังเรียนและงานสุดท้ายได้ผลเฉลี่ย 80% มีขั้นตอนในการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ 3 ขั้นตอน คือ การทดสอบประสิทธิภาพแบบเดี่ยว การทดสอบประสิทธิภาพแบบกลุ่ม และการทดสอบประสิทธิภาพภาคสนาม

สรุปได้ว่า การหาประสิทธิภาพเป็นกระบวนการตรวจสอบ และพิจารณา คุณค่าของนวัตกรรมอย่างมีระบบก่อนนำสื่อไปใช้งานจริงในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มี ประสิทธิภาพต่อไป

การจัดกิจกรรมการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทยร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้เป็นที่น่าพอใจและมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด (80/80) ซึ่งมีความหมายดังนี้

80 ตัวแรก (E_1) หมายถึง ค่าคะแนนเฉลี่ยรวมกันของนักเรียนทุกคนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ที่เก็บคะแนนจากการตรวจผลงาน การทดสอบท้ายแผน ถือเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนรู้

80 ตัวหลัง (E_2) หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านภาษาไทยหลังเรียน ซึ่งเป็นประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

2.5 ความสามารถการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย

การอ่านถือเป็นทักษะที่สำคัญของการรู้หลักภาษาที่เกิดจากการทักษะการฝึกฝนและการเรียนรู้ ซึ่งมีความจำเป็นมากในการดำรงชีวิตของมนุษย์ ในชีวิตประจำวันที่ต้องอาศัยการอ่านจึงจะเข้าใจและสามารถสื่อสารความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.5.1 ความหมายของการอ่าน

ศิวกานท์ ปทุมสูติ (2553, น. 27) ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นช่องทางของการรับรู้ที่สามารถเลือกรับและแสวงหาได้ตามโอกาสที่ต้องการ เป็นทางที่จะเพิ่มพูนความรู้ ความคิดและประสบการณ์ได้ทั้งเชิงลึกและเชิงกว้างและไม่จำกัดขอบเขต

ฟองจันทร์ สุขยิ่ง (2553, น. 21) ให้ความหมายการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการถ่ายทอดของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ออกมาในรูปของความคิดและความเข้าใจ การอ่านเป็นสิ่งที่จำเป็น

อย่างยิ่งที่ทำให้ผู้อ่านฉลาด รอบรู้ทันโลก ทันเหตุการณ์ และสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การุณันทน์ รัตนแสนวงษ์ (2556, น. 3) ให้ความหมายการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง ความสามารถของมนุษย์ในการรับรู้ความหมายจากสัญลักษณ์ที่ผู้เขียนได้สื่อความหมายไว้ ไม่ว่าจะเป็นตัวอักษร รูปภาพ เครื่องหมายต่าง ๆ แผนที่ แผนภูมิ ฯลฯ หรือแม้แต่การแสดงท่าทาง ซึ่งผู้อ่านจะเข้าใจความหมายและสามารถสื่อสารต่อไปได้อย่างถูกต้อง

อมรรัตน์ ชำนาญรักษา (2559, น. 104-131) การอ่าน หมายถึง การแปลความหมายของตัวอักษรที่อ่านออกมาเป็นความรู้ความคิด และเกิดความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านตรงกับเรื่อราวที่ผู้เขียนเขียนผู้อ่านสามารถนำความรู้ ความคิด หรือสาระจากเรื่องราวที่อ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ การอ่านจึงมีความสำคัญ ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียนจำเป็นต้องอ่านหนังสือเพื่อการศึกษาหาความรู้ด้านต่าง ๆ

2. การอ่านเป็นเครื่องมือช่วยให้ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพเพราะสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปพัฒนางานของตนได้

3. การอ่านเป็นเครื่องมือสืบทอดทางวัฒนธรรมของคนรุ่นต่อ ๆ ไป

4. การอ่านเป็นวิธีการส่งเสริมให้คนมีความคิดความอ่านและฉลาดรอบรู้เพราะประสบการณ์ที่ได้จากการอ่าน เมื่อเก็บสะสมเพิ่มพูนนานวันเข้าก็จะทำให้เกิดความคิดเกิดสติปัญญาเป็นคนฉลาดรอบรู้ได้

5. การอ่านเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินบันเทิงใจ เป็นวิธีหนึ่งในการแสวงหาความสุขให้กับตนเองที่ง่ายที่สุดและได้ประโยชน์คุ้มค่าที่สุด

6. การอ่านเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิต ทำให้เป็นคนที่สมบูรณ์ทั้งด้านจิตใจและบุคลิกภาพ เพราะเมื่ออ่านมากย่อมรู้มาก สามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข

7. การอ่านเป็นเครื่องมือในการพัฒนาระบบการเมือง การปกครอง ศาสนาประวัติศาสตร์และสังคม

8. การอ่านเป็นวิธีการหนึ่งในการพัฒนาระบบการสื่อสารและการใช้เครื่องมือทางอิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การอ่านคือ การรู้หลักภาษาที่เกิดจากการทักษะการฝึกฝนและการเรียนรู้ การอ่านเป็นการสื่อสารระหว่างผู้ส่งสารด้วยการเขียนกับผู้อ่าน โดยอาศัยตัวหนังสือเป็นสื่อ ผู้อ่านจึงเกิดความรู้ ความคิดและประสบการณ์ สามารถนำความรู้ ความคิดและประสบการณ์เหล่านั้นไปใช้ใน

ชีวิตประจำวันได้ แต่ผลจากการอ่านที่ผู้อ่านได้รับนั้นย่อมได้รับผลแตกต่างกันเพราะฉะนั้นการมีความรู้เกี่ยวกับการอ่านสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่นได้ความสำคัญของการอ่าน

2.5.2 ความสำคัญของการอ่าน

วรรณี โสมประยูร (2553, น. 128) ได้อธิบายถึงความสำคัญของการอ่านว่า

1. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งในการศึกษาเหล่าเรียนทุกระดับ ผู้เขียนจำเป็นอาศัยทักษะการอ่านในการทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่าง ๆ เพื่อให้ตนเองได้รับรู้และมีประสบการณ์ตามที่ต้องการ

2. ในชีวิตประจำวันโดยทั่วไป คนเราต้องอาศัยการอ่านติดต่อสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่นร่วมไปกับทักษะการฟัง การพูด การเขียน ทั้งในด้านภารกิจส่วนตัวและการประกอบอาชีพการงานต่าง ๆ ในสังคม

3. การอ่านสามารถช่วยให้บุคคลสามารถนำความรู้ และประสบการณ์จากสิ่งที่อ่านไปปรับปรุง และพัฒนาอาชีพ หรือธุรกิจที่ตนเองกระทำอยู่ให้เจริญก้าวหน้าประสบความสำเร็จในที่สุด

4. การอ่านสามารถสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคลในด้านต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น ช่วยให้มั่นคงปลอดภัย ช่วยให้ได้รับประสบการณ์ใหม่ช่วยให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ช่วยให้มีเกียรติยศและชื่อเสียง ฯลฯ

5. การอ่านทั้งหลายจะช่วยให้บุคคลได้ขยายความรู้ และประสบการณ์เพิ่มขึ้นอย่างลึกซึ้งและกว้างขวาง ทำให้เป็นผู้รอบรู้ เกิดความมั่นใจในการพูดปราศรัย การบรรยายหรือการอภิปรายปัญหาต่าง ๆ นับว่าเป็นการเพิ่มบุคลิกภาพ และความน่าเชื่อถือให้กับตนเอง

6. การอ่านหนังสือ หรือสิ่งพิมพ์ นิตยสาร วารสาร นวนิยาย การ์ตูน ฯลฯ เป็นการช่วยให้บุคคลรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และเกิดความเพลิดเพลินสนุกสนานได้เป็นอย่างดี

7. การอ่านเรื่องราวต่าง ๆ ในอดีต เช่น ศิลาจารึก ประวัติศาสตร์ เอกสารสำคัญ วรรณคดี ฯลฯ จะช่วยให้อนุชนรู้จักอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมของคนไทยเอาไว้ และสามารถพัฒนาให้เจริญรุ่งเรืองต่อไปได้

สวรรญา โพธิ์คานิช (2556, น. 105) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านของคนที่อ่านข้อความเดียวกันอาจมีจุดประสงค์หรือความคิดต่างกัน โดยทั่วไปจุดประสงค์ของการอ่านมี 3 ประการ คือ

1. การอ่านเพื่อความรู้ ได้แก่ การอ่านหนังสือประเภทตำรา สารคดี วารสารหนังสือพิมพ์และข้อความต่าง ๆ เพื่อให้ทราบเรื่องราวอันเป็นข้อความรู้ หรือเหตุการณ์บ้านเมืองการอ่านเพื่อความรอบรู้เป็นการอ่านที่จำเป็นที่สุดสำหรับครู เพราะความรู้ต่าง ๆ มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมอยู่ทุกขณะ แม้จะได้ศึกษามามากจากสถาบันการศึกษาระดับสูงก็ยังมีสิ่งที่ยังไม่รู้และต้องค้นคว้าเพิ่มเติมให้ทันต่อ

ความก้าวหน้าของ โลกข้อความรู้ต่าง ๆ อาจมิได้ปรากฏชัดเจนในตำราแต่แทรกอยู่ในหนังสือประเภทต่าง ๆ แม้ในหนังสือประเภทบันเทิงคดีก็จะให้เกร็ดความรู้ควบคู่กับความบันเทิงเสมอ

2. การอ่านเพื่อความคิด แนวความคิดทางปรัชญา วัฒนธรรม จริยธรรมและความคิดเห็นทั่วไป มักแทรกอยู่ในหนังสือแทบทุกประเภท มิใช่หนังสือประเภทปรัชญาหรือจริยธรรมโดยตรงเท่านั้นการศึกษาแนวคิดของผู้อื่นเป็นแนวทางความคิดของตนเองและอาจนำมาเป็นแนวปฏิบัติในการดำเนินชีวิตหรือแก้ปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตผู้อ่านจะต้องใช้วิจารณญาณในการเลือกนำความคิดที่ได้อ่านมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในบางเรื่องผู้อ่านอาจเสนอความคิดโดยยกตัวอย่างคนที่มีความคิดผิดพลาดเพื่อเป็นอุทาหรณ์ให้ผู้อ่านได้ความยั้งคิด เช่น เรื่องพระลอแสดงความรักอันฝืนทำนองคลองธรรมจึงต้องประสบเคราะห์กรรมในที่สุดผู้อ่านที่ขาดวิจารณญาณมีความคิดเป็นเรื่องจูงใจให้คนทำความผิดนับว่าขาดประโยชน์ทางความคิดที่ควรได้ไปอย่างน่าเสียดายการอ่านประเภทนี้จึงต้องอาศัยการศึกษาและการชี้แนะที่ถูกต้องจากผู้มีประสบการณ์ในการอ่านมากกว่าครูจึงต้องใช้วิจารณญาณในการอ่านเพื่อความคิดของตนเองและเพื่อชี้แนะหรือสนับสนุนนักเรียนให้พัฒนาการอ่านประเภทนี้

3. การอ่านเพื่อความบันเทิงเป็นการอ่านเพื่อฆ่าเวลา เช่น ระหว่างที่คอยบุคคลที่นัดหมายคอยเวลารถไฟออก เป็นต้น หรืออ่านหนังสือประเภทบันเทิงคดีในเวลาว่าง บางคนที่มีนิสัยรักการอ่านหากรู้สึกเครียดจากการอ่านหนังสือเพื่อความรู้ อาจอ่านหนังสือประเภทเบาสมองเพื่อการพักผ่อนหนังสือประเภทที่สนองจุดประสงค์ของการอ่านประเภทนี้มีจำนวนมาก เช่น เรื่องสั้น นวนิยาย การ์ตูน วรรณคดีประเทืองอารมณ์ เป็นต้นจุดประสงค์ในการอ่านทั้ง 3 ประการ ดังกล่าวอาจรวมอยู่ในการอ่านครั้งเดียวกันก็ได้โดยไม่จำเป็นต้องแยกจากกนอย่างชัดเจน

มัลลิกา ผ่องแผ้ว (2565, น. 16-20) ให้ความสำคัญของการอ่าน ชีวิตของแต่ละคนย่อมต้องเกี่ยวข้องผูกพันกับสังคม คือ กลุ่มคนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่มีใครที่จะอยู่ได้โดยปราศจากสังคมและการอยู่ร่วมกับคนอื่น ซึ่งจะต้องมีความเข้าใจซึ่งกันและกัน มีการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดความสนใจ เพื่อให้สังคมเกิดความสงบสุขและพัฒนาไปข้างหน้าอย่างแท้จริง การอ่านจึงมีความสำคัญดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียนจำเป็นต้องอ่านหนังสือเพื่อการศึกษาหาความรู้ด้านต่าง ๆ

2. การอ่านเป็นเครื่องมือช่วยให้ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพเพราะสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปพัฒนางานของตนได้

3. การอ่านเป็นเครื่องมือสืบทอดทางวัฒนธรรมของคนรุ่นต่อ ๆ ไป

4. การอ่านเป็นวิธีการส่งเสริมให้คนมีความคิดอ่านและฉลาดรอบรู้เพราะประสบการณ์ที่ได้จากการอ่านเมื่อเก็บสะสมเพิ่มพูนนานวันเข้าก็จะทำให้เกิดความคิดเกิดสติปัญญา เป็นคนฉลาดรอบรู้ได้

5. การอ่านเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินบันเทิงใจ เป็นวิธีหนึ่งในการแสวงหาความสุขให้กับตนเองที่ง่ายที่สุด และได้ประโยชน์คุ้มค่าที่สุด

6. การอ่านเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิต ทำให้เป็นคนที่สมบูรณ์ทั้งด้านจิตใจและบุคลิกภาพ เพราะเมื่ออ่านมากย่อมรู้มาก สามารถนำความรู้ไปใช้ในการด ารงชีวิตได้อย่างมีความสุข

7. การอ่านเป็นเครื่องมือในการพัฒนาระบบการเมือง การปกครอง ศาสนาและสังคม

8) การอ่านเป็นวิธีการหนึ่งในการพัฒนาระบบการสื่อสารและการใช้เครื่องมือทางอิเล็กทรอนิกส์

สรุปได้ว่า การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการแสวงหาความรู้ของทุกคน ดังนั้นการฝึกอ่านอย่างสม่ำเสมอจะช่วยให้มีพื้นฐานการอ่านที่ดี ทั้งจะช่วยให้เกิดความชำนาญและมีความรู้กว้างขวางเป็นคนที่มีความรอบรู้ทันโลกทันเหตุการณ์

2.5.3 ประเภทของการอ่าน

ลาวัณย์ สังขพันธานนท์ (2555, น. 91) ได้จำแนกประเภทของการอ่านไว้ดังนี้

1. การจำแนกประเภทตามลักษณะการอ่าน

1.1 การอ่านออกเสียง หมายถึง การอ่านโดยวิธีการเปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำหรือเสียงแล้วถ่ายทอดเสียงออกมาเป็นความคิด การอ่านออกเสียงถือว่าเป็นการอ่านที่ยุ่งยากเนื่องจะต้องคำนึงถึงผู้ฟังเป็นสำคัญ

1.2 การอ่านในใจ หมายถึง การอ่านที่ถ่ายทอดตัวอักษรออกมาเป็นความคิดโดยตรง ซึ่งในชีวิตประจำวันของคนเราการอ่านในใจนับว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นมากกว่าการอ่านออกเสียงโดยเฉพาะที่กำลังศึกษาหาความรู้ในระดับต่าง ๆ

2. การจำแนกประเภทตามวิธีการอ่าน

2.1 การอ่านอย่างคร่าว ๆ เป็นวิธีการอ่านที่จะใช้เมื่อต้องการสำรวจว่าจะอ่านหนังสือนั้นต่อไปโดยละเอียดหรือไม่ ว่าจะตัดสินใจยืม ซื้อ หรือสำเนาเอกสารตอนที่ต้องการอ่านอย่างคร่าว ๆ นั้นจะอ่านเพียงชื่อเรื่อง ชื่อผู้แต่ง สารบัญ คำนำ การอ่านคร่าว ๆ อาจเป็นการอ่านเพียงบางตอนเพื่อดูจำนวน การอ่านเพื่อสังเกตเนื้อหา หรือการอ่านเพื่อดูดรรชนีในการค้นหาหัวข้อที่ต้องการค้นคว้าว่ามีหรือไม่

2.2 การอ่านแบบตรวจตรา เป็นวิธีการอ่านละเอียดในข้อความที่ต้องการรู้ส่วนในตอนใดที่ไม่ต้องการรายละเอียดก็ให้อ่านข้าม เป็นการอ่านเพื่อเก็บข้อมูลหมายถึงการอ่านหนังสือ

ในข้อหัวเรื่องเดียวกันจากหนังสือหลาย ๆ เล่ม เพื่อเปรียบเทียบและคัดเลือก ก่อนจะสรุปและนำส่วนที่ตนเองต้องการมาใช้ วิธีการอ่านแบบเก็บข้อมูลนี้นิยมใช้กันมากในการอ่านเพื่อการทำรายงาน การทำวิจัย การค้นคว้า หรือการทำวิทยานิพนธ์

2.3 การอ่านแบบศึกษาค้นคว้า เป็นการอ่านอย่างละเอียดถี่ถ้วน ตั้งแต่หน้าแรกจนถึงหน้าสุดท้าย ซึ่งผู้อ่านอาจใช้วิธีการอ่านอย่างคร่าว ๆ ก่อนทั้งเล่ม แล้วย้อนกับมาอ่านอย่างละเอียดถี่ถ้วนอีกครั้งหนึ่ง เป็นวิธีการอ่านเพื่อให้รู้เนื้อหาอย่างละเอียดลึกซึ้งทุกขั้นตอน

2.4 การอ่านเชิงวิเคราะห์หรือการอ่านตีความ เป็นวิธีการอ่านที่ต่อเนื่องมาจากวิธีการอ่านแบบค้นคว้า นั่นคือการอ่านอย่างละเอียดให้ได้ใจความครบถ้วนแล้วจึงแยกแยะส่วนประกอบออกให้ได้ว่าส่วนต่าง ๆ นั้นมีความหมายและความสำคัญอย่างไรบ้าง

2.5 การอ่านอย่างใช้วิจารณญาณ คือการอ่านโดยสอดแทรกการวิพากษ์วิจารณ์ของผู้อ่านไปด้วย โดยผู้อ่านจะต้องมีความรู้พื้นฐานมาก แล้วจึงเกิดการสรุปประมวลผลเป็นความคิดรวบยอด สามารถวิพากษ์ วิจารณ์อย่างมีเหตุผลและถูกต้อง

เกศิณี แก้ววัดปริง (2556, น. 35) ประเภทของการอ่านโดยทั่วไปการอ่านแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ ดังนี้

1. การอ่านออกเสียง คือการอ่านหนังสือโดยที่ผู้อ่านเปล่งเสียงออกมาดัง ๆ ในขณะอ่าน โดยมีจุดมุ่งหมายต่าง ๆ ดังนี้ เพื่อความบันเทิง เพื่อถ่ายทอดข่าวสาร เพื่อประกาศเพื่อรายงาน หรือเพื่อแถลงนโยบาย ดังนั้น การอ่านออกเสียงจึงเป็นการแปลสัญลักษณ์หรืออักษรออกเป็นเสียง จากนั้นจึงแปลสัญญาณเสียงเป็นความหมาย ซึ่งผู้อ่านต้องระมัดระวังการอ่านออกเสียงทั้งเสียง“ร” “ล”คำควบกล้ำ การสะกด จังหวะ ลีลา และการเว้นวรรคตอนให้ถูกต้องไพเราะเหมาะสม

2. การอ่านในใจ คือ การทำความเข้าใจสัญลักษณ์ที่บันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร รวมถึงรูปภาพและเครื่องหมายต่าง ๆออกเป็นความหมายโดยใช้สายตาทอดไปตามตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ แล้วจึงใช้กระบวนการคิด แปลความหมาย ตีความ เพื่อรับสารของเรื่องนั้น ๆ

สันติวัฒน์ จันทร์ใด (2562, น. 449) ได้แบ่งประเภทของการอ่านออกเป็น การอ่านเก็บความรู้ การอ่านเอาเรื่อง การอ่านวิเคราะห์ การอ่านตีความไว้ดังนี้

1. การอ่านเก็บความรู้ มีลักษณะการอ่าน คือ แยกใจความสำคัญออกจากข้อความขยายได้และเรียงลำดับข้อมูลได้ เช่น ตำราเรียน สารคดี สารานุกรม เป็นต้น

2. การอ่านเอาเรื่อง มีลักษณะการอ่าน คือ มุ่งตอบคำถามว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร ลำดับความจากเนื้อเรื่องได้ เช่น เรื่องสั้น นวนิยาย วรรณคดี

3. การอ่านวิเคราะห์ มีลักษณะการอ่านคือ แยกแยะเรื่องออกเป็นส่วน ๆ แล้วพิจารณาโดยละเอียด พิจารณาความสัมพันธ์ของเรื่องที่แยกออกเป็นส่วน ๆ มุ่งตอบคำถามเพราะเหตุใด ส่งผลอย่างไรตามมา เช่น บทความ เรื่องสั้น นวนิยาย วรรณคดี กวีนิพนธ์

4. การอ่านตีความ มีลักษณะการอ่าน คือ ระบุสาระสำคัญของเรื่องระบุเจตนาของผู้แต่ง เช่น บทความ เรื่องสั้น นวนิยาย วรรณคดี กวีนิพนธ์

สรุปได้ว่า ประเภทของการอ่านโดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การอ่านออกเสียง เป็นการอ่านโดยวิธีการเปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำหรือเสียงแล้วถ่ายทอดเสียงออกมาเป็นความคิดและการอ่านในใจเป็นการอ่านที่ถ่ายทอดตัวอักษรออกมาเป็นความคิดโดยตรง

2.5.4 ประโยชน์ของการอ่าน

สวรรญา โพธิ์คานิช (2556, น. 135-145) ประโยชน์ของงการอ่านหนังสือ คือ

1. ทำให้มีความรู้ในวิชาการด้านต่าง ๆ อาจเป็นความรู้ทั่วไป หรือความรู้เฉพาะด้านก็ได้ เช่น การอ่านตำราแขนงต่าง ๆ หนังสือคู่มือ หนังสืออ่านประกอบในแขนงวิชาต่าง ๆ เป็นต้น

2. ทำให้รอบรู้ทันโลก ทันเหตุการณ์ การอ่านหนังสือพิมพ์ การอ่านจากสื่อสารสนเทศต่าง ๆ ในสังคมทั้งภายในและภายนอกประเทศแล้ว ยังจะได้ทราบข่าวกีฬา ข่าวบันเทิงบทความวิจารณ์ตลอดจนการโฆษณาสินค้าต่าง ๆ อีกด้วย ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปรับความเป็นอยู่ให้เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพสังคมของตนในขณะนั้น ๆ

3. ทำให้ค้นหาคำตอบที่ต้องการได้ การอ่านหนังสือจะช่วยตอบคำถามที่เราข้องใจสงสัย ต้องการรู้ได้ เช่น อ่านพจนานุกรมเพื่อหาความหมายของคำ อ่านหนังสือกฎหมายเมื่อต้องการรู้ข้อปฏิบัติ อ่านหนังสือคู่มือแนะวิธีเรียนเพื่อต้องการประสบความสำเร็จในการเรียน เป็นต้น

4. ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน การอ่านหนังสือที่มีเนื้อหาดี น่าอ่าน น่าสนใจย่อมทำให้ผู้อ่านมีความสุข ความเพลิดเพลิน เกิดอารมณ์คล้อยตามอารมณ์ของเรื่องนั้น ๆ ผ่อนคลายความตึงเครียดได้ข้อคิด และยังเป็นการยกระดับจิตใจผู้อ่านให้สูงขึ้นได้อีกด้วย

5. ทำให้เกิดทักษะและพัฒนาการในการอ่าน ผู้ที่อ่านหนังสือสม่ำเสมอย่อมเกิดความชำนาญในการอ่าน สามารถอ่านได้เร็ว เข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ง่าย จับใจความได้ถูกต้องเข้าใจประเด็นสำคัญของเรื่อง และสามารถประเมินคุณค่าเรื่องที่อ่านได้อย่างสมเหตุสมผล

6. ทำให้ชีวิตมีพัฒนาการเป็นชีวิตที่สมบูรณ์ ผู้อ่านมากย่อมรู้เรื่องราวต่าง ๆ มากเกิดความรู้ความคิดที่หลากหลายกว้างไกล สามารถนำมาเป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติตนให้ชีวิตมีคุณค่า และมีระเบียบแบบแผนที่ดียิ่งขึ้น

7) ทำให้เป็นผู้มีมนุษย์สัมพันธ์ดีและเสริมสร้างบุคลิกภาพ ผ่านมากย่อมรอบรู้มากมีข้อมูลต่าง ๆ สั่งสมไว้มาก เมื่อสนทนากับผู้อื่นย่อมมีความมั่นใจไม่ขัดเขินเพราะมีภูมิรู้ สามารถถ่ายทอด

ความรู้ให้คำแนะนำแก่ผู้อื่นในทางที่ก่อให้เกิดประโยชน์ได้ ผู้รอบรู้จึงมักได้รับการยอมรับและเป็นที่เชื่อถือจากผู้อื่น

กาญจนา เชื่อมศรีจันทร์ (2552, น. 6) ประโยชน์ของการอ่าน คือ

1. ทำให้มีความรู้ในวิชาการด้านต่าง ๆอาจเป็นความรู้ทั่วไป หรือความรู้เฉพาะด้านก็ได้ เช่น การอ่านตำราแขนงต่าง ๆ หนังสือคู่มือ หนังสืออ่านประกอบในแขนงวิชาต่าง ๆ เป็นต้น

2. ทำให้รอบรู้ทันโลก ทันเหตุการณ์ การอ่านหนังสือพิมพ์การอ่านจากสื่อสารสนเทศต่าง ๆ ในสังคมทั้งภายในและภายนอกประเทศแล้ว ยังจะได้ทราบข่าวกีฬา ข่าวบันเทิงบทความวิจารณ์ตลอดจนการโฆษณาสินค้าต่าง ๆ อีกด้วย ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปรับความเป็นอยู่ให้เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพสังคมของตนในขณะนั้น ๆ

3. ทำให้ค้นหาคำตอบที่ต้องการได้ การอ่านหนังสือจะช่วยตอบคำถามที่เราข้องใจสงสัย ต้องการรู้ได้ เช่น อ่านพจนานุกรมเพื่อหาความหมายของคำ อ่านหนังสือกฎหมายเมื่อต้องการรู้ข้อปฏิบัติ อ่านหนังสือคู่มือแนะวิธีเรียนเพื่อต้องการประสบความสำเร็จในการเรียน เป็นต้น

4. ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน การอ่านหนังสือที่มีเนื้อหาดี น่าอ่าน น่าสนใจย่อมทำให้ผู้อ่านมีความสุข ความเพลิดเพลิน เกิดอารมณ์คล้อยตามอารมณ์ของเรื่องนั้น ๆ ผ่อนคลายความตึงเครียด ได้ข้อคิด และยังเป็นการยกระดับจิตใจผู้อ่านให้สูงขึ้นได้อีกด้วย

5. ทำให้เกิดทักษะและพัฒนาการในการอ่าน ผู้ที่อ่านหนังสือสม่ำเสมอย่อมเกิดความชำนาญในการอ่าน สามารถอ่านได้เร็ว เข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ง่าย จับใจความได้ถูกต้องเข้าใจประเด็นสำคัญของเรื่อง และสามารถประเมินคุณค่าเรื่องที่อ่านได้อย่างสมเหตุสมผล

6. ทำให้เป็นผู้มีมนุษย์สัมพันธ์ดีและเสริมสร้างบุคลิกภาพผ่านมากย่อมรอบรู้มากมีข้อมูลต่าง ๆ สั่งสมไว้มาก เมื่อสนทนากับผู้อื่นย่อมมีความมั่นใจไม่ขัดเขินเพราะมีภูมิรู้สามารถถ่ายทอดความรู้ให้คำแนะนำแก่ผู้อื่นในทางที่ก่อให้เกิดประโยชน์ได้ ผู้รอบรู้จึงมักได้รับการยอมรับและเป็นที่เชื่อถือจากผู้อื่น

สรุปได้ว่า ประโยชน์ของการอ่านทำให้เป็นคนรอบรู้ทันโลก ทันเหตุการณ์ ทำให้เป็นผู้มีมนุษย์สัมพันธ์ดีและเสริมสร้างบุคลิกภาพ เมื่อสนทนากับผู้อื่นย่อมมีความมั่นใจไม่ขัดเขินเพราะมีภูมิรู้สามารถถ่ายทอดความรู้ให้คำแนะนำแก่ผู้อื่นในทางที่ก่อให้เกิดประโยชน์ได้ ผู้รอบรู้จึงมักได้รับการยอมรับและเป็นที่เชื่อถือจากผู้อื่น

2.5.5 การวัดและประเมินผลการอ่าน

เนื่องจากการสอนอ่านในปัจจุบันเน้นการทำความเข้าใจต่อเรื่องที่อ่านเป็นหลักการวัดและการประเมินผล จึงออกมาในรูปของการทดสอบความเข้าใจในการอ่าน มีนักวิชาการได้กล่าวถึง วิธีวัดความเข้าใจในการอ่าน ไว้ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) กล่าวถึงเครื่องมือคัดกรอง “ความสามารถในการอ่านและการเขียน”ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เกี่ยวกับเกณฑ์การประเมินทักษะการอ่านว่าสามารถพิจารณาได้ดังนี้กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินทักษะการอ่านว่าสามารถพิจารณาได้ดังนี้

ตารางที่ 2.3 เกณฑ์การให้คะแนน ใช้เกณฑ์วัดความสามารถในการอ่านออกเสียงตามระดับคะแนน (Rubric Scores)

รายการประเมิน	ระดับคะแนน				
	5	4	3	2	1
1. การอ่านถูกต้องตามอักขรวิธี	อ่านออกเสียงถูกต้องตามอักขรวิธีทุกคำ	อ่านออกเสียงไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี1-2คำ	อ่านออกเสียงไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี 3-4คำ	อ่านออกเสียงไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี5-6คำ	อ่านออกเสียงไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี 7 คำขึ้นไป
2. การอ่านเพิ่มคำหรือข้ามคำ	คะแนนเต็ม3คะแนน		ไม่อ่านเพิ่มคำหรือข้ามคำ	อ่านเพิ่มคำหรือข้ามคำ 1-2 แห่ง	อ่านเพิ่มคำหรือข้ามคำ 3 แห่ง ขึ้นไป
3. ความชัดเจนในการอ่าน 3.1 อ่านชัดถ้อยชัดคำ 3.2 อ่านด้วยน้ำเสียงเหมาะสมกับเนื้อเรื่อง	ความชัดเจนในการอ่านสมบูรณ์ทั้ง 2 ข้อ	ความชัดเจนในการอ่านบกพร่อง 1-2 แห่ง	ความชัดเจนในการอ่านบกพร่อง 3-4 แห่ง	ความชัดเจนในการอ่านบกพร่อง 5-6 แห่ง	ความชัดเจนในการอ่านบกพร่อง 7 แห่ง ขึ้นไป
4. การเว้นวรรคตอนในการอ่าน	อ่านเว้นวรรคตอนได้ถูกต้องทุกแห่ง	อ่านเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง 1-2 แห่ง	อ่านเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง 3-4 แห่ง	อ่านเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง 5-6 แห่ง	อ่านเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง 7 แห่ง ขึ้นไป
5. การอ่านในเวลาที่กำหนด	คะแนนเต็ม2คะแนน			อ่านจบภายในเวลาที่กำหนด	อ่านไม่จบภายในเวลาที่กำหนด

สรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลการอ่าน จะต้องมีวิธีการและเครื่องมือที่ควบคลุม เช่นการอ่านถูกต้องตามอักขรวิธีเว้นวรรคตอนได้ถูกต้องการอ่านได้ตามเวลาที่กำหนดดังนั้นครูควรเลือกวิธีการวัดและประเมินผลให้ตรงกับพฤติกรรมที่ต้องการวัดที่สุด

2.5.6 การเขียน

ความหมายของการเขียนความหมายของการเขียนนั้นได้มีนักการศึกษาและหน่วยงานทางการศึกษาได้ให้ความหมาย ไว้ดังนี้

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2550) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนคือการแสดงความรู้ความคิด ความรู้สึก และความต้องการของผู้ส่งสารออกไปเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้รับสารสามารถอ่านเข้าใจได้ความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความต้องการเหล่านั้นถ้าผู้เขียนขาดความรู้ในเรื่องที่จะเขียนข้อความแสดงออกไป ย่อมไม่มีแก่นสาร การสื่อสารด้วยตัวอักษรเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก ประสบการณ์ ข่าวสารและจิตนาการโดยการใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมตามหลักการใช้ภาษาและตรงตามเจตนาของผู้เขียน

วิรวัฒน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ (2556, น. 24) ได้ให้ความหมายของการเขียนว่า การเขียนเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่ผู้เขียนจะถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก หรืออารมณ์ตามจินตนาการลงไปเป็นถ้อยคำภาษา เมื่อผู้รับสารหรือผู้อ่าน อ่านแล้วก็จะเข้าใจ หรือคิดเห็นสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อสาร

สารานุกรมเสรี (2557) การเขียน คือ การสื่อสารชนิดหนึ่งของมนุษย์เราที่ต้องอาศัยความพยายาม การเขียนเป็นการแสดงความรู้ ความคิด เป็นลายลักษณ์อักษรต่อผู้ที่อ่าน เพื่อให้ผู้รับสารสามารถอ่านได้เข้าใจ ได้ทราบความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ แล้วสามารถนำมาบอกบอกต่อกับบุคคลอื่นให้ได้ความรู้ที่ผู้รับสารได้รับ เครื่องมือในการเขียนเช่น ดินสอ ปากกา สี พู่กัน กระดาษ กระดาน ฯลฯ การเขียนจะต้องเขียนเป็นภาษา ซึ่งอาจเขียนเป็นภาษาเดียวหรือหลายภาษาก็ได้

ศูนย์ฝึกและพัฒนาอาชีพราษฎรไทยบริเวณชายแดนเชียงราย (2557) การเขียน คือ การแสดงความรู้ ความคิด อารมณ์ความรู้สึกและความต้องการของผู้ส่งสารออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้รับสารอ่านเข้าใจ ได้รับความรู้ ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก และความต้องการต่าง ๆ เหล่านั้น การเขียนเป็นพฤติกรรมของการส่งสารของมนุษย์ ซึ่งมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าการส่งสารด้วยการพูดและการอ่าน เพราะการเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรหรือตัวหนังสือจะคงทนถาวรและกว้างขวางกว่าการพูด และการอ่าน การที่เราได้ทราบความรู้ความคิดและวิทยาการต่าง ๆ ของบุคคลในยุคก่อน ๆ ก็เพราะมนุษย์รู้จักการเขียนสัญลักษณ์แทนคำพูดถ่ายทอดให้เราทราบการเขียนเพื่อส่งสารมีประสิทธิภาพมากน้อยแค่ไหนนั้นย่อมขึ้นอยู่กับผู้ส่งสารหรือผู้เขียนซึ่งจะต้องมีความสามารถในหลายด้าน ทั้งกระบวนการคิดกระบวนการเขียนความสามารถในด้านการใช้ภาษาและอื่น ๆ ดังนี้

1. เป็นผู้มีความรูในเรื่องที่จะเขียนเป็นอย่างดี มีจุดประสงค์ในการถ่ายทอดเพื่อจะให้ผู้อ่านได้รับสิ่งใดและทราบพื้นฐานของผู้รับสารเป็นอย่างดีด้วย

2. สามารถเลือกรูปแบบและกลวิธีในการเขียนได้เหมาะสมกับเนื้อหาและโอกาสเช่น การเขียนคำชี้แจงก็เหมาะที่จะเขียนแบบร้อยแก้ว หากเขียนคำอวยพรในโอกาสต่าง ๆ อาจจะใช้การเขียนแบบร้อยกรองเป็นโคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน จะเหมาะสมกว่า เป็นต้น

3. มีความสามารถในการใช้ภาษาโดยเฉพาะภาษาเขียนทั้งการเขียนคำและข้อความตามอักขรวิธี รวมทั้งการเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนต่าง ๆ

4. มีความสามารถในการศึกษาค้นคว้าและการฝึกฝนทักษะการเขียน

5. มีศิลปะในการใช้ถ้อยคำได้ไพเราะเหมาะสมกับเนื้อหาหรือสารที่จะต้องการถ่ายทอดออกมา

สรุปได้ว่า การเขียน คือการแสดงออกทางภาษาเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดจากผู้เขียนสู่ผู้อ่านโดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการชักนำความคิด ความรู้สึก ความต้องการ อารมณ์และทัศนคติประสบการณ์ ถ้าผู้เขียนมีความสามารถในการเขียน ผู้อ่านย่อมเข้าใจความหมายได้ดีตรงกันข้ามหากผู้เขียนไม่มีความสามารถในการเขียนย่อมไม่สามารถถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกอารมณ์และทัศนคติประสบการณ์สู่ผู้อ่านได้ตามต้องการ

2.5.7 ความสำคัญของการเขียน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา (2558) ความสำคัญของการเขียน คือ ทักษะการเขียนเป็นทักษะการสื่อสารที่มีบทบาทเพื่อการส่งสารเป็นหลัก มีความเกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนรู้โดยทั่วไป ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา จนถึงระดับอุดมศึกษา นักเรียน นักศึกษาจะต้องได้รับการพัฒนาความสามารถทางด้านการเขียนจนถึงขั้นที่เรียกได้ว่า มีทักษะในการเขียนอย่างจริงจังสม่ำเสมอและต่อเนื่อง กระบวนการเรียนการสอนผู้เรียนจะได้รับมอบหมายงานอันเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมการเรียนการสอนจากอาจารย์ผู้สอนในแต่ละรายวิชา ซึ่งล้วนต้องใช้ความรู้ความสามารถในทางการเขียนมากมาย อาทิ การเขียนตอบคำถามต่าง ๆ ท้ายคาบเรียนหรือเป็นการบ้าน การเขียนตอบแบบทดสอบอัตนัย การเขียนเรียงความการเขียนบทความ บันทึกการเรียนรู้ ย่อความสรุปความ ขยายความ งานเขียนประเภทอื่น ๆ ตามลักษณะเฉพาะของแต่ละสาขาวิชา รวมทั้งที่ขาดไม่ได้ คือ การเขียนรายงานการศึกษาค้นคว้าทางวิชาการซึ่งเป็นงานประจำภาคเรียนของแทบทุกรายวิชาที่เรียกว่าภาคนิพนธ์ (Term Paper) เป็นต้น นอกจากนี้แล้วการเขียนยังใช้เป็นแบบฝึกหัดแบบทดสอบ เพื่อการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน อีกด้วย ในอดีต การเขียนเป็นการเรียนวิธีการใช้ภาษาเขียนที่สละสลวย เพื่อใช้ในการจูงใจผู้อ่าน การเขียนจึงมุ่งเน้นที่งานเขียนในด้านความถูกต้องในการใช้ถ้อยคำภาษาและการเรียบเรียงเนื้อหาอย่างถูกต้องละเมียดละไม แต่ภายหลังมีแนวคิดใหม่เกี่ยวกับการเขียนเพิ่มขึ้นเช่นแนวความคิดที่ว่าการเขียนมิใช่เป็นเพียงการบันทึกคำพูดเป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น แต่เป็นการสะท้อนความคิดในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งอยู่ภายในของแต่ละบุคคลแล้วถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร แนวความคิดนี้มุ่งเน้นที่จุดมุ่งหมายของการเขียน ซึ่งได้แก่การสื่อความคิดความเห็นของผู้เขียนให้ผู้อื่นทราบและแนวความคิดว่าการเขียนมิได้เป็นเพียงวิธีการสื่อสารเท่านั้น แต่เป็นกระบวนการที่ต้องใช้ความคิด

สติปัญญา ทั้งในด้านการคิดค้นเรื่องราวที่จะนำมาเขียนและการจัดรูปแบบการ
แนวความคิดเกี่ยวกับการเขียนจึงเปลี่ยนไปเป็นการมุ่งเน้นที่กระบวนการเขียน

สุวัฒน์ วิวัฒนานนท์ (2551, น. 69) ได้ให้ความสำคัญของการเขียน

1. เป็นเครื่องแสดงออกความรู้ ความคิด และความรู้สึกของมนุ
2. เป็นเครื่องมือสำคัญในการวัดความเจริญหรืออารยธรรมแต่ล
3. เป็นเครื่องมือใช้สื่อสารทั้งเรื่องในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต
4. เป็นเครื่องมือที่ใช้สนองความปรารถนาของมนุษย์
5. เป็นสื่อที่ช่วยกระจายความรู้ ความคิดให้กว้างไกลและรวดเร็
6. เป็นเครื่องมือทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดมรดกทางด้านสติปัญ
7. เป็นสื่อกลางที่ให้ความรู้สึกนึกคิด และความเพลิดเพลินแก่ค
8. เป็นบันทึกทางสังคมที่ให้คุณประโยชน์แก่คนรุ่นปัจจุบันและ
9. เป็นงานอาชีพที่สำคัญอยางหนึ่งในปัจจุบัน

วรรณี โสมประยูร (2553, น. 147–148) ได้ให้ความสำคัญของการ

1. เป็นเครื่องมือสื่อสารอยางหนึ่งของมนุษย์ที่ผู้เขียนต้องก
ความเข้าใจ และประสบการณ์ของตนเองเสนอต่อผู้อ่าน
2. เป็นการเก็บบันทึกรวบรวมข้อมูลที่น่าสนใจ และเป็นประโยชน์ซึ่ง
มาก่อน
3. เป็นการระบายอารมณ์อยางหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องที่ผู้เขียนเกิด
ในประสบการณ์ที่ผานมา
4. เป็นเครื่องมือถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรม เช่น ถ่ายทอดจ
สมัยหนึ่ง
5. เป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญาของบุคคล เนื่องจากการเรียน
ใช้การเขียนเป็นเครื่องมือสำหรับบันทึกสิ่งที่ได้ฟังหรือได้อ่าน
6. เป็นการสนองความต้องการของมนุษย์
7. เป็นการแสดงออกตามภูมิปัญญาของผู้เขียน
8. เป็นอาชีพอยางหนึ่งที่ได้รับการยกย่องว่ามีเกียรติ
9. เป็นการพัฒนาความสามารถและบุคลิกส่วนบุคคลให้มีความ
การแสดงความรู้สึกและแนวคิด
10. เป็นการพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และใช้เวลาว่างให้เ

สรุปว่า การเขียนมีความสำคัญ
ความรู้ ความคิด ความรู้สึกต่างๆของ
ในการวัดความเจริญทางอารยธรรม
ปัจจุบันและอนาคตที่เป็นการจินตน
เพื่อการอยู่ร่วมกันของสังคม

2.5.8 หลักการเขียน

เนื่องจากหลักการเขียนเป็นทัก
ในการเขียน และป้องกันความผิดพลา
ของหลักการเขียนไว้ดังนี้

ผ่องเพ็ญ เบญจาทิกุล
ดังต่อไปนี้

1. มีความถูกต้อง ค

2. มีความชัดเจน ค
เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตรงตามจุดประ

3. มีความกระชับแ
เพื่อให้ได้ใจความชัดเจน กระชับ ไม่ท

4. มีความประทับใ
มีความหมายลึกซึ้งกินใจ ชวนติดตาม

5. มีความไพเราะท
ลักษณะเนื้อหา อ่านแล้วไม่รู้สึกขัดเขิ

6. มีความรับผิดชอบ
และทัศนคติอันเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น น
อีกประการหนึ่งคือกระบวนการคิดกับ
เพื่อที่จะทำให้สามารถเขียนได้ดียิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า หลักการเขียนเป็นทักษ
และป้องกันความผิดพลาด ดังนั้น ผู้เขี

ประเภทของการเขียน สุรัต
ออกได้ 2 ประเภท ได้แก่

1. แบ่งตามลักษณะลี
ที่เขียนขึ้นตามหลักสูตรการเรียนการสอ

เหมื
ที่ไ
ร้อย
ส่วน

ต่าง
ได้แ

การส

จากห
หลักส

จากห

เพื่อผ่

ของผู้
ผู้อ่าน
ซึ่งผู้เ

งานเข
ประเ

การเข

ความค
ทุก ๆ
เจอก็จ
ผู้เขียน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม RAJABHAT MAHA SARAKHAM UNIVERSITY

2.6 พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำ

พฤติกรรมการเรียน หมายถึง การกระทำหรือวิธีการที่ผู้เรียนกระทำต่อสิ่งที่ตนเองต้องเรียนรู้ เพื่อทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในสิ่งนั้น ๆ อันก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม พฤติกรรมการเรียนเป็นสิ่งที่สามารถพิจารณาได้หลายมิติด้วยกัน โดยทั่วไปการที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนนักศึกษามักมีองค์ประกอบหลายประการด้วยกัน เช่น การมีทักษะในการเรียน ความถนัดในการเรียน ความรับผิดชอบในการเรียน ความมานะพากเพียรในการเรียน สติปัญญาของผู้เรียน ทัศนคติในการเรียน

2.6.1 องค์ประกอบของพฤติกรรม

พฤติกรรมการเรียนที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ จึงต้องประกอบด้วย 1) พฤติกรรมก่อนการเรียนรู้ ซึ่งหมายถึง พฤติกรรมการเตรียมตัวเพื่อการเรียนรู้ เช่น การอ่านหนังสือล่วงหน้า การทำความเข้าใจบทเรียนล่วงหน้า การไม่ขาดเรียน 2) พฤติกรรมขณะที่กำลังเรียน เช่น การตั้งใจเรียน การมีส่วนร่วมในขณะเรียน การตอบคำถามของผสู้อน การมีสมาธิในการเรียนการตั้งคำถาม ฯลฯ 3) พฤติกรรมหลังเรียน เช่น การทบทวนบทเรียนที่ได้เรียนมาแล้ว การทำการบ้านแบบฝึกหัด การเข้าห้องสมุดค้นคว้า

นอกจากนั้น พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนนักศึกษายังขึ้นอยู่กับการมีสัมพันธภาพภายในครอบครัว สัมพันธภาพกับเพื่อน สัมพันธภาพกับครู บรรยากาศในการเรียน

Claire E. Weinstein, David R. Palmer and Ann C. Sohulte ซึ่งเป็นนักวิจัยจากมหาวิทยาลัยเท็กซัสแห่งออสติน ได้ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนหรือกลยุทธ์ในการเรียนรู้ (Learning and Study Strategies) โดยจำแนกหรือแบ่งพฤติกรรมการเรียนออกเป็น 10 ด้านหรือ 10 ลักษณะ คือ

1. กระบวนการสร้างความรู้ความเข้าใจ
2. การเลือกประเด็นสำคัญ
3. กลยุทธ์ในการสอบ
4. ทัศนคติหรือเจตคติในการเรียน
5. แรงจูงใจในการเรียน
6. ความวิตกกังวลในการเรียน
7. การมีสมาธิในการเรียน
8. การจัดการเวลาในการเรียน
9. การทบทวนและทดสอบตัวเองในการเรียน
10. การใช้เทคนิคในการเรียน

พฤติกรรมการเรียนทั้ง 10 ลักษณะสามารถนำมาแบ่งเป็นกลุ่มใหญ่ๆได้ 3 กลุ่มด้วยกัน คือ

1. กลุ่มด้านทักษะในการเรียน เป็นวิธีการหรือกลยุทธ์ที่ทำให้เกิดความเข้าใจในบทเรียนหรือเนื้อหาที่เรียน ทักษะในการเรียน ประกอบด้วยกระบวนการสร้างความรู้ความเข้าใจ การเลือกประเด็นสำคัญ และกลยุทธ์ในการสอบ

2. กลุ่มด้านความต้องการในการเรียน เป็นปัจจัยทางจิตวิทยาที่เป็นแรงผลักดันให้เกิดความตั้งใจความพยายาม ความอดทนเพื่อให้เกิดการกระทำที่จะเรียนรู้ ความต้องการในการเรียนประกอบด้วย ทัศนคติหรือเจตคติในการเรียน แรงจูงใจในการเรียนและความวิตกกังวลในการเรียน

3. กลุ่มด้านวินัยในการเรียน เป็นการจัดระเบียบสร้างกฎเกณฑ์ในการเรียนสำหรับตนเองเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย การมีสมาธิในการเรียนการจัดการเวลาในการเรียน การทบทวนและทดสอบตัวเองในการเรียน และการใช้เทคนิคในการเรียน

2.6.2 พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่าน

พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่าน เป็นลักษณะหรือการแสดงออกถึงความชอบในอ่านหนังสือประเภทต่าง ๆ ของบุคคลที่เกิดขึ้นเป็นประจำ ได้แก่ การใช้เวลาว่างอ่านหนังสือ การใช้บริการห้องสมุด การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน การใช้หนังสือเพื่อความบันเทิงหรือตามความสนใจของผู้อ่าน (ธาดาศักดิ์ วัชรปรีชาพงษ์, 2550, น. 10) พฤติกรรมการอ่านมีคุณค่าและมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อมนุษย์เพราะการอ่านช่วยให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ช่วยให้มนุษย์มีประสบการณ์อย่างกว้างขวาง มีความคิดที่ลึกซึ้ง มีทักษะกระบวนการคิด มีความเข้าใจในตนเองและผู้อื่น มีความเข้าใจในเหตุการณ์ต่าง ๆ สิ่งที่กล่าวมานั้น เป็นสิ่งที่ต้องปลูกฝังให้กับเด็ก เพราะการอ่านจะทำให้เด็กมีพฤติกรรมตามที่ต้องการดังกล่าว เมื่อเด็กมีพฤติกรรมการอ่านแล้วก็จะติดตัวไปจนโตเป็นผู้ใหญ่จนเกิดเป็นนิสัยรักการอ่าน การอ่านจะทำให้เด็กมีความพึงพอใจที่จะใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์คือ การอ่านหนังสือจนทำให้เขามีความสุข สนุกสนาน ได้รับความรู้และความเพลิดเพลินในการอ่าน สิ่งที่ตามมานั้นมีค่ามหาศาลคือ เด็กได้พัฒนาทางภาษาเรียนรู้การใช้ภาษาเกิดทักษะในการอ่านหนังสือ มีความรู้และประสบการณ์จากการอ่านสิ่งต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือหรือสิ่งพิมพ์ มีความสามารถในการค้นคว้าหาข้อมูล ทำให้เด็กได้พัฒนาอารมณ์และจิตใจ พร้อมทั้งได้รับการพัฒนาด้านสติปัญญา (ดารารัตน์ อุทัยพยัคฆ์, 2555, น. 5) ดังนั้นการที่จะทำให้เด็กมีพฤติกรรมรักการอ่านนั้นผู้ใหญ่ที่เป็นพ่อแม่ ครู ผู้ปกครองหรือชุมชน จะต้องช่วยกันส่งเสริมและสนับสนุนให้เด็กมีพฤติกรรมดังที่กล่าว ซึ่งเป็นพฤติกรรมสำคัญและเป็นพื้นฐานของนิสัยรักการอ่าน

2.6.3 พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการเขียน

พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการเขียน คือการแสดงออกทางภาษาเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดจากผู้เขียนสู่ผู้อ่านโดยใช้ภาษา เป็นการนำเครื่องมือในการชักนำความคิด ความรู้สึก ความต้องการ อารมณ์และทัศนคติ ประสบการณ์ มาบอกเล่าให้ผู้อ่าน หรือสื่อสารได้ ถ้าผู้เขียนมีความสามารถในการเขียน ผู้อ่านย่อมเข้าใจความหมายได้ดี ตรงกันข้ามหากผู้เขียนไม่มีความสามารถในการเขียนย่อมไม่สามารถถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกอารมณ์และทัศนคติ ประสบการณ์สู่ผู้อ่านได้ตามต้องการ

จากการศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ การอ่าน การเขียน และการแจกลูกสะกดคำ ผู้วิจัยจึงสรุปว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านและเขียนแจกลูกสะกดคำของนักเรียน คือการแสดงออกทางการอ่าน การเขียนแจกลูกสะกดคำ คือการร่วมทำกิจกรรมต่าง ๆ การตอบคำถาม ฝึกอ่านคำในชั้นเรียน รวมถึงการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนและมีความมุ่งมั่นในการทำงาน ตั้งใจทำงานให้เสร็จภายในระยะเวลาที่ครูกำหนด

2.6.4 การวัดและการประเมินผลด้านการเขียน

วิไลพร อ้ายสม (2551, น. 39-47) การประเมินผลการเขียน ผู้เขียน ผู้สอนควรมีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนเที่ยงตรงและครบคุมทุกด้าน การให้คะแนนงานเขียนจึงเป็นสิ่งสำคัญเพราะการให้คะแนนการเขียนที่มีแบบแผนและรูปแบบ ได้แก่ การเขียนบรรยาย การเขียนบันทึกประจำวัน การเขียนเรื่องตามจิตนาการจากคำและภาพ เป็นต้น ควรให้คะแนนดังนี้

ตารางที่ 2.4 เกณฑ์คะแนนการประเมินการเขียน

เนื้อเรื่อง	คะแนน
การใช้ภาษา	25 %
แนวคิด	30 %
รูปแบบ	10 %
ลายมือ การสะกดการันต์ การเว้นและการย่อหน้า ความสะอาด	10 %

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) กล่าวถึงการวัดและประเมินผลการเขียนว่ามีสิ่งที่สำคัญที่สุดอยู่ที่ “การตรวจผลงาน”พร้อมการวิจารณ์เสนอแนะ เพื่อให้นักเรียนได้นำไปปรับปรุงแก้ไขหาจุดบกพร่องของตนเอง วิธีการวัดและประเมินผลงานเขียนมีมากมายหลายวิธี ขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่นำเสนอไว้ผู้สอนสามารถเพิ่มเติม ปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ได้ทั้งสิ้น โดยผู้วิจัยได้นำมาเสนอ6วิธี ดังนี้

1. ถ้าเป็นกิจกรรมประเภทเกม เติมคำถูกผิด ควรจะเฉลยคำตอบตรวจงานกันระหว่างเพื่อนในชั่วโมงเรียน แล้วส่งครูตรวจอีกครั้ง

2. ถ้าเป็นกิจกรรมแสดงความคิดเห็นอาจใช้อภิปรายแสดงความคิดกับเพื่อนในชั้น ควรวัดผลทั้งการสังเกต การตอบคำถาม การสนทนา การสัมภาษณ์ และการอภิปราย

3. ถ้าเป็นกิจกรรมการเขียนในห้องเรียน และมีเวลาเขียนเสร็จภายในห้องเรียนครูอาจพิจารณาคัดเลือกข้อเขียนเด่น แปลกใหม่ นำมาถ่ายทอดให้นักเรียนคนอื่นแสดงความคิดเห็นวิจารณ์ ชื่นชม และนำไปเป็นแบบอย่างการสร้างสรรค์และพัฒนาความคิด ติดผลงานที่ป้ายนิเทศประจำสัปดาห์

4. ถ้าเป็นงานเขียนเป็นการบ้านควรซักถามวิธีการผลิตข้อเขียน สาเหตุและคาดว่าจะได้รับผลอย่างไรเสียก่อน เพื่อทราบแนวความคิดในการทำงานของนักเรียนคร่าว ๆ

5. การบันทึกลงสมุดบันทึกประจำวัน โดยให้ทำอย่างสม่ำเสมอเป็นผลงานการเขียนอีก

6. การเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ หรือการกระทำที่น่ายกย่องของนักเรียนเอง หรือที่นักเรียนไปประสบและนำมาเขียนครูอาจเสนอแนวทางในการผลิตผลงานที่ใหม่ ๆ ได้หลายวิธี เช่น เขียนคำขวัญ บันทึกการเล่าเรื่อง และข่าว เป็นต้น นับเป็นกิจกรรมที่สร้างสรรค์ควรสนับสนุน

การประเมินการเขียนควรประเมินในหัวข้อต่อไปนี้

1. ใช้ภาษากระชับ ทั้งนี้ต้องไม่เป็นภาษาที่ผิดแปลกไปจากระเบียบของภาษาซึ่งเป็นที่ยอมรับกัน การสะกดคำศัพท์ถูกต้อง การเลือกใช้คำตรงกับเนื้อหา ประโยคถูกต้องมีเครื่องหมายวรรคตอนที่ถูกต้อง

2. เนื้อหา มีรายละเอียดเนื้อหาตรงกับลักษณะที่กำหนดมากที่สุด

3. การนำแบบทดสอบอัตนัยมาประยุกต์ใช้กับการประเมินทักษะการเขียนลักษณะของคำถามแบบอัตนัย

ถามให้นิยามหรืออธิบายความหมาย

ถามให้จัดลำดับเรื่องราวหรือลำดับเหตุการณ์

ถามให้จัดหรือแยกประเภทสิ่งของหรือเรื่องราวต่าง ๆ

4. ถามให้อธิบายเหตุการณ์หรือกระบวนการ

5. ถามให้เปรียบเทียบเหตุการณ์ความคล้ายคลึงและความแตกต่าง

ถามให้ออกแบบ เขียนเค้าโครงหรือวางแผนการดำเนินงานต่าง ๆ

หลักการเขียนข้อสอบอัตนัย

1. เขียนคำชี้แจงเกี่ยวกับวิธีการตอบให้ชัดเจน ระบุจำนวนข้อคำถาม เวลาที่ใช้สอบและคะแนนเต็มของแต่ละข้อ เพื่อให้ผู้ตอบสามารถวางแผนการตอบได้ถูกต้อง

2. ข้อคำถามต้องพิจารณาให้เหมาะสมกับพื้นฐานความรู้ของผู้ตอบ

3. ควรถามเฉพาะเรื่องที่สำคัญ และเป็นเรื่องที่แบบทดสอบปรนัยวัดได้ไม่ดีเท่าเนื่องจากไม่สามารถถามได้ทุกเนื้อหาที่เรียน ควรถามเกี่ยวกับการนำไปใช้การวิเคราะห์การสังเคราะห์ความคิดสร้างสรรค์การแสดงความคิดเห็น การวิพากษ์วิจารณ์ เป็นต้น

4. กำหนดขอบเขตของคำถาม เพื่อให้ผู้ตอบทราบถึงจุดมุ่งหมายในการวัดสามารถตอบได้ตรงประเด็น

5. การกำหนดเวลาในการสอบ จะต้องสอดคล้องกับความยาวและลักษณะคำตอบที่ต้องการระดับความยากง่ายและจำนวนข้อสอบ

6. ไม่ควรมีข้อสอบไว้ให้เลือกตอบเป็นบางข้อ เพราะอาจมีการได้เปรียบเสียเปรียบกันเนื่องจากแต่ละข้อคำถามจะมีความยากง่ายไม่เท่ากันและวัดเนื้อหาแตกต่างกันรวมทั้งจะไม่ยุติธรรมกับผู้ที่สามารถตอบได้ทุกข้อ ซึ่งมีโอกาสได้คะแนนเท่ากับผู้ที่ตอบได้เพียงบางข้อ

7. หลีกเลี่ยงคำถามที่วัดความรู้ความจำ หรือถามเรื่องที่ผู้เรียนเคยทำหรือเคยอภิปรายมาก่อน หรือถามเรื่องที่มีคำตอบในหนังสือ เพราะจะเป็นการวัดความจำควรถามในเรื่องที่ผู้เรียนต้องนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่

8. พยายามเขียนคำถามใหม่จำนวนมากข้อโดยจำกัดให้ตอบสั้น ๆ เพื่อจะได้วัดได้ครอบคลุมเนื้อหา ซึ่งจะทำให้แบบทดสอบมีความเชื่อมั่นสูง

9. ควรเตรียมเฉลยคำตอบและกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนตามขั้นตอนและน้ำหนักที่ต้องการเน้นไว้ด้วย ถ้าแบบทดสอบมีหลายข้อ ควรเรียงลำดับจากข้อง่ายไปหายาก

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) กล่าวถึงเครื่องมือคัดกรอง“ความสามารถในการอ่านและการเขียน” ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เกี่ยวกับเกณฑ์การประเมินทักษะการอ่านว่าสามารถพิจารณาได้ดังนี้กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินทักษะการอ่านว่าสามารถพิจารณาได้ดังนี้เกณฑ์การให้คะแนนใช้เกณฑ์วัดความสามารถในการเขียนเรื่องตามจินตนาการตามระดับคะแนน (Rubric Scores) ดังนี้ (คะแนนเต็ม 16 คะแนน)

ตารางที่ 2.5 เกณฑ์คะแนนการประเมินการเขียน

รายการประเมิน	ระดับคะแนน				
	5	4	3	2	1
1. การตั้งชื่อเรื่อง 1.1 ชื่อเรื่องมีคำที่สื่อความหมายที่ตรง หรือสอดคล้องกับประเด็นที่กำหนด 1.2 ใช้คำ วลี ประโยค หรือข้อความถูกต้องตามหลักการใช้ภาษา	คะแนนเต็ม 2 คะแนน			ตั้งชื่อเรื่องได้ตามเกณฑ์ครบ 2 ข้อ	ตั้งชื่อเรื่องได้ตามเกณฑ์ครบ 1 ข้อ
2. สาระสำคัญของเรื่อง 2.1 ลำดับความคิดอย่างต่อเนื่อง 2.2 นำเสนอเนื้อหาตรงตามประเด็นที่กำหนด 2.3 เนื้อหามีความสัมพันธ์กับประเด็นที่กำหนด 2.4 มีความเป็นเหตุเป็นผล 2.5 มีการนำเสนอแนวคิดใหม่	เขียนเรื่องได้สาระสำคัญตามเกณฑ์ครบ 5 ข้อ	เขียนเรื่องได้สาระสำคัญตามเกณฑ์ครบ 4 ข้อ	เขียนเรื่องได้สาระสำคัญตามเกณฑ์ครบ 3 ข้อ	เขียนเรื่องได้สาระสำคัญตามเกณฑ์ครบ 2 ข้อ	เขียนเรื่องได้สาระสำคัญตามเกณฑ์ครบ 1 ข้อ
3. การใช้ภาษา 3.1เลือกใช้คำได้ถูกต้องและสละสลวย 3.2ใช้ประโยคสื่อความหมายได้ 3.3เขียนเว้นวรรคตอนได้ถูกต้องและไม่เขียนฉีกคำ	คะแนนเต็ม 3 คะแนน		ใช้ภาษาได้ตามเกณฑ์ครบ 3 ข้อ	ใช้ภาษาได้ตามเกณฑ์ครบ 2 ข้อ	ใช้ภาษาได้ตามเกณฑ์ครบ 1 ข้อ
4. การเขียนสะกดคำ (เขียนผิดซ้ำ ให้นับเป็น 1 คำ)	คะแนนเต็ม 3 คะแนน		เขียนถูกต้องทุกคำ	เขียนผิด 1-2 คำ	เขียนผิด 3 คำขึ้นไป

(ต่อ)

ตารางที่ 2.5 (ต่อ)

รายการประเมิน	ระดับคะแนน				
	5	4	3	2	1
5. ความเป็นระเบียบเรียบร้อยและถูกต้องตามคำชี้แจง 5.1 เขียนตัวอักษรอ่านง่าย 5.2สะอาดเรียบร้อย 5.3เขียนได้ตามจำนวนบรรทัดที่กำหนด	คะแนนเต็ม 3 คะแนน		เขียนได้ตามเกณฑ์ครบ 3 ข้อ	เขียนได้ตามเกณฑ์ครบ 2 ข้อ	เขียนได้ตามเกณฑ์ครบ 1 ข้อ

สรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลการเขียนจะต้องมีวิธีการและเครื่องมือที่ควบคลุม เช่นการใช้ภาษาได้ถูกต้อง การเขียนสะกดคำได้ถูกต้องดังนั้นครูควรเลือกวิธีการวัดและประเมินผลให้ตรงกับพฤติกรรมที่ต้องการวัดที่สุด

2.7 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.7.1 งานวิจัยในประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยตามแบบ PWIM เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่าน และการเขียน ผู้วิจัยขอนำเสนองานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องสรุปพอสังเขปได้ ดังนี้

ปิลันธนา ศุภดล และคณะ (2557, น. 13) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้ Picture Word Inductive Model ที่มีผลต่อการอ่าน การเขียน และการแต่งประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยกระบวนการศึกษาชั้นเรียน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น ฝ่ายประถมศึกษา (ศึกษาศาสตร์) โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อศึกษาผลการอ่าน การเขียน และการแต่งประโยคภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่1โดยใช้ Picture Word Inductive Model ด้วยกระบวนการศึกษาชั้นเรียนและเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ Picture Word Inductive Model ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการอ่าน การเขียน และการแต่งประโยคภาษาไทยของนักเรียนชั้นปีที่ 1 โดยใช้ Picture Word Inductive Modelด้วยกระบวนการศึกษาชั้นเรียน ด้านการอ่าน นักเรียนผ่านเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนดคือ ได้คะแนนตั้งแต่

ร้อยละ 60 ขึ้นไป 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ Picture Word Inductive Model นักเรียนผ่านเกณฑ์การทดสอบที่โรงเรียนกำหนดคือ ได้คะแนนตั้งแต่ร้อยละ 60 ขึ้นไป จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 95.71

สุรีพรรณ ฉันวิจิตร (2557) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้วิธีการสอนแบบ PWIM (Picture Word Inductive Model) ในการศึกษาครั้งนี้มีกลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 33 คน ของโรงเรียนเทศบาล 3 สามัคคีวิทยาคาร ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 3 สามัคคีวิทยาคาร จำนวน 33 คน ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบ PWIM (Picture Word Inductive Model) นั้น ได้คะแนนเฉลี่ย 21.60 คิดเป็นร้อยละ 72.02 ค่า S.D. เท่ากับ 2.66 และพบว่าจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์เฉลี่ยร้อยละ 70 มีจำนวน 24 คน ของจำนวนนักเรียน ทั้งหมด 33 คน คิดเป็นร้อยละ 72.72 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือจำนวนนักเรียนอย่างน้อยร้อยละ 70 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์เฉลี่ยร้อยละ 70 ขึ้นไป 2) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 3 สามัคคีวิทยาคาร จำนวน 33 คนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบ PWIM (Picture Word Inductive Model) โดยรวมอยู่ในเกณฑ์พอใจมาก ($\overline{X}$ เท่ากับ 4.42, $S.D.$ เท่ากับ 0.72)

ศิริวรรณ ร่มเย็น วูลเทอร์ และคณะ (2557) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่นฝ่ายประถมศึกษา (ศึกษาศาสตร์) โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบ Picture Word Inductive Model โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยมีนักเรียนอย่างน้อยร้อยละ 70 มีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนผ่านเกณฑ์เฉลี่ยร้อยละ 70 ขึ้นไปกลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตขอนแก่นฝ่ายประถมศึกษา (ศึกษาศาสตร์) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 42 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่นฝ่ายประถม (ศึกษาศาสตร์) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 42 คน ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดกิจกรรมด้านการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารโดยใช้ Picture Word Inductive Model ได้คะแนนคะแนนเฉลี่ย 14.57 คิดเป็นร้อยละ 73.87 ค่า S.D. เท่ากับ 2.37 และพบว่าจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์เฉลี่ยร้อยละ 70 มีจำนวน 30 คน ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด 42 คน คิดเป็นร้อยละ 71.43 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่

กำหนดไว้ คือจำนวนนักเรียนอย่างน้อยร้อยละ 70 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์เฉลี่ยร้อยละ 70 ขึ้นไป

กมลชนก สุขสุวรรณ์ (2560) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4–6 เพื่อสร้างและพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และเพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ผู้วิจัยดาเนินการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพแผนการสอน พร้อมทั้งสร้างแบบวัดทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ เก็บรวบรวมข้อมูลแล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้ t-test แบบ Dependent ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ มีทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ธารีรัตน์ อรุณศรี (2561) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบอุปนัยโดยใช้ภาพ คำ (PWIM) เรื่อง Learning English Vocabulary is Fun and Easy สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในการศึกษาครั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านเหล่าป่าสา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุตรดิตถ์ เขต 1 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 11 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบอุปนัยโดยใช้ภาพ–คำ (PWIM) เรื่อง Learning English Vocabulary is Fun and Easy สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านเหล่าป่าสามีค่าประสิทธิภาพรวมเท่ากับ 82.81/81.21 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านเหล่าป่าสา ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบอุปนัยโดยใช้ภาพ–คำ (PWIM) เรื่อง Learning English Vocabulary is Fun and Easy สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านเหล่าป่าสามีคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน 3) ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านเหล่าป่าสา ที่มีต่อแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบอุปนัยโดยใช้ภาพ–คำ (PWIM) เรื่อง Learning English vocabulary is fun and easy สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านเหล่าป่าสา นักเรียนมีความพึงพอใจโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

สุพัตรา ศรีธรรมมา และอุบลวรรณ ส่งเสริม (2562) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการอ่านและการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการจัดการเรียนรู้

แบบ PWIM ร่วมกับแผนผังความคิด ในการศึกษาครั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ½ จำนวน 22 คน ของโรงเรียนวัดเทพประสิทธิ์คณาวาส ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการประเมินความสามารถการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ร่วมกับแผนผังความคิดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลการประเมินความสามารถการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ร่วมกับแผนผังความคิดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ร่วมกับแผนผังความคิดอยู่ในระดับมาก

นนทิชา คำดวง (2562) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM ในการศึกษาครั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำพองพัฒนศึกษารัชมังคลาภิเษก จำนวน 25 คน จากการศึกษาพบว่า ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ย 28.04คะแนน คิดเป็นร้อยละ 70.1 และจำนวนนักเรียนที่มีคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 16 คน คิดเป็นนักเรียนจำนวนร้อยละ 64 ของนักเรียนทั้งหมดซึ่งน้อยกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

อัณณ์ชญากร พัฒนประสิทธิ์ (2562) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาชุดการสอนคำพื้นฐานประกอบรูปภาพจริงเรื่อง ชีวิตประจำวัน เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านการเขียนคำพื้นฐานระดับประถมศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ในการศึกษาครั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่าง คือประเภทเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนวัดแม่แก้ดน้อย จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 10 คน จากการศึกษาพบว่า 1) ชุดการสอนคำพื้นฐานประกอบรูปภาพจริง เรื่อง ชีวิตประจำวันเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านการเขียนคำพื้นฐานระดับประถมศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.16/78.33 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2) หลังการใช้ชุดการสอนคำพื้นฐานประกอบรูปภาพจริง เรื่อง ชีวิตประจำวัน เด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีความสามารถในการอ่านการเขียนคำพื้นฐานระดับประถมศึกษาอยู่ในระดับดีมาก และ 3) หลังการใช้ชุดการสอนคำพื้นฐานประกอบรูปภาพจริง เรื่องชีวิตประจำวัน เด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีทักษะการอ่านการเขียนคำพื้นฐานระดับประถมศึกษาดีขึ้นกว่าก่อนการใช้ชุดการสอนคำพื้นฐานประกอบรูปภาพจริงเรื่องชีวิตประจำวัน

สุนิสา มามีสุข (2565) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ PICTURE WORD INDUCTIVE MODEL ของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหนองโสน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 4 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังต่อไปนี้ 1) แผนภูมิรูปภาพ จำนวน 2 แผนภูมิซึ่งประกอบไปด้วย 1.1) ชุดรปูภาพที่ใช้เป็นสื่อในการจัดการเรียนรู้ จำนวน 2 ชุด 2) แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมการเรียนคำศัพท์ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ Picture Word Inductive model 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ 4) แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่ใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Picture Word Inductive Model และ 5) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ Picture Word Inductive Model ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนเมื่อมีรูปภาพ กล้าแสดงออก ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม สามารถออกเสียงคำศัพท์และสะกดคำได้อย่างถูกต้องเมื่อเห็นรูปภาพ เขียนวลีหรือแต่งประโยคสั้น ๆ ทบทวนประโยคและคำศัพท์โดยใช้แผนภูมิรูปภาพได้ และ 3) ความพึงพอใจของนักเรียนโดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

2.7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Perkins (2013, pp. 8-17) ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษระหว่างวิธีการสอน PWIM กับวิธีปกติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของประเทศสวีเดน พบว่านักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่เรียนด้วยวิธีการสอน PWIM มีผลสัมฤทธิ์การเรียนในวิชาภาษาอังกฤษมากกว่าวิธีการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

Sepyanda (2013, pp. 112-119) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในรายวิชาเซรามิคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีการสอน PWIM วัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในรายวิชาเซรามิคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในการศึกษาครั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นซุงกีลากี เมืองปาดัง ประเทศอินโดนีเซีย จำนวน 27 คน พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่3มีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในรายวิชาเซรามิคโดยวิธีการสอน PWIM สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Nasution and Murni (2013, p. 216) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการปรับปรุงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้คำถามด้วยรูปแบบ Picture Word Inductive Model ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อปรับปรุงผลสัมฤทธิ์ในการใช้คำถามของนักศึกษาโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบ Picture Word Inductive Model ในรายวิชาเอก SMA เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ การทดสอบเชิงปริมาณและบันทึกประจำวัน/การสัมภาษณ์/รายการสังเกต/และแบบสอบถามข้อมูลเชิงคุณภาพ พบว่า คะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาในรอบแรกหลังจากการทดลองมีค่าเฉลี่ย 68.10 ซึ่งคะแนน

เฉลี่ยในรอบที่สองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 80.63 ซึ่งจะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM สามารถช่วยปรับปรุงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้โดยใช้คำถามของนักศึกษาให้สูงขึ้น

Prastama (2014) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการใช้ Picture Word Inductive Model ของขั้นตอนในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้เทคนิค Picture Word Inductive Model ในการปรับปรุงความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียน ในการวิจัยครั้งนี้นักวิจัยใช้วิธีการทดลองแบบทดสอบก่อนและหลัง ซึ่งประกอบไปด้วย การทดสอบก่อนการทดลอง การใช้เทคนิค PWIM และทดสอบหลังการทดลอง พบว่าคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนมีค่าเท่ากับ 51.91 และคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบหลังเรียนมีค่าเท่ากับ 63.97 ซึ่งหมายความว่าการใช้ Picture Word Inductive model มีประสิทธิผลสูงในการเพิ่มความสามารถในการเขียนข้อความขั้นตอนของนักเรียน

Indah (2015, pp. 29-36) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาการเขียนของนักเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 โดยใช้การสอนแบบ PWIM วัตถุประสงค์การวิจัย เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 โดยใช้การสอนแบบ PWIM ในการศึกษาครั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นทารุซาน เมืองปาดัง ประเทศอินโดนีเซีย ปีการศึกษา 2015 จำนวน 35 คน พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1มีคะแนนการเขียนของนักเรียนในชั้นเรียนมีค่าเฉลี่ย76.91 สูงกว่าคะแนนเฉลี่ย 65.05 ของนักเรียนที่เขียนในชั้นเรียนการควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

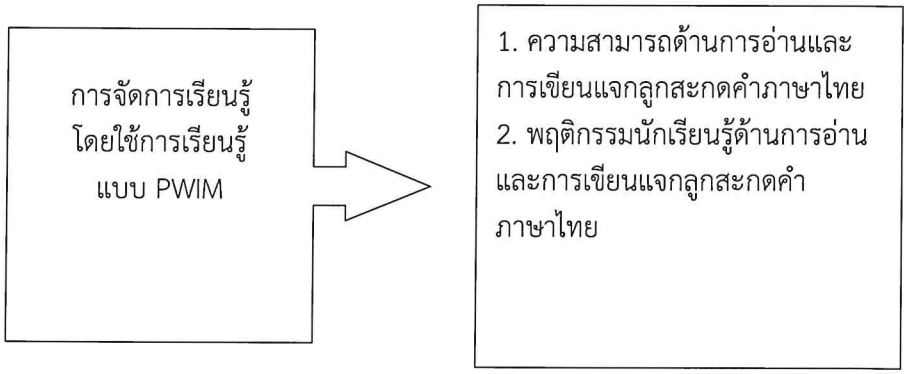
Wahyuni (2016) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิค Picture Word Inductive Model โดยมีวัตถุประสงค์เพื่ออธิบายว่าเทคนิคการจัดการเรียนรู้คำศัพท์แบบ Picture Word Inductive Model ช่วยพัฒนานักเรียนในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนที่เรียนในปีการศึกษา 2015 และ 2016 พบว่านักเรียนมีผลการเรียนรู้คำศัพท์สูงขึ้น โดยมีผลคะแนนก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 58.5 หลังจากทดลองครบวงจรครั้งที่ 1มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 68.2 และหลังจากทดลองครบวงจรครั้งที่ 2 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 84.8 นักวิจัยได้กล่าวว่าการจัดการเรียนรู้แบบ Picture Word Inductive Model ช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

Ferlazzo and Sypnieski (2017) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาการสอนคำศัพท์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองโดยใช้วิธีการสอน PWIM กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูที่สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษา ประเทศฝรั่งเศส พบว่า ครูที่ใช้วิธีการสอน PWIM ในการพัฒนาการสอนคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพในการสอนคำศัพท์มากขึ้น

จากการศึกษางานวิจัยและเอกสารทางวิชาการที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศเกี่ยวกับการเรียนรู้การอ่านและการเขียนมาใช้ในการเรียนการสอน สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยตามรูปแบบการอ่านและการเขียนจากภาพ เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านและการเขียนนั้นช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นักเรียนมีความกระตือรือร้นสนุกสนาน มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน ส่งผลให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำอ่านสะกดคำและสามารถเขียนคำและเขียนสะกดคำได้เพิ่มมากขึ้นทำให้มีพัฒนาการด้านการอ่านและการเขียนที่สูงขึ้น

2.8 กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้า ตำรา หนังสือ และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย โดยการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยจึงสรุปเป็นกรอบแนวคิดการวิจัยได้ ดังนี้

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านเลิง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 5 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 3 อย่าง ดังนี้

3.2.1 แผนการการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยตามแบบ PWIM ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เรื่อง มาตราตัวสะกด จำนวน 3 หน่วย หน่วยละ 4 ชั่วโมงรวมเป็น 12 ชั่วโมง จำนวน 12 แผน ประกอบด้วย

3.2.1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1–4 เรื่อง มาตราตัวสะกด แม่ กก

3.2.1.2 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5–8 เรื่อง มาตราตัวสะกด แม่ กด

3.2.1.3 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9–12 เรื่อง มาตราตัวสะกดแม่ กบ

3.2.2 แบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1

3.2.3 แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยตามลำดับขั้นตอนดังนี้

3.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM เรื่อง มาตราตัวสะกด จำนวน 3 หน่วย หน่วยละ 4 ชั่วโมง รวมเป็น 12 ชั่วโมง จำนวน 12 แผน ดังนี้

3.3.1.1 ศึกษารายละเอียดและวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สาระที่ 1 การอ่านและสาระที่ 2 การเขียน

3.3.1.2 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและการเขียนตามแนวการจัดการเรียนรู้แบบการอ่านและการเขียนจากภาพ

3.3.1.3 ศึกษารายละเอียดและวิเคราะห์รูปแบบของแผนการจัดเรียนรู้แล้วกำหนดรูปแบบของแผนการจัดเรียนรู้โดยแต่ละแผนมีองค์ประกอบ

1) มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

2) สาระสำคัญ

3) จุดประสงค์การเรียนรู้

4) สาระการเรียนรู้

5) กิจกรรมการเรียนรู้

6) สื่อและแหล่งการเรียนรู้

7) การวัดและประเมินผล

8) การบันทึกหลังสอน

3.3.1.4 ศึกษาและวิเคราะห์คำศัพท์สำหรับนักเรียน เพื่อให้สอดคล้องกับแผนการจัดการเรียนรู้

3.3.1.5 ศึกษาวิธีการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ จากคู่มือครูแนวทางการจัดสาระการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.3.1.6 เมื่อกำหนดรูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยเน้นการอ่านและการเขียนเรื่องผ่านการอ่านมาตราตัวสะกด จำนวน 3 หน่วย ที่มีทั้งหมด 12 ชั่วโมง จำนวน 12 แผน โดยไม่รวมการประเมินก่อนและหลังการเรียน

3.3.1.7 เพื่อสร้างแผนการจัดการเรียนรู้การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนตามแบบ PWIM จำนวน 3 หน่วย หน่วยละ 4 ชั่วโมง รวมเป็น 12 ชั่วโมง จำนวน 12 แผน โดยไม่รวมเวลาการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน สามารถสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตามรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 3.1 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้ เรื่องมาตราตัวสะกด

แผน	เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
1	เรียนรู้จักคำที่มีตัวสะกดอยู่ในมาตรา แม่ กก	1) บอกหลักการอ่านคำมาตราแม่ กก ได้ (K) 2) เขียนแจกลูกตัวสะกดคำในมาตราแม่ กก ได้ (P) 3) ใฝ่เรียนรู้ มีมารยาทในการอ่านและการเขียน (A)	1
2	ฝึกการเขียนแจกลูกสะกดคำในมาตรา แม่ กก	1) บอกหลักการเขียนแจกลูกสะกดคำมาตราแม่ กก ได้ (K) 2) เขียนแจกลูกตัวสะกดคำในมาตราแม่ กก ได้ (P) 3)ใฝ่เรียนรู้ มีมารยาทในการอ่านและการเขียน (A)	1
3	แต่งประโยคมาตรา แม่ กก	1) บอกหลักการเขียนประโยคได้ (K) 2) แต่งประโยคง่าย ๆ จากคำในมาตราแม่ กก ได้ (P) 3) ใฝ่เรียนรู้ มีมารยาทในการอ่านและการเขียน (A)	1
4	เขียนคำมาตราแม่ กก การเขียน สะกดคำได้ถูกต้อง	1) บอกหลักการเขียนคำได้ (K) 2) เขียนคำตามภาพในมาตราแม่ กก ได้ (P) 3) ใฝ่เรียนรู้ มีมารยาทในการอ่านและการเขียน (A)	1
5	เรียนรู้จักคำที่มีตัวสะกดอยู่ในมาตรา แม่ กบ	1) บอกหลักการอ่านคำมาตราแม่ กบ ได้ (K) 2) เขียนแจกลูกตัวสะกดคำในมาตราแม่ กบ ได้ (P) 3) ใฝ่เรียนรู้ มีมารยาทในการอ่านและการเขียน (A)	1

(ต่อ)

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

แผน	เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
6	ฝึกการเขียนแจกลูกสะกดคำในมาตราแม่ กบ	1) บอกหลักการเขียนแจกลูกสะกดคำมาตราแม่ กบ ได้ (K) 2) เขียนแจกลูกตัวสะกดคำในมาตราแม่ กบ ได้ (P) 3) ใฝ่เรียนรู้ มีมารยาทในการอ่านและการเขียน (A)	1
7	การแต่งประโยคจากคำในมาตราแม่ กบ	1) บอกหลักการเขียนประโยค ได้ (K) 2) แต่งประโยคง่าย ๆ จากคำในมาตราแม่ กบ ได้ (P) 3) ใฝ่เรียนรู้ มีมารยาทในการอ่านและการเขียน (A)	1
8	เขียนคำมาตราแม่ กบ การเขียน สะกดคำได้ถูกต้อง	1) บอกหลักการเขียนคำ ได้ (K) 2) เขียนคำตามภาพในมาตราแม่ กบ ได้ (P) 3) ใฝ่เรียนรู้ มีมารยาทในการอ่านและการเขียน (A)	1
9	เรียนรู้จักคำที่มีตัวสะกดอยู่ในมาตราแม่ กด	1) บอกหลักการอ่านคำมาตราแม่ กด ได้ (K) 2) เขียนแจกลูกตัวสะกดคำในมาตราแม่ กด ได้ (P) 3) ใฝ่เรียนรู้ มีมารยาทในการอ่านและการเขียน (A)	1
10	ฝึกการเขียนแจกลูกสะกดคำในมาตราแม่ กด	1) บอกหลักการเขียนแจกลูกสะกดคำมาตราแม่ กด ได้ (K) 2) เขียนแจกลูกตัวสะกดคำในมาตราแม่ กด ได้ (P) 3) ใฝ่เรียนรู้ มีมารยาทในการอ่านและการเขียน (A)	1
11	การแต่งประโยคจากคำในมาตราแม่ กด	1) บอกหลักการเขียนประโยค ได้ (K) 2) แต่งประโยคง่าย ๆ จากคำในมาตราแม่ กด ได้ (P) 3) ใฝ่เรียนรู้ มีมารยาทในการอ่านและการเขียน (A)	1
12	เขียนคำมาตราแม่ กด การเขียน สะกดคำได้ถูกต้อง	1) บอกหลักการเขียนคำได้ (K) 2) เขียนคำตามภาพในมาตราแม่ กด ได้ (P) 3) ใฝ่เรียนรู้ มีมารยาทในการอ่านและการเขียน (A)	1
รวม			12

3.3.1.8 เมื่อได้แผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างเสร็จแล้ว นำไปเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อให้ตรวจสอบความเหมาะสม ความถูกต้อง และความเที่ยงตรงของจุดประสงค์และเนื้อหา รวมทั้งความสอดคล้องของกิจกรรม สื่อ การวัดประเมินผล เพื่อพิจารณาให้คำแนะนำในส่วนที่บกพร่อง และข้อเสนอแนะแล้วนำมาปรับปรุง

3.3.1.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้พร้อมด้วยแบบประเมิน เสนอผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบและประเมินความเหมาะสม ความถูกต้อง ความเที่ยงตรงตาม จุดประสงค์และเนื้อหา ตลอดจนความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อ การวัดและ ประเมินผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

1) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดรุณนภา นาชัยฤทธิ์ วุฒิการศึกษา ปร.ด. หลักสูตรและการสอน อาจารย์ประจำสาขาวิชาการประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านนวัตกรรมและสื่อ

2) นางสุจิตร เอกพิมพ์ วุฒิการศึกษา ค.ด. หลักสูตรและการเรียนการสอน ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ โรงเรียนท่าขอนยางวิทยาคม จังหวัดมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการเรียน

3) คุณครูวิวัฒนา กองจันทร์ดี ค.บ.การประถมศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านหนองเต่าบึงเรือใหญ่ จังหวัดขอนแก่น ผู้เชี่ยวชาญด้านวิชาเอก

4) คุณครูปริยานุช ชาญศึก ค.บ.ภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านโคกสีวิทยาเสริม จังหวัดขอนแก่น ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษา

5) คุณครูณัฏฐ์ บัวผัน ศษ.ม. การวัดและประเมินผลการศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม โรงเรียนบ้านโคกแปะ จังหวัดขอนแก่น ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล

3.3.1.10 นำผลการประเมินที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญ นำมาวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยรายแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์การประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert) ชนิดตัวเลือก 5 ระดับ โดยมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

เหมาะสมมากที่สุด	ให้	5 คะแนน
เหมาะสมมาก	ให้	4 คะแนน
เหมาะสมปานกลาง	ให้	3 คะแนน
เหมาะสมน้อย	ให้	2 คะแนน
เหมาะสมน้อยที่สุด	ให้	1 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายข้อมูลที่เป็นค่าเฉลี่ย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, น. 103)

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.51-5.00 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51-4.50 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51-3.50 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51-2.50 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.50 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

3.3.1.11 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เชี่ยวชาญทำการประเมินค่าเฉลี่ยได้ค่าคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 4.70 ถึง 4.87 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ที่มีความเหมาะสมระดับมากที่สุดและผู้ศึกษาได้ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

3.3.1.12 นำแผนการจัดการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วไปใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมายต่อไป

3.3.2 แบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1

3.3.2.1 วิเคราะห์เนื้อหา มาตรฐาน ตัวชี้วัด และจุดประสงค์การเรียนรู้ และจัดทำแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย จำนวน 30 ข้อ

3.3.2.2 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย โดยการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 30 ข้อ ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ โดยมีความเหมาะสมใช้ได้จริง 20 ข้อ

ตารางที่ 3.2 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสาระการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ และจำนวนข้อสอบที่ต้องการ

แผน	สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบ	
			ออก	ใช้จริง
1	เรียนรู้จักคำที่มีตัวสะกดอยู่ในมาตราแม่ กก	1) บอกหลักการอ่านคำมาตราแม่ กก ได้ 2) เขียนแจกลูกตัวสะกดคำในมาตราแม่ กก ได้	2	2
2	ฝึกการเขียนแจกลูกสะกดคำในมาตราแม่ กก	1) บอกหลักการเขียนแจกลูกสะกดคำมาตราแม่ กก ได้ 2) เขียนแจกลูกตัวสะกดคำในมาตราแม่ กก ได้	2	1

(ต่อ)

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

แผน	สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบ	
			ออก	ใช้จริง
3	แต่งประโยคมาตราแม่ กก	1) บอกหลักการเขียนประโยค ได้ 2) แต่งประโยคง่าย ๆ จากคำในมาตราแม่ กก ได้	3	2
4	เขียนคำมาตราแม่ กก การเขียน สะกดคำได้ถูกต้อง	1) บอกหลักการเขียนคำได้ 2) เขียนคำตามภาพในมาตราแม่ กก ได้	3	2
5	เรียนรู้จักคำที่มีตัวสะกดอยู่ในมาตราแม่ กบ	1) บอกหลักการอ่านคำมาตราแม่ กบ ได้ 2) เขียนแจกลูกตัวสะกดคำในมาตราแม่ กบ ได้	2	2
6	ฝึกการเขียนแจกลูกสะกดคำในมาตราแม่ กบ	1) บอกหลักการเขียนแจกลูกสะกดคำมาตราแม่ กบ ได้ 2) เขียนแจกลูกตัวสะกดคำในมาตราแม่ กบ ได้	2	1
7	การแต่งประโยคจากคำในมาตราแม่ กบ	1) บอกหลักการเขียนประโยค ได้ 2) แต่งประโยคง่าย ๆ จากคำในมาตราแม่ กบ ได้	3	2
8	เขียนคำมาตราแม่ กบ การเขียน สะกดคำได้ถูกต้อง	1) บอกหลักการเขียนคำ ได้ 2) เขียนคำตามภาพในมาตราแม่ กบ ได้	3	2
9	เรียนรู้จักคำที่มีตัวสะกดอยู่ในมาตราแม่ กด	1) บอกหลักการอ่านคำมาตราแม่ กด ได้ 2) เขียนแจกลูกตัวสะกดคำในมาตราแม่ กด ได้	2	1
10	ฝึกการเขียนแจกลูกสะกดคำในมาตราแม่ กด	1) บอกหลักการเขียนแจกลูกสะกดคำมาตราแม่ กด ได้ 2) เขียนแจกลูกตัวสะกดคำในมาตราแม่ กด ได้	2	1

(ต่อ)

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

แผน	สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบ	
			ออก	ใช้จริง
11	การแต่งประโยคจากคำในมาตราแม่ กด	1) บอกหลักการเขียนประโยค ได้ 2) แต่งประโยคง่าย ๆ จากคำในมาตราแม่ กด ได้	3	2
12	เขียนคำมาตราแม่ กด การเขียน สะกดคำได้ถูกต้อง	1) บอกหลักการเขียนคำได้ 2) เขียนคำตามภาพในมาตราแม่ กด ได้	3	2
รวม			30	20

3.3.2.3 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความเหมาะสม ด้านภาษา และแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

3.3.2.4 นำแบบวัดความสามารถที่แก้ไขแล้วพร้อมแบบประเมินคุณภาพของข้อสอบที่สร้างขึ้นเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาว่าวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้และครอบคลุมเนื้อหาหรือไม่ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (Index of Item Object Congruence: IOC) เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบ โดยผู้เชี่ยวชาญพิจารณา ดังนี้ (ไพศาล วรคำ, 2564, น. 269)

ให้ +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้ 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้ -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นวัดได้ไม่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

3.3.2.5 นำผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้มาวิเคราะห์มาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้สูตร IOC (ไพศาล วรคำ, 2564, น. 269) เลือกข้อสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ถึง 1.00 เพื่อนำไปทดลองใช้คุณภาพของข้อสอบ ซึ่งผลการประเมินมีค่า IOC ระหว่าง 0.80–1.00

3.3.2.6 วิเคราะห์คะแนนเพื่อหาค่าความยาก (P) โดยมีเกณฑ์ 0.20–0.80 และหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อของข้อสอบ (B) โดยมีเกณฑ์ 0.20–1.00 โดยใช้วิธีของเบรนแนน (Discrimination Index B) (ไพศาล วรคำ, 2564, น. 306) เพื่อคัดเลือกข้อสอบที่ผ่านเกณฑ์มาไว้ใช้จริง 20 ข้อ

3.3.2.7 นำผลจากการวิเคราะห์คะแนนมาคัดเลือกข้อสอบที่ผ่านเกณฑ์ไว้ จำนวน 20 ข้อ ให้คลอบคลุมทุกจุดประสงค์การเรียนรู้ตามจำนวนที่กำหนดไว้ก่อนนำไปทดลองใช้ ซึ่งผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก (B) อยู่ระหว่าง 0.21–0.63 ค่าความยากง่าย (P) อยู่ระหว่าง 0.21–0.63 และค่าความเชื่อมั่น (r_{cc}) เท่ากับ 0.93

3.3.2.8 ดำเนินการจัดพิมพ์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้วจำนวน 20 ข้อ เป็นฉบับจริง เพื่อนำไปใช้จริง กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.3.3 แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

3.3.3.1 ศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย และวิธีการสร้างเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสังเกตจากเอกสาร หนังสือ ตำรา ที่เกี่ยวข้อง

3.3.3.2 สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย เพื่อเป็นกรอบในการนิยามสำหรับรายการสอบถามและออกแบบโครงสร้างแบบสังเกตพฤติกรร

3.3.3.3 กำหนดรายการสังเกตและสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rubric Scale) 3 ระดับ คือ ดี ปานกลาง ปรับปรุง โดยกำหนดเกณฑ์ให้คะแนนและเกณฑ์แปลผลพฤติกรรม ดังนี้

ระดับ 3 หมายถึง มีพฤติกรรมในระดับ ดี
ระดับ 2 หมายถึง มีพฤติกรรมในระดับ ปานกลาง
ระดับ 1 หมายถึง มีพฤติกรรมในระดับ ปรับปรุง

เกณฑ์การแปลความหมายข้อมูลที่เป็นค่าเฉลี่ย ดังนี้

คะแนน 12-15 หมายถึง ดีมาก
คะแนน 8-11 หมายถึง ดี
คะแนน 4-7 หมายถึง พอใช้
คะแนน 0-3 หมายถึง ปรับปรุง

3.3.3.4 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาให้ข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข จากนั้นเสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมตรวจสอบความถูกต้อง พิจารณาความเหมาะสมของข้อคำถาม

+1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับนิยามความพึงพอใจ
0 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับนิยามความพึงพอใจ
- 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามไม่สอดคล้องกับนิยามความพึงพอใจ

3.3.3.5 วิเคราะห์ความสอดคล้อง IC (Index of Item Congruence) ของข้อคำถามทุกข้อ จำนวน 5 ข้อ โดยพิจารณาเกณฑ์ความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ซึ่งได้ค่าจริงระหว่าง 0.60 – 1.00

3.3.3.6 จัดพิมพ์แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำ เพื่อนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มเป้าหมายในครั้งต่อไป

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4.1 รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการทดลองในรูปแบบ การวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) แบบ One Group Posttest Only Design (ไพศาล วรคำ, 2564, น. 141-142)

ตารางที่ 3.3 แบบแผนการวิจัยแบบ One Group Posttest Only Design

การสุ่ม	กลุ่ม	ทดสอบก่อน	สิ่งทดลอง	ทดสอบหลัง
-	E	-	X	O

เมื่อ E หมายถึง กลุ่มทดลอง
X หมายถึง การให้สิ่งทดลอง
O หมายถึง การวัดตัวแปรหลังทำการทดลอง

3.4.2 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4.2.1 ผู้วิจัยติดต่อภาควิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม เพื่อทำหนังสือขออนุญาตดำเนินการวิจัย ไปยังผู้อำนวยการสถานศึกษา โรงเรียนบ้านเลิง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต 1

3.4.2.2 ผู้วิจัยขอเข้าพบอำนวยการสถานศึกษา โรงเรียนบ้านเลิง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่นเขต 1 เพื่อชี้แจ้งวัตถุประสงค์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนขอความร่วมมือในการวิจัย

3.4.2.3 การดำเนินการทดลองกับกลุ่มเป้าหมาย โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1) ก่อนการทดลอง ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนเรียน โดยให้กลุ่มเป้าหมายลองทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำ โดยถือเอาคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบนั้นเป็นคะแนนก่อนการทดลอง

2) ทำการทดลอง โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ตามรู้แบบการอ่าน และการเขียนจากภาพ PWIM

3) หลังการทดลอง ผู้วิจัยทำการทดสอบหลังเรียน โดยให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายทดลองทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำ โดยถือเอาคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบนั้นเป็นคะแนนหลังการทดลอง

4) นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองไปทำการวิเคราะห์หาค่าทางสถิติและแปลผลตามเกณฑ์การแปลความหมายข้อมูลที่เป็นค่าเฉลี่ย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, น 103)

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.51-5.00	หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51-4.50	หมายถึง มีความเหมาะสมมาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51-3.50	หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51-2.50	หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.50	หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์หาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ตามเกณฑ์ร้อยละ 80

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้สถิติ ดังนี้

3.6.1 สถิติพื้นฐาน

3.6.1.1 ร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตรของ (ชวลิต ชูกำแพง, 2553)

$$ร้อยละ = \frac{ตัวเลขที่ต้องการศึกษา \times 100}{จำนวนเต็ม} \qquad (3\text{-}1)$$

3.6.1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนโดยคำนวณจากสูตร (ชวลิต ชูกำแพง, 2553)

$$\overline{X} = \frac{\sum X}{N} \qquad (3\text{-}2)$$

เมื่อ $\overline{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยเลขคณิต

$\sum X$ แทน ผลบวกของข้อมูลทุกค่า

X แทน คะแนนแต่ละตัว

N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

3.6.1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้สูตร (ชวลิต ชูกำแพง, 2553)

$$S = \sqrt{\frac{\sum_{i=1}^{n}(X_i - \bar{X})^2}{n-1}} \qquad (3\text{-}3)$$

เมื่อ S แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มเป้าหมาย

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มเป้าหมาย

X_i แทน จำนวนคะแนนของนักเรียน

n แทน จำนวนสมาชิกของกลุ่มเป้าหมาย

3.6.2 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

3.6.2.1 สถิติที่ใช้หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา แบบทดสอบการอ่าน แบบทดสอบการเขียน โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้สูตร IOC (สมนึก ภัททิยธนี, 2553)

$$IOC = \frac{\sum R}{n} \qquad (3\text{-}4)$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องของข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

n แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

3.6.2.2 ค่าความยากง่าย (p) โดยวิธีของเบรนแนน (Brennan) (บุญชม ศรีสะอาด, 2553,น.97) ใช้สูตรดังนี้

$$P = \frac{R}{N} \tag{3-5}$$

เมื่อ P แทน ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบ
R แทน นักเรียนที่ตอบถูกทั้งหมด
N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมดที่เข้าสอบ

3.6.2.3 ค่าอำนาจจำแนก (B) ของแบบทดสอบโดยใช้วิธีของเบรนแนน (Brennan) คำนวณ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, น.105) ใช้สูตรดังนี้

$$B = \frac{U}{n_1} - \frac{L}{n_2} \tag{3-6}$$

เมื่อ B แทน ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ
U แทน จำนวนคนในกลุ่มผู้รอบรู้ที่ทำข้อสอบข้อนั้นถูก
L แทน จำนวนคนในกลุ่มผู้ไม่รอบรู้ที่ทำข้อสอบข้อนั้นถูก
n_1 แทน จำนวนคนในกลุ่มผู้รอบรู้หรือสอบได้คะแนนเท่ากับหรือสูงกว่าจุดตัด
n_2 แทน จำนวนคนในกลุ่มผู้ไม่รอบรู้หรือสอบได้คะแนนต่ำกว่าจุดตัด

3.6.2.4 ค่าความเชื่อมั่นแบบอิงเกณฑ์โดยวิธีของ Lovett (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, น. 112) ใช้สูตรดังนี้

$$r_{cc} = 1 - \frac{k\sum X_i - \sum X_i^2}{(k-1)\sum (X_i - C)^2} \tag{3-7}$$

เมื่อ r_{cc} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
k แทน จำนวนข้อสอบทั้งหมด
X_i แทน คะแนนสอบของนักเรียนแต่ละคน
$\sum X_i$ แทน ผลรวมของคะแนนสอบของนักเรียนทุกคน
$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนสอบทั้งหมดของนักเรียนแต่ละคนยกกำลังสอง

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย เรื่อง การพัฒนาความสามารถการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย โดยการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ทางสถิติที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N แทน จำนวนนักเรียน

$\overline{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน

S แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ

E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

4.2 ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแบบ PWIM ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์การศึกษาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย โดยการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพ (E_1 / E_2) 80/80

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยกับร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM มีความสามารถด้านการอ่านแจกลูกสะกดคำภาษาไทยหลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยกับเกณฑ์ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM มีความสามารถด้านการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทยหลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกระบวนการจัดการเรียนการรู้

ผลการประเมินประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอน PWIM สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยแบ่งออกเป็น

1. ผลการประเมินประสิทธิภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้ ที่ได้มาจาก การทำกิจกรรมระหว่างการจัดการเรียนรู้ และใบงาน

2. ผลการประเมินประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ได้มาจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนสะกดคำภาษาไทย จำนวน 20 ข้อ

มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1 ผลการประเมินประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ผลการประเมินประสิทธิภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้ (E_1)			ผลการประเมินประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)		
เลขที่	คะแนน (120)	ร้อยละ	เลขที่	คะแนน (20)	ร้อยละ
1	113	81.67	1	17	85
2	119	91.67	2	18	90
3	113	86.67	3	17	85
4	120	94.17	4	19	95
5	107	81.67	5	16	80

(ต่อ)

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ผลการประเมินประสิทธิภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้ (E_1)			ผลการประเมินประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)		
เลขที่	คะแนน (120)	ร้อยละ	เลขที่	คะแนน (20)	ร้อยละ
$\overline{X}$	104		$\overline{X}$	17.40	
S	5.70		S	1.14	
ร้อยละ	87.17		ร้อยละ	87.00	
ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ (E_1/E_2) เท่ากับ 87.17/87.00					

ตารางที่ 4.2 ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย โดยการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM (E_1/E_2)

ประสิทธิภาพ	คะแนนเต็ม	$\overline{X}$	S	ร้อยละ
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)	120	104.60	5.70	87.17
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)	20	17.40	1.14	87.00
ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ (E_1/E_2)เท่ากับ 87.17/87.00				

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 87.17 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 87.00 ดังนั้น การจัดการเรียนรู้แบบ PWIM สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 87.17/87.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80

ตอนที่ 2 การศึกษาค่าเฉลี่ยกับเกณฑ์ร้อยละ

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยกับเกณฑ์ร้อยละ ของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM มีความสามารถด้านการอ่านสะกดคำภาษาไทย หลังการจัดการเรียนรู้กับเกณฑ์ร้อยละ 80 ผลปรากฏดังตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 คะแนนความสามารถด้านการอ่านและเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย

เลขที่	คะแนน (เต็ม20)	เกณฑ์	ร้อยละ	ผ่าน/ไม่ผ่าน
1	17	16	85	ผ่าน
2	18	16	90	ผ่าน
3	17	16	85	ผ่าน

(ต่อ)

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

เลขที่	คะแนน (เต็ม20)	เกณฑ์	ร้อยละ	ผ่าน/ไม่ผ่าน
4	19	16	95	ผ่าน
5	16	16	80	ผ่าน
$\overline{X}$	17.40			
S	1.14			
ร้อยละ	87.00			

จากตารางที่ 4.3 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีคะแนนความสามารถด้านการอ่านและเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทยหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้รูปแบบของ PWIM มีค่าร้อยละเฉลี่ยเท่ากับ 87 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 จากจำนวนนักเรียน 5 คน ผ่าน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100

ตอนที่ 3 การหาค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำของนักเรียน

จากผลการศึกษา ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนน ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย ปรากฏดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านและเขียนแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ข้อที่	รายการประเมิน	$\overline{X}$	S	ระดับพฤติกรรม
1	ความสนใจในการทำกิจกรรม	2.73	0.49	ดีมาก
2	การมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น	2.31	0.40	ดี
3	การตอบคำถาม	2.73	0.49	ดีมาก
4	การยอมรับฟังความคิดเห็นผู้อื่น	2.31	0.00	ดี
5	ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย	2.50	0.49	ดีมาก
เฉลี่ยโดยรวม		2.52	0.17	ดีมาก

จากตารางที่ 4.4 พบว่า นักเรียนมีคะแนน ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 12.80 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.17 และระดับพฤติกรรมโดยรวมอยู่ในระดับ ดีมาก

เมื่อพิจารณารายข้อจะพบว่า นักเรียนมีระดับพฤติกรรมระดับดีมาก คือ นักเรียนมีความสนใจในการทำกิจกรรม ($\overline{X}$ =2.31, $S.D.$=0.49) นักเรียนมีการตอบคำถาม ($\overline{X}$ =2.31, $S.D.$=0.49) และนักเรียนสามารถทำงานตามที่ได้รับมอบหมายได้ ($\overline{X}$ =2.50, $S.D.$=0.49)

บทที่ 5
สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย โดยการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 วัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแบบ PWIM ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) ศึกษาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทยของนักเรียน หลังการจัดการเรียนรู้ตามแบบ PWIM เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 และ 3) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย ของนักเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแบบ PWIM ผู้วิจัยขอนำเสนอผลการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

1. สรุป
2. อภิปรายผล
3. ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุป

การพัฒนาความสามารถการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย โดยการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สรุปผลดังนี้

5.1.1 การจัดการเรียนรู้แบบ PWIM เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 87.17/87.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80

5.1.2 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถด้านการอ่านและการเขียนสะกดคำภาษาไทย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.40 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.14 คิดเป็นค่าร้อยละเฉลี่ยเท่ากับ 87.00 และนักเรียนทุกคนผ่านเกณฑ์การวัดความสามารถ คิดเป็นร้อยละ 100

5.1.3 นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทยโดยรวมอยู่ในระดับ ดีมาก ($\overline{X}$ =12.80, $S.D.$ =0.17)

5.2 อภิปรายผล

ผลการการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย โดยการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ดำเนินการสรุป และอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

5.2.1 การจัดการเรียนรู้แบบ PWIM เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 87.17/87.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ทั้งนี้เนื่องมากจากผู้วิจัยพัฒนาเครื่องมือวิจัยตามแนวคิดและหลักการของการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM และได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัยจากผู้เชี่ยวชาญ ทำให้การจัดการเรียนรู้แบบ PWIM มีประสิทธิภาพและมีความเหมาะสมต่อการนำไปใช้สอนจริงได้ ผลส่งให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจและเรียนรู้ได้อย่างเป็นระบบตามขั้นตอนของการเรียนรู้แบบ PWIM ซึ่งผู้วิจัยจึงได้วิเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของรูปแบบการสอนที่กำหนดไว้ 4 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 เริ่มด้วยการเลือกภาพที่เป็นคำที่มีมาตราตัวสะกดแม่ กก กบ กด ขั้นที่ 2 ผู้เรียนสังเกต และช่วยกันระบุชื่อคำศัพท์ของสิ่งที่พบในแผนภูมิภาพ ผู้สอนเชื่อมโยงคำศัพท์ที่ผู้เรียนระบุไว้กับแผนภูมิภาพ ขั้นที่ 3 ผู้เรียนจัดกลุ่ม หรือจำแนกประเภทคำศัพท์ที่ได้ระบุไว้จากแผนภูมิผู้เรียนอ่านและทบทวนคำศัพท์ที่ระบุไว้จากแผนภูมิภาพอีกครั้ง และ ขั้นที่ 4 ผู้สอนและผู้เรียนเพิ่มคำ ผู้เรียนตั้งชื่อของแผนภูมิภาพ ผู้เรียนนำคำศัพท์ที่ระบุไว้มาสร้างเป็นประโยค ผู้เรียนอ่านและทบทวนการสร้างประโยค ซึ่งวิเคราะห์และสอดคล้องกับขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้วิธีการสอน PWIM (อิศเรศ พิพัฒน์มงคลพร และวิไล พิพัฒน์มงคลพร, 2558, น. 21-22) ได้กล่าวถึง คือ การใช้วิธีการสอนแบบ Picture Word Inductive Model นี้ เป็นวิธีการสอนที่ดี และสอดคล้องกับธรรชาติการเรียนรู้ของมนุษย์วิธีหนึ่งมนุษย์พัฒนาภาษาพูดจากประสบการณ์การดำเนินชีวิต และจากภาษาพูด มนุษย์จึงพัฒนามาเป็นภาษาเขียนอันเป็นสัญลักษณ์(ตัวแทน) ของสิ่งต่าง ๆ รวมถึงอาการกริยาต่าง ๆ ที่มนุษย์แสดงออก ดังนั้นหากการสอนสามารถลำดับขั้นการสอนจากสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในการดำเนินชีวิตของคนเราไปสู่การสอนตัวแทนหรือที่เราเรียกว่าสัญลักษณ์แล้ว การเรียนรู้นั้นก็จะเป็นกระบวนการที่จะส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วและสอดคล้องกับธรรมชาติการเรียนรู้ของมนุษย์อย่างแท้จริง และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุพัตรา ศรีธรรมมา และอุบลวรรณ ส่งเสริม (2562) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาความสามารถในการอ่านและการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการประเมินความสามารถการอ่านสะกดคำของนักเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) ผลการ

ประเมินความสามารถการเขียนสะกดคำของนักเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2.2 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถด้านการอ่านและการเขียนสะกดคำภาษาไทย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.40 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.14 คิดเป็นค่าร้อยละเฉลี่ยเท่ากับ 87.00 และนักเรียนทุกคนผ่านเกณฑ์การวัดความสามารถ คิดเป็นร้อยละ 100 แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความสามารถด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย ทั้งนี้เนื่องมาจากกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและสรุปจากการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM เป็นการจัดการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 เริ่มด้วยการเลือกภาพที่เป็นคำที่มีมาตราตัวสะกดแม่ กก กบ กด ขั้นที่ 2 ผู้เรียนสังเกต และช่วยกันระบุชื่อคำศัพท์ของสิ่งที่พบในแผนภูมิภาพ ผู้สอนเชื่อมโยงคำศัพท์ที่ผู้เรียนระบุไว้กับแผนภูมิภาพ ขั้นที่ 3 ผู้เรียนจัดกลุ่ม หรือจำแนกประเภทคำศัพท์ที่ได้ระบุไว้จากแผนภูมิผู้เรียนอ่านและทบทวนคำศัพท์ที่ระบุไว้จากแผนภูมิภาพอีกครั้ง และ ขั้นที่ 4 ผู้สอนและผู้เรียนเพิ่มคำ ผู้เรียนตั้งชื่อของแผนภูมิภาพ ผู้เรียนนำคำศัพท์ที่ระบุไว้มาสร้างเป็นประโยค ผู้เรียนอ่านและทบทวนการสร้างประโยค และมีการวัดและวิเคราะห์ผลความสามารถด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อ้างจากรูปแบบการอ่านและการเขียนจากภาพ (Picture Word Inductive Model, PWIM) พัฒนาขึ้นเพื่อช่วยแก้ปัญหาการอ่าน การเขียน การเรียนรู้คำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษาของผู้เรียนระดับพื้นฐาน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Calhoun (2017) ได้กล่าวว่าการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM มีลักษณะที่สำคัญในการพัฒนาในด้านภาษาและความรู้เนื่องจากเป็นการสร้างคลังคำศัพท์ของเด็กจากคำพูดและความเข้าใจและรูปแบบประโยคและอำนวยความสะดวกในการเปลี่ยนแปลงการเขียนและการอ่านเด็กส่วนใหญ่ต้องการทำความเข้าใจกับภาษาที่อยู่รอบตัวของพวกเขาและเด็กส่วนใหญ่มีความกระตือรือร้นที่จะปลดล็อคความลึกลับของภาษาในการอ่านและการเขียน และสอดคล้องกับการวิจัยของ ปิลันธนา ศุภดล และคณะ (2557) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้ Picture Word Inductive Model ที่มีผลต่อการอ่าน การเขียนและการแต่งประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยกระบวนการศึกษาชั้นเรียน ผลการวิจัยพบว่า 1) การอ่าน การเขียน และการแต่งประโยคภาษาไทยของนักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ขึ้นไป และ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนผ่านเกณฑ์การทดสอบร้อยละ 60 ขึ้นไป จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 95.71

5.2.3 นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทยอยู่ในระดับดีมาก ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยได้นำวิธีการเรียนรู้แบบ PWIM มาจัดการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เป็นขั้นตอนอย่างเป็นขั้นตอน เกิดการคิดวิเคราะห์และการเรียนรู้คำในภาษาไทยได้เข้าใจมากขึ้น สนใจใฝ่เรียนรู้ในการเรียน สนุกและมีความสุขในการเรียนมากขึ้น พร้อมทั้งได้นำเสนอเนื้อหาที่เหมาะสมกับวัยและความสนใจของนักเรียน กระตุ้นการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการอ่านและการเขียน

คำภาษาไทย ด้วยสื่อรูปภาพที่น่าสนใจและทันสมัย ตอบสนองต่อความต้องการของนักเรียน ผู้สอนเปิดโอกาสให้ซักถามข้อสงสัยและให้คำปรึกษาในระหว่างกิจกรรมการอ่านอยู่เสมอ ทำให้นักเรียนได้รู้จุดที่ต้องไปพัฒนาตนเองต่อไป รวมทั้งคอยช่วยเหลือ ให้คำแนะนำแก่นักเรียนด้วยความเอาใจใส่ระหว่างการเรียนในห้องเรียนและนอกห้องเรียนด้วย เมื่อนักเรียนได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและแบ่งปันสิ่งที่ได้อ่านและเขียน ทำให้ผู้เรียนกล้าแสดงความคิดเห็น กล้าแสดงออกและมั่นใจในตนเองมากขึ้น และยังสามารถทำงานตามที่ได้รับมอบหมายได้สำเร็จลุล่วงได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทยของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสง่า วงค์ไชย (2562) ที่ได้ศึกษาวัตถุประสงค์ของ PWIM ไว้ คือ 1) เพื่อรูปแบบการสอนอ่านและเขียนให้ผู้เรียนระดับพื้นฐาน และ 2) เพื่อช่วยส่งเสริมและพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนให้แก่ผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับ นนทิชา คำดวง (2562) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM พบว่าความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับ สุนิสา มามีสุข (2565) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ PICTURE WORD INDUCTIVE MODELของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนเมื่อมีรูปภาพ กล้าแสดงออกให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม สามารถออกเสียงคำศัพท์และสะกดคำได้อย่างถูกต้องเมื่อเห็นรูปภาพ เขียนวลีหรือแต่งประโยคสั้น ๆ ทบทวนประโยคและคำศัพท์โดยใช้แผนภูมิรูปภาพได้

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

5.3.1.1 การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการอ่านและการเขียนจากภาพเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนนั้น ครูควรศึกษากระบวนการจัดการเรียนรู้ให้เข้าใจเพื่อที่จะได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5.3.1.2 ครูควรสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้เหมาะสมเพื่อนักเรียนจะได้เรียนรู้จากสิ่งรอบตัวโดยมีทั้งภาพและคำให้นักเรียนได้เห็น ได้อ่าน

5.3.1.3 ในชั่วโมงแรกของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนครูควรชี้แจ้งขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนเข้าใจถึงแนวทางการปฏิบัติ และควรสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนด้วยการร้องเล่นเต้น เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจก่อนทำการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

5.3.1.4 เมื่อจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและมีการทำงานกลุ่มครูควรกระตุ้นให้นักเรียนได้ร่วมกิจกรรมทุกคน เพื่อสร้างความมั่นใจและกล้าแสดงออกให้กับนักเรียน

5.3.1.5 ในการทำกิจกรรมครูควรดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิด เพื่อที่จะได้ให้คำแนะนำกับนักเรียนได้

5.3.1.6 เมื่อมีแบบฝึกทักษะให้นักเรียนทำครูควรแจ้งคะแนนให้นักเรียนทราบในชั่วโมงพร้อมบอกเหตุผลของการให้คะแนนแต่ละคน เพื่อที่นักเรียนจะได้ทราบความเก้าหน้าของตนเอง

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 ในการศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM สามารถนำไปพัฒนาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเรื่องอื่น ๆ ได้ เช่น การอ่านจับใจความ การเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นต้น

5.3.2.2 ควรศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ในการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระอื่น ๆ

5.3.2.3 ควรศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ที่ศึกษาตัวแปรต่าง ๆ เช่น แรงจูงใจ ผลสัมฤทธิ์ เจตคติ เป็นต้น

บรรณานุกรม

กมลชนก
ทั
บั
กระทรว
โร
กระทรว
กร
กาญจนา
ht
การุณันท
มห
เกศิณี แก้
htt
จิระพร ชะ
มห
ฉวีวรรณ คุ
ชวลิต ชูกำ
กา
ชัยยงค์ พร
(พิม
ไชยยศ เรือ
มห
ดนิตา ดวง
กา
ดารารัตน์
htt
ธาดาศักดิ์
กรุง

ธารีรัตน์ อรุณศรี. (2561). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนแบบอุปนัยโดยใช้ภาพ-คำ (PWIM) เรื่อง Learning English vocabulary is fun and easy สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.* อุตรดิตถ์: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาอุตรดิตถ์ เขต 1.

นนทิชา คำดวง. (2562). *การพัฒนาความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM.* สืบค้นจาก http://qadata. rpu. ac. th/wpcontent/uploads/2018/06/.

บังอร พานทอง. (2549). *ภาษาเพื่อการพัฒนาปัญญา.* กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

พูนสุข บุณย์สวัสดิ์. (2552). *ของเล่นเด็ก หนูน้อยน่ารัก.* กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปิยรัตน์ กลอนดอน. (2547). *ผลการจัดกิจกรรมการอ่านหนังสือนิทานตามแนวการสอน ภาษาแบบธรรมชาติที่มีต่อความสนใจในการอ่านของเด็กปฐมวัย โรงเรียนบ้านศรีสมบูรณ์ จังหวัดกำแพงเพชร.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต) นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ปิลันธนา ศุภดล และคณะ. (2557). *ผลการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้ Picture Word Inductive Model ที่มีผลต่อการอ่าน การเขียน และการแต่งประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยกระบวนการศึกษาชั้นเรียน.* รายงานการวิจัย ขอนแก่น: โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น ฝ่ายประถมศึกษา (ศึกษาศาสตร์).

ผ่องเพ็ญ เบญจาทิกุล. (2559). *ความหมายและความสำคัญของการเขียน.* กรุงเทพฯ: วิทยาลัยเทคโนโลยีวิมลบริหารธุรกิจ ประชาชื่น.

เผชิญ กิจระการ. (2554). *การวิจัยและทฤษฎีเทคโนโลยีการศึกษา.* มหาสารคาม: ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

พนัส สุขหนองบึง. (2538). *ผลการใช้เกมสอนซ่อมเสริมวิชาภาษาไทยกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่อ่านหนังสือไม่ออก* (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต) มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ไพศาล วรคำ. (2564). *การวิจัยทางการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 12). มหาสารคาม: ตักสิลาการพิมพ์.

ฟองจันทร์ สุขยิ่ง. (2553). *ศิลปะการอ่านอย่างมืออาชีพ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ไทยร่มเกล้า.

มยุรี กันทะลือ. (2543). *ผลการจัดกิจกรรมการอ่านตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติต่อพัฒนาการด้านการอ่านภาษาไทยของเด็กปฐมวัยที่พูดภาษาถิ่น.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต) กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. (2558). *วิสัยทัศน์ เป้าหมาย แผนยุทธศาสตร์ และกลยุทธ์เพื่อการพัฒนามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.* สืบค้นจาก http://ssru. ac. th/index. php/th/about-us/concept. html.

มัลลิกา ผ่องแผ้ว. (2565). *หลักการอ่าน.* ระยอง: วิทยาลัยเฉลิมกาญจนาระยอง.

ลาวัณย์ สังขพันธานนท์. (2555). *การอ่านเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต สหบรรณานุกรมห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษาไทย.* มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

วรรณี โสมประยูร. (2553). *เทคนิคการสอนภาษาไทย.* กรุงเทพฯ: ดอกหญ้าวิชาการ.

วัชรา เล่าเรียนดี. (2556). *ศาสตร์การนิเทศการสอน และการโค้ช การพัฒนาวิชาชีพ : ทฤษฎีกลยุทธ์สู่การปฏิบัติ* (พิมพ์ครั้งที่ 12). นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ นครปฐม.

วิจารณ์ พานิช. (2557). *การสร้างการเรียนรู้สู่ศตวรรษที่ 21.* นครปฐม: ส เจริญการพิมพ์.

วิรวัฒน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ. (2556). *การอ่านและการเขียนทางวิชาการ.* กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

วิไลพร อ้ายสม. (2551). *ผลของการใช้ภาพเพื่อการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสหศึกษา.* เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

วิไลลักษณ์ แก้วกระจ่าง. (2557). *การเพิ่มทักษะการเขียนด้วยชุดแบบฝึกโครงเรื่อง.* รายงานการวิจัย พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ.

วิสารัตน์ ทองเพียร. (2563). *การพัฒนาทักษะการอ่าน และการสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดเสาธงนอก โดยใช้กิจกรรมเกมการศึกษาจับคู่ประสมคำกับภาพ.* รายงานการวิจัยในชั้นเรียน สมุทรปราการ: โรงเรียนวัดเสาธงนอก.

ศรีรัตน์ เจิงกลิ่นจันทร์. (2542). *การอ่านและการสร้างนิสัยรักการอ่าน.* กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

ศิริวรรณ ร่มเย็น วูลเทอร์ และคณะ. (2557). *การจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น ฝ่ายประถมศึกษา (ศึกษาศาสตร์) โดยใช้แผนการจัดกิจกรรมด้วยรูปแบบ Picture Word Inductive Model.* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ศิวกานท์ ปทุมสูติ. (2553). *คู่มือการอ่านคิดวิเคราะห์.* สุพรรณบุรี: ศูนย์เรียนรู้ทุ่งศักดิ์อาศรม.

ศูนย์ฝึกและพัฒนาอาชีพราษฎรไทยบริเวณชายแดนเชียงราย. (2557). *ระบบสารสนเทศ คฝช. เชียงราย*. สืบค้นจาก http://crvtd. ac. th/main. php.

สง่า วงค์ไชย. (2562). *Picture Word Inductive Model: รูปแบบการสอนอ่านและเขียนสำหรับเด็ก*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สถาบันภาษาไทย. (2559). *คู่มือการสอนอ่านเขียน โดยการแจกลูกสะกดคำ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

สนิท ฉิมเล็ก. (2543). *พฤติกรรมการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา*. พิษณุโลก: สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม.

สมนึก ภัททิยธนี. (2553). *พื้นฐานการวิจัยการศึกษา*. กาฬสินธุ์: ประสานการพิมพ์.

สวรรญา โพธิ์คานิช. (2556). *ความสำคัญของการอ่านหนังสือ*. สืบค้นจาก https://www.dek-d.com/board/knowledge/3051407/.

สันติวัฒน์ จันทร์ใด. (2562). *ประเภทของการอ่าน*. กรุงเทพฯ: สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สายัณห์ ผาน้อย และคณะ. (2557). *การจัดทำผลงานทางวิชาการข้าราชการครูสายผู้สอน*. กรุงเทพฯ: แสงสินการพิมพ์.

สารานุกรมเสรี. (2557). *การเขียน*. สืบค้นจาก https://th. Wikipedia.org/wiki/.

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2550). *สรุปผลการประชุมสัมมาประสานแผนและแลกเปลี่ยนองค์ความรู้การดำเนินงานพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.

สุขุม เฉลยทรัพย์. (2550). *Active Leader ผู้นำ 360*. กรุงเทพฯ: ฐานบุ๊คส์.

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทรัมพรรย์. (2536). *วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุทธิชัย ปัญญโรจน์. (2557). *44 วิธีเปลี่ยนความล้มเหลวเป็นความสำเร็จ*. สมุทรปราการ: มายเบสท์บุคส์.

สุนิสา มามีสุข. (2565). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ PICTURE WORD INDUCTIVE MODEL ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สุพัตรา ศรีธรรมมา และอุบลวรรณ ส่งเสริม. (2562). *การพัฒนาความสามารถในการอ่านและการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สุรัตน์ นุ่มนนท์. (2539). *ความหมายและความสำคัญของสื่อสิ่งพิมพ์ในเอกสารการสอนชุดวิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสื่อสิ่งพิมพ์ (หน่วยที่ 1).* นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สุรีพรรณ ฉันวิจิตร. (2557). *การพัฒนาทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.* อุบลราชธานี: สำนักการศึกษา เทศบาลนครอุบลราชธานี.

สุวัฒน์ วิวัฒนานนท์. (2551). *ทักษะการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียน.* กรุงเทพฯ: เฟื่องฟ้า.

อมรรัตน์ ชำนาญรักษา. (2559). *ความหมายของการอ่าน.* สืบค้นจาก https://sites. google. com/site/madoobook/home/khwam-hmay-khxng-kar-xan.

อัจฉรา นาคทรัพย์. (2547). *การศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ.* (ปริญญานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อัณณ์ชญากร พัฒนประสิทธิ์. (2562). *รายงานการวิจัยการพัฒนาชุดการสอนคำพื้นฐานประกอบรูปภาพจริง เรื่องชีวิตประจำวัน เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านการเขียนคำพื้นฐานระดับประถมศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เด็กที่มีความต้องการพิเศษ.* เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.

อิศเรศ พิพัฒน์มงคลพร และวิไล พิพัฒน์มงคลพร. (2558). การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบพิคเจอร์เวิร์ด Picture Word Inductive Model. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 13(1), 17-22.

Calhoun, E.F. (2017). *Teaching Beginning Reading and Writing with the Picture Word Inductive Model.* Virginia: ASCD.

Calhoun, S. (2017). Exclusives, Equities and Prosodic Phrases in Samoan. *Journal of General Linguistics*, 2(1), 11.

Ferlazzo, L. and Sypnieski, K.H. (2017). *The ESL/ELL Teacher's Survival Guide.* Date to Accessed from https://books. google. co. th/books?id.

Indah, B.a.N.W. (2015). The use of Picture Word Inductive Model (PWIM) in the Teaching and Learning Process of Writing. *Journal of Islamic Education and Teacher Training*, 1(1), 29-36.

Joyce, B., Weil, M. and Calhoun, E. (2015). *Models of Teaching.* (9th ed). New Jersey: Pearson Education.

Nasution, I.S.A. and Murni, S.M. (2013). Improving Students' Questioning Achievement Through Picture Word Inductive Model (PWIM). *Journal of English Language Teaching of FBS-Untimed*, 2(1), 216.

Perkins, X.J.a.K. (2013). A Conceptual Paper on the Application of the Picture Word Inductive Model Using Bruner's Constructivist View of Learning and the Cognitive Load Theory. *Interdisciplinary Journal of Teaching and Learning*, 3(1), 8-17.

Prastama, F.Y. (2014). *The Effective of using Picture Word Inductive Model (PWIM) in Writing a Procedure Text English Education Study Program Language and Arts Education Department.* Ed.D. Thesis, Teacher Training and Education Faculty, Tanjung pura University.

Sepyanda, M. and Kusni, M. (2013). The Effect of Picture Word Inductive Model (PWIM) and Students' Self-efficacy Toward their Writing Skill of Descriptive Texts at Rade X of SMA NEGERI 1 IX Koto Sungai Lasi. *Journal English Language Teaching (ELT)*, 1(1), 112-119.

Wahyuni, E.F. (2016). *The Use of Picture Word Inductive Model and Improve Student's Vocabulary Achievement at MTs ASSYAFI'IYAH GONDANG Vocabulary Acquisition.* Ed.D. Thesis, The faculty of the Graduate School of Wichita State University.

Wink, J. and Putney, L. (2002). *A Vision of Vygotsky*. Boston, MA: Allyn & Bacon.

Zimmerman, B.J. and Labuhn, S.S. (2012). *Self-Regulation of Learning: Process Approaches to Personal Development*. In K. R. Harris, S. Graham, and T. Urdan (Eds.). The Educational Psychology Handbook, Volume 1: Theories, constructs, and Critical Issues. pp. 399-425. Washington DC: American Psychological Association.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 **เรื่อง มาตราตัวสะกดแม่ กก**

รหัสวิชา ท11101 **รายวิชาภาษาไทย**

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย **ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1**

ภาคเรียนที่ 2 **เวลาเรียน 1 ชั่วโมง**

ครูผู้สอน นางสาววจนะพร สีเกาะ

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐานการเรียนรู้ ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

ตัวชี้วัด ป.1/1 อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง และข้อความสั้น ๆ

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐานการเรียนรู้ ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทยการเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษาภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

ตัวชี้วัด ป.1/1 เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ

2. สาระสำคัญ

มาตราแม่ กก คือพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด ได้แก่ ก ข ค ฆ ซึ่งอ่านออกเสียง ก

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

3.1 บอกหลักการอ่านคำมาตราแม่ กก ได้ (K)

3.2 เขียนแจกลูกตัวสะกดคำในมาตราแม่ กก ได้ (P)

3.3 ใฝ่เรียนรู้ มีมารยาทในการอ่านและการเขียน (A)

4. สาระการเรียนรู้

คำที่มีตัวสะกดอยู่ในมาตราแม่ กก

5. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ PWIM

ขั้นนำ

1. นักเรียนร้องเพลง มาตราแม่กก จากแผนภูมิเพลง โดยครูร้องให้ฟัง แล้วนักเรียนฝึกร้องตามครูและฝึกร้องเอง จนคล่อง โดยมีเนื้อร้องดังนี้

มาตราแม่ กก (ซ้ำ) ไก่ ไข่ ควาย (ซ้ำ)

ฆ ระฆังตีดังกังวาน (ซ้ำ) สราญสุขใจ (ซ้ำ)

โยกเยกเลขหก (ซ้ำ) เมฆ โรค โชค (ซ้ำ)

ล้วนสะกดด้วยแม่ กก (ซ้ำ) มีสี่ตัว (ซ้ำ)

2. ครูนำแผนภูมิรูปภาพที่มีเหตุการณ์ สถานการณ์ ใกล้เคียงกับเพลงมาตราแม่ กก ที่นักเรียนและครูร้อง

3. นักเรียนและครูร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับแผนภูมิรูปภาพเกี่ยวกับคำที่มี ก สะกด และอ่านคำ เช่นลูก นก รัก จาก

ขั้นสอน

1. นักเรียนเรียนรู้คำที่สะกดด้วย ก อ่านคำศัพท์และความหมายของคำ ได้แก่ นก ปีก นัก ออก ปัก ปก ลูก หลีก นึก อยาก ตก ฟัก บอก โดยทำกิจกรรมดังนี้

1.1 อ่านแจกลูกตัวสะกดคำศัพท์จากรูปภาพตามครู

1.2 นักเรียนอ่านคำศัพท์พร้อมกัน

1.3 นักเรียนอ่านคำศัพท์เป็นกลุ่มและสุ่มอ่านเป็นรายบุคคล

1.4 เน้นการอ่านออกเสียงถูกต้อง และชัดเจน แล้วครูอธิบายความหมายของคำแต่ละคำให้นักเรียนเข้าใจ

2. ครูอธิบายและแนะนำเพิ่มเติมว่ามาตราแม่ กก พยัญชนะที่เป็นตัวสะกด ได้แก่ ก ข ค ฆ ซึ่งอ่านออกเสียง ก

ขั้นสรุป

1. นักเรียนทำแบบฝึกทักษะ แจกลูกสะกดคำมาตราแม่ กก จากภาพ ช่วยกันตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขข้อที่ผิด

2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปบทเรียนเกี่ยวกับ คำที่สะกดด้วย ก ดังนี้

คำที่มีตัว ก สะกด คือคำที่อยู่ในมาตราแม่ กก มี ก อยู่ท้ายคำซึ่งเรียกว่า ตัวสะกด อ่านออกเสียง ก สะกด พร้อมทั้งให้นักเรียนยกตัวอย่างคำที่สะกดด้วยมาตราแม่ กก

3. นักเรียนอ่านคำศัพท์จากบัตรคำพร้อมกัน

8. สื่อ

1. สื่อ PowerPoint เรื่องมาตราตัวสะกดแม่ กก
2. เพลงมาตราแม่ กก
3. แผนภูมิรูปภาพ สถานการณ์แม่ กก
4. แบบฝึกการเขียนและการอ่านแจกลูกสะกดคำมาตราแม่ กก
5. แบบทดสอบท้ายกิจกรรม

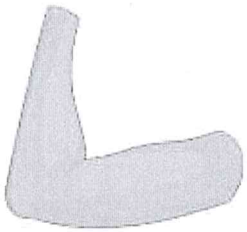
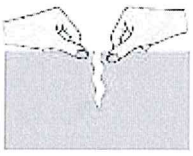
9. การวัดและประเมินผล

สิ่งที่ต้องการวัด	วิธีการวัดและประเมินผล	เครื่องมือวัดและประเมินผล	เกณฑ์การวัดและประเมินผล
นักเรียนสามารถบอกหลักการอ่านคำมาตราแม่ กก ได้ (K)	ทดสอบการอ่านคำจากแบบฝึกหัดตรวจแบบฝึกหัด	แบบฝึกหัดการอ่านและสะกดเขียนคำมาตราแม่ กก	ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ขึ้นไป
นักเรียนสามารถเขียนแจกลูกตัวสะกดคำในมาตราแม่ กก ได้ (P)	ทดสอบการอ่านคำจากแบบฝึกหัดตรวจแบบฝึกหัด	แบบฝึกหัดการอ่านและสะกดเขียนคำมาตราแม่ กก	ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ขึ้นไป
ใฝ่เรียนรู้ มีมารยาทในการอ่านและการเขียน (A)	สังเกตพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียน	แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียน	ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 ขึ้นไป

ฝึกเขียนแจกลูกสะกดคำ มาตราแม่ กก

คำ	พยัญชนะ	สระ	ตัวสะกด
ตัวอย่าง รัก	ร	ะ	ก
1. ลูก	.....	.....	.....
2. ผูก	.....	.....	.....
3. ถูก	.....	.....	.....
4. ปีก	.....	.....	.....
5. ฉีก	.....	.....	.....
6. ลอก	.....	.....	.....
7. ศอก	.....	.....	
8. เด็ก	.....	.....	
9. เล็ก	.....	.....	.....
10. โลก	.....	.....	.....

เรียนรู้คำศัพท์ และฝึกอ่านคำศัพท์จากรูปภาพ มาตราแม่ กก

	ลูก ☐ อ่านได้ ☐ อ่านไม่ได้		ลอก ☐ อ่านได้ ☐ อ่านไม่ได้
	ผูก ☐ อ่านได้ ☐ อ่านไม่ได้		ศอก ☐ อ่านได้ ☐ อ่านไม่ได้
	ถูก ☐ อ่านได้ ☐ อ่านไม่ได้		เด็ก ☐ อ่านได้ ☐ อ่านไม่ได้
	ปีก ☐ อ่านได้ ☐ อ่านไม่ได้		เล็ก ☐ อ่านได้ ☐ อ่านไม่ได้
	ฉีก ☐ อ่านได้ ☐ อ่านไม่ได้		โลก ☐ อ่านได้ ☐ อ่านไม่ได้

แบบทดสอบท้ายกิจกรรม

เขียนคำศัพท์จากภาพ

.....

_____

.....

_____

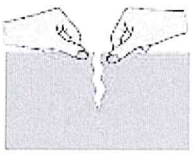
.....

_____

.....

_____

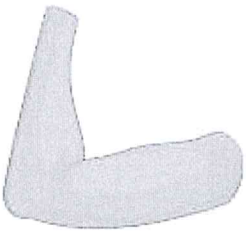
.....

_____

.....

_____

.....

_____

.....

_____

.....

_____

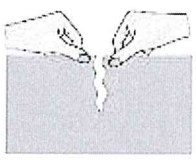
.....

_____

แบบทดสอบท้ายกิจกรรม

โดยการแต่งประโยคจากภาพ มาตราแม่ กก

1. 	ลูก ..... _____
2. 	ผูก ..... _____
3. 	ถูก ..... _____
4. 	ปีก ..... _____
5. 	ฉีก ..... _____

6. 	ลอก ..... _____
7. 	ศอก ..... _____
8. 	เด็ก ..... _____
9. 	เล็ก ..... _____
10. 	โลก ..... _____

โรงเรียนบ้านเลิง ปีการศึกษา 2566
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย รหัสวิชา ท11101 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ตามมาตรฐาน การเรียนรู้ มีข้อสอบปรนัยจำนวน 20 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบมี 3 ตัวเลือก และอัตนัย 1 ข้อ
ตอนที่ 1 ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกที่สุดเพียงข้อเดียว กากบาทลงในกระดาษคำตอบ

1. ข้อใดคือมาตราตัวสะกดแม่ **กก**
   ก. ถุงเท้า
   ข. กระโปรง
   ค. หมวก
2. ข้อใดคือมาตราตัวสะกดแม่ **กก**
   ก. วันศุกร์
   ข. วันพุธ
   ค. วันจันทร์
3. ข้อใดคือมาตราตัวสะกดแม่ กบ
   ก. เสียบ
   ข. เบียด
   ค. เบื่อ
4. ข้อใด **ไม่ใช่** มาตราตัวสะกดแม่ กบ
   ก. ภาพ
   ข. บาง
   ค. คาบ
5. ข้อใด **ไม่ใช่** มาตราตัวสะกดแม่ กก
   ก. ทอดไก่
   ข. หัวเผือก
   ค. ต้มโจ๊ก
6. คำในข้อใดอยู่ในมาตราตัวสะกดแม่ กก **ทั้งหมด**
   ก. ปีก หาง
   ข. เมฆ เงือก
   ค. บวก ลบ
7. ข้อใดเขียนคำอ่านได้ถูกต้อง
   ก. ลาภ อ่านว่า ลาบ
   ข. ยีราฟ อ่านว่า ยี - ราฟ
   ค. รูป อ่านว่า รูป
8. **ด** ในข้อใดเป็นตัวสะกด
   ก. ดอกไม้
   ข. กระโดด
   ค. เด็กดี
9. คำในข้อใดมีตัวสะกดมาตราแม่ **กด**
   ก. ตำรวจ
   ข. ทหาร
   ค. คุณหมอ
10. คำในข้อใดมีตัวสะกดเดียวกันกับคำว่า **กระดาษ**
    ง. สีดำ
    จ. ก้อนดิน
    ฉ. รูปวาด
11. คำว่า **ตัวเลข** อ่านสะกดได้ตามข้อใด
    ก. ตอ- อัว - ตัว - ลอ - เอ - กอ - เลก - ตัวเลก
    ข. ตอ- อะ - วอ - ตัว - ลอ - เอ - กอ - เลก - ตัวเลก
    ค. ตอ- อะ - วอ - ตัว - เอ – ลอ - ขอ - เลข – ตัวเลข

12. ข้อใดอ่านออกเสียง **ไม่ถูกต้อง**

ก. บาท อ่านว่า บาด

ข. รด อ่านว่า ลด

ค. อิฐ อ่านว่า อิด

13. **"ฉันไปภาคเหนือ"** คำที่ขีดเส้นใต้เขียนคำอ่านได้ตรงกับข้อใด

ก. ภาค

ข. พาค

ค. พาก

14. **"จงแต่ง ประ - โหยก"** คำที่ขีดเส้นใต้เขียนได้ตรงกับข้อใด

ก. ประโยค

ข. ประโหยก

ค. ประโยก

15. คำในข้อใดมีมาตราตัวสะกด*ต่างจาก*คำว่า**"อาบ"**

ก. ธูป

ข. ศพ

ค. เทียน

16. คำว่า **เรียก** อ่านสะกดคำได้ตามข้อใด

ก. รอ - เอ - กอ = เรียก

ข. รอ - เอย - กอ = เรียก

ค. รอ - เอีย - กอ = เรียก

17. **อืดอาด** = ออ - ..... - ดอ - อืด - ออ - อา - ..... - อาด

จงเติมคำที่หายไปให้ถูกต้อง

ก. อือ , อา

ข. อือ , ดอ

ค. ดอ , อา

18. ข้อใดเขียนการอ่านสะกดคำ**ไม่ถูกต้อง**

ก. ดิน สะกดว่า ดอ - อิ - นอ = ดิน

ข. งาม สะกดว่า งอ - อา - มอ = งาม

ค. ถาด สะกดว่า ทอ - อา - ดอ = ถาด

19. ประโยคในข้อใดมีคำในมาตราแม่กด**น้อยที่สุด**

ก. ฉันขับรถไปวัด

ข. มดโดนยาพิษ

ค. น้องโกรธพี่

20. ข้อใดอ่านออกเสียงถูกต้อง

ก. รับ อ่านว่า รัพ

ข. ทัพพี อ่านว่า ทับ - พี

ค. สัปดาห์ อ่านว่า สัป - ด

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียน แจกลูกสะกดคำภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

รายวิชาภาษาไทย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านเลิง

ลำดับที่	พฤติกรรม / ระดับคะแนน															
	ความสนใจในการทำกิจกรรม			การมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น			การตอบคำถาม			การยอมรับฟังความคิดเห็นผู้อื่น			ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย			รวม
	3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	
1																
2																
3																
4																
5																
6																
7																

เกณฑ์การให้คะแนน

ระดับ 3 หมายถึง มีพฤติกรรมในระดับ ดี

ระดับ 2 หมายถึง มีพฤติกรรมในระดับ ปานกลาง

ระดับ 1 หมายถึง มีพฤติกรรมในระดับ ปรับปรุง

เกณฑ์การประเมิน คะแนนเต็ม 15 คะแนน

คะแนน 12-15 หมายถึง ดีมาก

คะแนน 8-11 หมายถึง ดี

คะแนน 4-7 หมายถึง พอใช้

คะแนน 0-3 หมายถึง ปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ร้อยละ 80 (12 คะแนน)

ลงชื่อ.....

(นางสาววจนะพร สีเกาะ)

ครูผู้สอน / ผู้ประเมิน

ภาคผนวก ข

ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ตารางที่ ข.1 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ที่ส่งเสริมความสามารถในการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย (แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1)

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					$\sum$	$\bar{X}$	$S.D.$	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3	4	5				
1. มาตรฐานการเรียนรู้ตัวชี้วัด สาระสำคัญ มีความเชื่อมโยงกัน	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	4	4	5	5	5	23	4.60	0.55	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้สามารถวัดและประเมินผลได้	4	4	5	4	5	22	4.40	0.55	มาก
4. ความครบถ้วนของทักษะ / กระบวนการกับตัวชี้วัด	4	4	5	4	4	21	4.20	0.45	มาก
5. ความเหมาะสมของการจัดการเรียนรู้รูปแบบ PWIM สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	4	4	5	4	5	22	4.40	0.55	มาก
ขั้นที่ 1 เลือกภาพที่เป็นคำที่มีมาตราตัวสะกดแม่ กก	3	4	5	4	5	21	4.20	0.84	มาก
ขั้นที่ 2 ผู้เรียนสังเกต และช่วยกันระบุชื่อคำศัพท์ของสิ่งที่พบในแผนภูมิภาพ ผู้สอนเชื่อมโยงคำศัพท์ที่ผู้เรียนระบุไว้กับแผนภูมิภาพ	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
ขั้นที่ 3 ผู้เรียนจัดกลุ่ม หรือจำแนกประเภทคำศัพท์ที่ได้ระบุไว้จากแผนภูมิผู้เรียนอ่านและทบทวนคำศัพท์ที่ระบุไว้จากแผนภูมิภาพอีกครั้ง	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด

ตารางที่ ข.1 (ต่อ)

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					$\sum$	$\bar{X}$	$S.D.$	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3	4	5				
ขั้นที่ 4 ผู้สอนและผู้เรียนเพิ่มคำ ผู้เรียนตั้งชื่อของแผนภูมิภาพ ผู้เรียนนำคำศัพท์ที่ระบุไว้มาสร้างเป็นประโยค ผู้เรียนอ่านและทบทวนการสร้างประโยค	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
6. สื่อ อุปกรณ์ และแหล่งการเรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
7. วัดและประเมินผลได้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
8. วิธีการประเมิน เครื่องมือ และเกณฑ์การประเมินมีความสอดคล้องกัน	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
9. เครื่องมือวัดและประเมินผลมีความเหมาะสม	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
10. เกณฑ์การประเมินมีความเหมาะสม	4	4	5	4	4	21	4.20	0.45	มาก
11. แผนการจัดการเรียนรู้นี้สามารถนำไปจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนได้จริง	3	3	5	5	5	21	4.00	1.10	มาก
รวม							4.40	0.55	มากที่สุด

ตารางที่ ข.2 แบบสรุปการประเมินระดับคุณภาพความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้	$\bar{X}$	*S.D.*	ระดับคุณภาพ
1	4.40	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
2	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
3	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
4	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
5	4.40	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
6	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
7	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
8	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
9	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
10	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
11	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
12	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ ข.3 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับค่าความสอดคล้อง IOC ของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	ความสอดคล้อง
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
4	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ ข.4 ค่าความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (B) และค่าความเชื่อมั่น (r_{cc}) ของแบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM

ข้อที่	ค่าความยาก (P)	ค่าอำนาจจำแนก (B)	การแปลผล
1	0.39	0.53	ใช้ได้
2	0.33	0.45	ใช้ได้
3	0.31	0.39	ใช้ได้
4	0.25	0.21	ใช้ได้
5	0.31	0.24	ใช้ได้
6	0.31	0.44	ใช้ได้
7	0.33	0.30	ใช้ได้
8	0.31	0.39	ใช้ได้
9	0.33	0.35	ใช้ได้
10	0.39	0.43	ใช้ได้
11	0.39	0.63	ใช้ได้
12	0.36	0.36	ใช้ได้
13	0.36	0.56	ใช้ได้
14	0.39	0.33	ใช้ได้
15	0.31	0.34	ใช้ได้
16	0.36	0.31	ใช้ได้
17	0.39	0.48	ใช้ได้
18	0.33	0.40	ใช้ได้
19	0.39	0.58	ใช้ได้
20	0.31	0.34	ใช้ได้

หมายเหตุ. ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ 0.93

ตารางที่ ข.5 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับค่าความสอดคล้อง IOC ของแบบสังเกตุพฤติกรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	ความสอดคล้อง
	1	2	3	4	5		
1. ความสนใจในการทำกิจกรรม	1	1	1	1	1	1.00	สอดคล้อง
2. การมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น	0	1	1	0	1	0.60	สอดคล้อง
3. การตอบคำถาม	1	1	1	0	1	0.80	สอดคล้อง
4. การยอมรับฟังความคิดเห็นผู้อื่น	1	1	1	1	1	1.00	สอดคล้อง
5. ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย	1	1	1	1	1	1.00	สอดคล้อง

ภาคผนวก ค

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางที่ ค.1 ผลคะแนนและการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

คนที่	การจัดการเรียนรู้การอ่านและเขียนแจกลูกสะกดคำ ประยุกต์ใช้การจัดการเรียนรู้แบบ PWIM																						คะแนนรวมทั้งหมด (120)	คะแนนสอบหลังเรียน (20)
	แผน 1 (10)		แผน 2 (10)		แผน 3 (10)		แผน 4 (10)		แผน 5 (10)		แผน 6 (10)		แผน 7 (10)		แผน 8 (10)		แผน 9 (10)		แผน 10 (10)		แผน 11 (10)		แผน 12 (10)			
	ผลงาน	ทดสอบย่อย	ผลงาน	ทดสอบย่อย	ผลงาน	ทดสอบย่อย	ผลงาน	ทดสอบย่อย	ผลงาน	ทดสอบย่อย	ผลงาน	ทดสอบย่อย	ผลงาน	ทดสอบย่อย	ผลงาน	ทดสอบย่อย	ผลงาน	ทดสอบย่อย	ผลงาน	ทดสอบย่อย	ผลงาน	ทดสอบย่อย	ผลงาน	ทดสอบย่อย		
1	5	5	5	5	5	5	4	5	5	5	5	5	5	5	3	5	5	5	5	5	4	4	3	5	113	16
2	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	4	5	119	14
3	5	5	5	5	4	5	4	4	5	5	5	5	5	4	5	4	5	5	5	5	5	5	4	4	113	16
4	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	120	17
5	4	5	5	4	5	4	4	4	5	5	5	5	5	3	4	5	5	5	5	5	4	4	4	3	107	13
รวม	49		49		48		45		50		50		47		46		50		50		46		42		572	163
$\overline{X}$	9.8		9.8		9.6		9		10		10		9.4		9.2		10		10		9.2		8.4		104	16.30
S.D.	0.45		0.45		0.45		0.55		0.00		0.00		0.45		0.89		0		0		0.89		0.71			9.44
ค่าร้อยละ	98		98		96		90		100		100		94		92		100		100		92		84		87.17	87.00

ภาคผนวก ง

หนังสือราชการ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน ระดับบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์

ที่ อว.๐๖๑๙.๐๒/ว๐๙๙ **วันที่** ๙ ตุลาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดรุณนภา นาชัยฤทธิ์

ด้วย นางสาววจนะพร สีเกาะ รหัสประจำตัว ๖๕๘๒๑๐๑๘๐๑๐๔ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาความสามารถการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย โดยประยุกต์ใช้แนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑" เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของการวิจัย

เพื่อ ☐ ตรวจสอบด้านเนื้อหา วิชาเอก

☐ ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล

☐ ตรวจสอบด้านภาษา

☑ ตรวจสอบด้านนวัตกรรมและสื่อ

☐ ตรวจสอบด้านหลักสูตรและการสอน

☐ อื่นๆ ระบุ .....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(นายอนุสรณ์ ถูสินแก่น)
คณบดีคณะครุศาสตร์

ที่ อว๐๖๑๙.๐๒/๔๙๔๘

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๙ ตุลาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอแต่งตั้งเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน นางสุจิตร เอกพิมพ์

ด้วย นางสาววจนะพร สีเกาะ รหัสประจำตัว ๖๕๘๒๑๐๑๘๐๑๐๔ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาความสามารถการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย โดยประยุกต์ใช้แนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓" เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของการวิจัย

เพื่อ ☐ ตรวจสอบด้านเนื้อหา วิชาเอก
☐ ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
☐ ตรวจสอบด้านภาษา
☐ ตรวจสอบด้านนวัตกรรมและสื่อ
☑ ตรวจสอบด้านหลักสูตรและการสอน
☐ อื่นๆ ระบุ .....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายอนุสรณ์ ถูสินแก่น)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน ระดับบัณฑิตศึกษา
โทรศัพท์. ๐-๔๓๗๑ – ๓๒๐๖
โทรสาร. ๐-๔๓๗๒ – ๓๕๐๘

ที่ อว๐๖๑๙.๐๒/๔๙๔๘

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๙ ตุลาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอแต่งตั้งเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน นางวิวัฒนา กองจันทร์ดี

ด้วย นางสาววจนะพร สีเกาะ รหัสประจำตัว ๖๕๘๒๑๐๑๘๐๑๐๔ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาความสามารถการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย โดยประยุกต์ใช้แนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑" เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของการวิจัย

เพื่อ ☑ ตรวจสอบด้านเนื้อหา วิชาเอก
☐ ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
☐ ตรวจสอบด้านภาษา
☐ ตรวจสอบด้านนวัตกรรมและสื่อ
☐ ตรวจสอบด้านหลักสูตรและการสอน
☐ อื่นๆ ระบุ .....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายอนุสรณ์ ถูสินแก่น)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน ระดับบัณฑิตศึกษา
โทรศัพท์. ๐-๔๓๗๑ – ๓๒๐๖
โทรสาร. ๐-๔๓๗๒ – ๓๕๐๘

ที่ อว๐๖๑๙.๐๒/๔๙๔๘

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๙ ตุลาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอแต่งตั้งเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน นางปริยานุช ชาญศึก

ด้วย นางสาววจนะพร สีเกาะ รหัสประจำตัว ๖๕๘๒๑๐๑๘๐๑๐๔ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาความสามารถการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย โดยประยุกต์ใช้แนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑" เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของการวิจัย

เพื่อ
- ☐ ตรวจสอบด้านเนื้อหา วิชาเอก
- ☐ ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
- ☑ ตรวจสอบด้านภาษา
- ☐ ตรวจสอบด้านนวัตกรรมและสื่อ
- ☐ ตรวจสอบด้านหลักสูตรและการสอน
- ☐ อื่นๆ ระบุ .....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายอนุสรณ์ ถูสินแก่น)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน ระดับบัณฑิตศึกษา
โทรศัพท์. ๐-๔๓๗๑ – ๓๒๐๖
โทรสาร. ๐-๔๓๗๒ – ๓๕๐๘

ที่ อว๐๖๑๙.๐๒/๙๔๘๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๙ ตุลาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าทดลองใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านเลิง

ด้วย นางสาววจนะพร สีเกาะ รหัสประจำตัว ๖๕๘๒๑๐๑๘๐๑๐๔ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาความสามารถการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย โดยประยุกต์ใช้แนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑" เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อนำข้อมูลไปทำการวิจัยให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความร่วมมือจากท่าน และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ขอแสดงความนับถือ

(นายอนุสรณ์ ถูสินแก่น)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน ระดับบัณฑิตศึกษา
โทรศัพท์. ๐-๔๓๗๑ - ๓๒๐๖
โทรสาร. ๐-๔๓๗๒ - ๓๕๐๘

ที่ อว๐๖๑๙.๐๒/๔๙๔๘

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๙ ตุลาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอแต่งตั้งเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน นางสาวณัฏฐ์ บัวผัน

ด้วย นางสาววจนะพร สีเกาะ รหัสประจำตัว ๖๕๘๒๑๐๑๘๐๑๐๔ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาความสามารถการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทย โดยประยุกต์ใช้แนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑" เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของการวิจัย

เพื่อ
- ☐ ตรวจสอบด้านเนื้อหา วิชาเอก
- ☑ ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
- ☐ ตรวจสอบด้านภาษา
- ☐ ตรวจสอบด้านนวัตกรรมและสื่อ
- ☐ ตรวจสอบด้านหลักสูตรและการสอน
- ☐ อื่นๆ ระบุ .....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายอนุสรณ์ ถูสินแก่น)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน ระดับบัณฑิตศึกษา
โทรศัพท์. ๐-๔๓๗๑ – ๓๒๐๖
โทรสาร. ๐-๔๓๗๒ – ๓๕๐๘